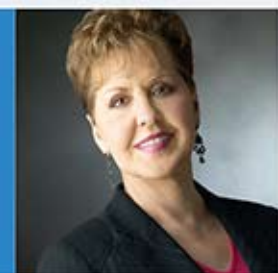

JOYCE MEYER

Libri më i shitur - Dy milion kopje

Fushëbeteja e mendjes

Fitoni Betejën në Mendjen Tuaj

Fushëbeteja e mendjes

JOYCE MEYER

Fushëbeteja
e
mendjes

Fitoni Betejën në Mendjen Tuaj

JOYCE MEYER
MINISTRIES

Citimet biblike janë marrë nga Bibla, Versioni ABS. E drejta autorit © 2002 nga Albanian Bible Society. Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Përdorur me leje.

Në raste të tjera të përdorimit të citimeve biblike, informacioni jepet menjëherë pas përdorimit të tyre.

Botim i Joyce Meyer Ministries

© 2011 nga Joyce Meyer

P.O.Box 655

Fenton, Missouri 63026

Të gjitha të drejtat e rezervuara. Përveç rasteve të lejuara në ligjin mbi të drejtat e autorit, asnjë pjesë e këtij publikimi nuk mund të riprodhohet, të shpërndahet, apo të transmetohet në asnjë formë apo mjet, apo të ruhet në një bazë të dhënash ose sistem rikthimi kompjuterik, pa pasur më parë miratimin e shkruar të publikuesit.

Përktheu: Florant Metko

Redaktoi: Sedika Fushekati dhe Iva Çipuri

Layout: Gjergji Kollumbi

Shtypur në: AGStudio.al

Emri dhe logoja e Joyce Meyer Ministries janë shenja dalluese me të drejta ekskluzive të kësaj shërbese.

Përkushtim

Dëshiroj që këtë libër, “*Fushëbeteja e mendjes*”, t’ia kushtoj djalit tim të madh, Davidit.

Unë e di se personaliteti yt është i ngjashëm me timin, se edhe ti ke pasur probleme me betejat në botën mendore. Të shikoj ndërsa rritesh vazhdimisht dhe e di se po përjeton fitoret që vijnë nga ripërtëritja e mendjes.

Unë të dua, David dhe jam krenare për ty. Vazhdo kështu!

Përmbajtja

Pjesa 1. Rëndësia e Mendjes

Hyrje	11
1. Mendja Është Fushëbeteja	15
2. Një Domosdoshmëri Jetike	27
3. Mos u Dorëzo!	33
4. Pak Nga Pak	39
5. Jini Pozitiv!	45
6. Shpirtërat Mendje-Lidhës	59
7. Mendoni Për Atë Që Jeni Duke Menduar	65

Pjesa 2: Gjendjet e Mendjes

Hyrje	75
8. Kur Është Normale Mendja Imë?	79
9. Një Mendje Bredharake dhe Hamendësuese	89
10. Një Mendje e Pështjelluar	97
11. Një Mendje Dyshuese dhe Mosbesuese	109
12. Një Mendje e Shqetësuar dhe në Ankth	123
13. Një Mendje Gjykuese, Kritike dhe Dyshuese	139
14. Një Mendje Pasive	155
15. Mendja e Krishtit	167

Pjesa 3: Mentalitete Shkretëtire

Hyrje	193
16. E Ardhmja Përcaktohet nga e Kaluara dhe e Tashmja	199
17. Nuk Dua Përgjegjësi	207
18. S'duroj dot kur gjërat bëhen tepër të vështira!	219
19. Nuk Mundem – Kam Krijuar Varësi!	229
20. Mos Më Bëni të Pres – E Dua Tani!	239
21. Nuk Është Faji Im!	249
22. Jeta Ime Është Kaq e Mjerë.	261
23. Nuk i Meritoj Bekimet e Perëndisë.	269
24. Përse Nuk Duhet të Jem Xheloz?	279
25. Do Ta Bëj Siç Di Vetë!	289

Shënime	295
Bibliografi	297

PJESA 1:

Rëndësia e Mendjes

Si mund ta shprehim saktë rëndësinë e mendimeve tona me qëllim që të përçojmë kuptimin e vërtetë të Fjalëve të Urta 23:7 **“Sepse, [njeriu] si mendon në zemrën e vet, ashtu është ai?”**

Sa më shumë i shërbej Perëndisë dhe studioj Fjalën e Tij, aq më shumë e kuptoj rëndësinë e mendimeve dhe fjalëve. Vazhdimisht, Fryma e Shenjtë më drejton të studioj në lidhje me këto fusha.

E kam thënë dhe e besoj se është e vërtetë, se për aq kohë sa jemi mbi këtë tokë, do të na duhet të studiojmë në fushat e mendimeve dhe fjalëve. Pavarësisht se sa shumë dimë në fusha të tjera, gjithmonë ka gjëra të reja për t’u mësuar dhe gjërat që kemi mësuar më parë, kemi nevojë t’i rifreskojmë.

Çfarë duan të thonë në të vërtetë Fjalët e Urta 23:7? *Versioni ABS* thotë: **“Sepse, [njeriu] si mendon në zemrën e vet, ashtu është ai.”**

Mendja është udhëheqësja ose pararendësja e të gjitha veprimeve. Te Romakëve 8:5 na thuhet qartë: **“Sepse ata, që jetojnë sipas mishit, e çojnë mendjen në gjërat e mishit, por ata që jetojnë sipas Frymës, në gjërat e Frymës.”**

Veprimet janë rezultat i drejtëpërdrejtë i mendimeve tona. Nëse kemi një mendje negative, atëherë do të kemi një jetë negative. Nga ana tjetër, nëse e përtëritim mendjen tonë sipas Fjalës së Perëndisë, atëherë, ashtu siç na premton Romakëve 12:2, do ta provojmë se “cili është i miri, i pëlqyeri dhe i përsosuri vullnet i Perëndisë” për jetët tona.

*Sepse armët e luftës sonë nuk janë mishërore [armë të mishit dhe gjakut], por të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortësat, që [përsa kohë ne] të shkatërrojmë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes së [vërtetë të] Perëndisë dhe të bëjmë rob çdo mendim që t’i bindet Krishtit [Mesias, të Vajosurit].
2 Korintasve 10:4-5*

Këtë libër e kam ndarë në tre pjesë kryesore. Pjesa e parë merret me rëndësinë e mendimeve. Dua t'ju ngulis mirë në zemër, përgjithmonë, se duhet të filloni të mendoni për atë që po mendoni.

Kaq shumë probleme të njerëzve i kanë rrënjët te mënyrat e të menduarit, të cilat, në fakt, prodhojnë problemet që ata përjetojnë në jetët e tyre. Satani ofron të menduar të gabuar për gjithsecilin, por ne nuk kemi përse ta pranojmë ofertën e tij. Mësoni se cilat lloje të menduari janë të pranueshme për Frymën e Shenjtë dhe cilat nuk janë.

Letra e Dytë e Korintasve 10:4-5, na tregon qartë se duhet të njohim Fjalën e Perëndisë aq mirë, sa të jemi në gjendje të krahasojmë atë që është në mendjen tonë me atë që është në mendjen e Perëndisë; çdo mendim që përpiket të ngrejë krye mbi Fjalën e Perëndisë, duhet ta nxjerrim jashtë dhe ta bëjmë rob të Jezui Krishtit.

Unë lutem që ky libër t'ju ndihmojë ta bëni këtë.

Mendja është fushëbeteja. Është një nevojë jetike që ne të rradhitim mendimet tona me mendimet e Perëndisë. Ky është një proces që do të kërkojë kohë dhe studim.

Mos u dorëzoni kurrë, sepse ju po ndryshoni pak nga pak. Sa më shumë të ndryshoni mendjen për më mirë, aq më shumë do të ndryshojë edhe jeta juaj për më mirë. Kur të filloni të shihni planin e mirë të Perëndisë për ju në mënyrën e të menduarit, atëherë do të filloni të ecni në të.

Kapitulli

1

Mendja

Është Fushëbeteja

Nga ky varg biblik mësojmë se jemi në luftë. Një studim i kujdesshëm i këtij vargu na tregon se lufta jonë nuk është kundër qenieve të tjera njerëzore, por kundër djallit dhe demonëve të tij. Armiku ynë, Satani, përpiket të na mposhtë me strategji dhe mashtrim nëpërmjet planesh të thurura mirë dhe gënjeshtërash të holla.

Djali është gënjeshtar. Jezusi e quajti atë “... gënjeshtar dhe ati i saj” (Gjoni 8:44). Ai ju gënjen ju edhe mua. Ai na tregon gjëra për veten tonë, për njerëzit e tjerë dhe për rrethanat që thjesht nuk janë të vërteta. Megjithatë ai nuk na tregon të gjithë gënjeshtërën menjëherë.

Ai fillon të bombardojë mendjen tonë me një plan të menduar mirë mendimesh të vogla ngacmuese, dyshime, pasiguri, frikëra, spekulime, arsyetime dhe teorira. Ai lëviz me ngadalë dhe me kujdes (pasi planet e thurura mirë kërkojnë kohë). Mos harroni, ai ka një strategji për luftën e tij. Ai na ka studiuar për një kohë të gjatë.

Ai e di se çfarë na pëlqen dhe çfarë nuk na pëlqen. Ai i di pasiguritë, dobësitë dhe frikërat tona. Ai e di se çfarë na shqetëson më shumë. Ai është i gatshëm të investojë gjithë kohën që nevojitet për të na mposhtur. Një nga pikat e forta të djallit është durimi.

SHKATËRRIMI I FORTESAVE

Sepse armët e luftës sonë nuk janë mishërore [armë të mishit dhe gjakut], por të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortesat, që [përsa kohë ne] të shkatërrojmë mendimet dhe çdo lartësi që

Sepse beteja jonë nuk është kundër gjakut dhe mishit [në lidhje vetëm me kundërshtarët fizikë], por kundër principatave, kundër pushteteve, kundër [frymërave zotëruese të cilët janë] sunduesve të përbotshtëm të errësirës së kësaj jete, kundër frymërave të liga në vendet [mbinatyrore] qiellore.

Efesianëve 6:12

ngrihet kundër njohjes së [vërtetë të] Perëndisë dhe të bëjmë rob çdo mendim që t'i bindet Krishtit [Mesias, të Vajosurit].

2 Korintasve 10:4-5

Nëpërmjet strategjisë së kujdesshme dhe mashtrimit dinak, Satani përpiqet që të ngrejë “fortesa” në mendjen tonë. Fortesa është një vend në të cilin ne qëndrojmë në robëri (në burg) si pasojë e një mënyre të caktuar të menduari.

Në këtë pasazh, Apostulli Pal na tregon se ne i kemi armët që na nevojiten për të rrëzuar fortesat e Satanit. Më vonë do të mësojmë më shumë në lidhje me këto armë, por tani për tani, ju lutem vini re se përsëri shohim se jemi përfshirë në një luftë, në një luftë frymërore. Vargu 5 na tregon qartë vendndodhjen e fushëbetejës mbi të cilën zhvillohet kjo luftë.

Përkthimi i këtij vargu nga *ABS* na tregon se duhet t'i marrim këto armë dhe të kundërshtojmë pretendimet e tij. Djalli debaton me ne; ai na ofron teorira dhe arsye time. E gjithë kjo veprimtari zhvillohet në mendje.

Mendja është fushëbeteja.

PËRMBLEDHJE E SITUATËS

Pra, deri tani kemi parë:

1. Ne jemi të përfshirë në një luftë.
2. Armiku ynë është Satani.
3. Mendja është fushëbeteja.
4. Djalli punon me zell për ngritjen e fortesave në mendjen tonë.
5. Ai e bën këtë nëpërmjet strategjisë dhe mashtrimit (nëpërmjet planeve të thurura mirë dhe mashtrimit të hollë).
6. Ai nuk e ka me nxitim; ai i kushton kohën e mjaftueshme realizimit të planit të tij.

Le ta shqyrtojmë më qartë planin e tij nëpërmjet një shëmbëlltyre.

KËNDVËSHTRIMI I MERIT

Meri dhe bashkëshorti i saj, Xhon, nuk po kalojnë një martesë të lumtur. Mes tyre ka zënka tërë kohën. Të dy janë të inatosur, plot hidhërim dhe të mërzhitur. Kanë dy fëmijë të cilët po ndikohen nga problemet në shtëpi. Konflikti po reflektohet edhe në sjelljen dhe përkushtimin e tyre në shkollë. Njëri nga fëmijët ka probleme me stomakun, të shkaktuara nga nervat.

Problemi i Merit është se nuk di si ta lejojë Xhonin që të jetë kreu i shtëpisë së tyre. Ajo është shefja, ajo do t'i marrë të gjitha vendimet, të mbajë financat dhe të disiplinojë fëmijët. Ajo dëshiron të punojë me qëllim që të ketë paratë 'e saj'. Është e pavarur, e zhurmshme, kërkuese dhe ankohet e qorton vazhdimisht.

Deri këtu mund të mendosh: “E kam unë përgjigjen për të. Ajo ka nevojë të njohë Jezusin.”

Ajo e njeh Atë! Meri e pranoi Jezusin si Shpëtimtarin e saj para pesë vjetësh – tre vjet pasi ajo dhe Xhoni u martuan.

“Do të thuash se në jetën e Merit nuk ka pasur asnjë ndryshim që kur pranoi Jezusin si Shpëtimtar?”

Po, ndryshime ka pasur. Ajo beson se do të shkojë në parajsë, edhe pse sjellja e saj e keqe e bën të ndiejë dënim të vazhdueshëm. Tani ajo ka shpresë. Para se të takonte Jezusin, ndihej e mjerë dhe e pashpresë; tani ndihet thjesht e mjerë.

Meri e di se sjellja e saj është e gabuar. Ajo dëshiron të ndryshojë. Është këshilluar nga dy njerëz dhe merr pjesë në pothuajse çdo lutje, duke kërkuar fitore mbi inatin, rebelimin, mosfaljen, fyerjen dhe hidhërimin. Përse nuk ka parë më shumë përmirësim?

Përgjigjja gjendet te Romakëve 12:2 **“Dhe mos u konformoni me këtë botë [këtë epokë], [të tërhequr dhe të përshtatur nga zakonet e saj të jashtme e sipërfaqësore], por transformohuni [ndryshoni] me anë të ripërtëritjes [së plotë] së mendjes suaj [nëpërmjet idealeve të reja dhe qëndrimit të ri], që të provoni**

[për veten tuaj] cili është i miri, i pëlqyeri dhe i përsosuri vullnet i Perëndisë [për ju].”

Meri ka fortesa në mendjen e saj. Ato kanë aty prej vitesh. Ajo madje as që e kupton se si u ngritën aty. Ajo e di se nuk duhet të jetë grindavece, rebeluese, të mundohet të bëjë ligjin për çdo gjë, etj, por nuk e di se ç’duhet të bëjë për të ndryshuar natyrën e saj. Duket se ajo reagon në mënyrë të pahijshme në situata të caktuara, sepse nuk mund t’i kontrollojë veprimet e saj.

Meri nuk mund t’i kontrollojë veprimet e saj, sepse nuk kontrollon mendimet. Dhe nuk kontrollon mendimet, sepse në mendjen e saj ekzistojnë fortesa, të cilat djalli ka që i ka ngritur.

Satani fillon të nisë planet e tij të thurura mirë dhe të mbjellë mashtrimin e tij të kujdesshëm që në moshë shumë të vogël. Në rastin e Merit, problemet e saj filluan kohë më parë, në fëmijëri.

Meri, si fëmijë kishte një baba tejet autoritar, i cili e rrihte shpesh, thjesht ngaqë ishte me humor të keq. Nëse ajo bënte një lëvizje të gabuar, ai e shfrynte gjithë inatin mbi të. Për vite me radhë, ajo vuante e pambrojtur ndërsa babai e keqtrajtonte atë dhe nënën e saj. Ai nuk kishte aspak respekt kundrejt vajzës dhe gruas së tij. Ndërsa kur vinte puna për vëllain e Merit, i ati nuk i shihte fare gabimesh. Dukej se ai ishte i favorizuar thjesht se ishte djalë.

Kur mbushi gjashtëmbëdhjetë vjeç, Meri i ishte bërë lavazh truri për vite me radhë nga Satani, i cili i kishte thënë asaj gënjeshtër të tilla si: “Burrat vërtet mendojnë se janë dikush. Janë të gjithë njëlloj; nuk mund t’u besosh. Ata do të të lëndojnë dhe do të të shfrytëzojnë. Nëse je mashkull, atëherë ke për t’ia hedhur në jetë. Po të jesh mashkull, mund të bësh çdo gjë që dëshiron. Mund t’i urdhërosh njerëzit përreth, të bësh ligjin, t’i trajtosh njerëzit si të të dojë qejfi dhe askush (sidomos gratë dhe vajzat) nuk mund të bëjë asgjë për këtë.”

Si rrjedhim, mendja e Merit mori një vendim: “Kur të dal që këtu, askush nuk ka për të më sjellë më rrotull!”

Satani tashmë po zhvillonte luftë në fushëbetejën e mendjes së saj. Silli në mendje ato mendime në kokën tënde për më shumë se njëqind mijë herë përgjatë një periudhe prej dhjetë vjetësh dhe shiko nëse mund të jesh gati të martohesh dhe të bëhesh një grua e ëmbël, e nënshtruar dhe e dashur. Edhe sikur, mrekullisht, të duash të jesh, nuk do dish dot si të jesh. Ky është ai lloj pështjellimi në të cilin gjendet Meri sot. Çfarë mund të bëjë? Çfarë mund të bëjë cilido prej nesh në një situatë të tillë?

ARMËT E FJALËS

... Nëse do të qëndroni në fjalën time [do të mbaheni fort te Mësimet e mia dhe do të jetoni sipas tyre], jeni me të vërtetë dishepujt e mi; do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t'ju bëjë të lirë.

Gjoni 8:31-32

Këtu Jezusi na tregon se si të arrijmë fitoren mbi gënjeshttrat e Satanit. Duhet të marrim njohurinë e së vërtetës së Perëndisë në ne, të ripërtërijmë mendjet me Fjalën e Tij, pastaj të përdorim armët e 2 Korintasve 10:4-5 për të rrëzuar fortesat dhe çdo gjë shumë të lartë dhe kryeneçe që lartëson veten kundër njohurisë së Perëndisë.

Këto “armë” janë Fjala, e marrë nëpërmjet predikimit, mësimi, librave, kasetave, seminareve dhe studimeve biblike private. Por duhet të “qëndrojmë” (vazhdojmë) në Fjalën, derisa të bëhet zbulesë e dhënë nga frymëzimi i Frymës së Shenjtë. Vazhdimi është i rëndësishëm. Te Marku 4:24, Jezusi thotë: **“Me atë masë [mendimi apo studimi] që ju matni [të vërtetën që dëgjoni], do t’ju matet juve; edhe juve që dëgjoni do t’ju jepet [virtut dhe njohuri] edhe më.”** Po e përsëris: duhet të vazhdojmë të përdorim armën e Fjalës.

Dy armë të tjera frymërore që kemi në dispozicion, janë lavdërimi dhe lutja. Lavdërimi e mposht djallin më shpejt se çdo plan tjetër

beteje, por duhet të jetë lavdërim i dalë nga zemra, jo thjesht shërbesë buzësh ose një metodë në përpjekje për t'u parë nëse funksionon. Gjithashtu, si lavdërimi, ashtu edhe lutja, përfshijnë Fjalën. Ne e lavdërojmë Perëndinë sipas Fjalës dhe mirësisë së Tij.

Lutja është marrëdhënie me Perëndinë. Është ardhja dhe kërkesa për ndihmë ose bisedimi me Perëndinë për diçka që na shqetëson.

Nëse dëshironi të keni një jetë lutjeje të efektshme, atëherë zhvillon një marrëdhënie të mirë personale me Atin. Dijeni se Ai ju do, se Ai është plot mëshirë, se Ai do t'ju ndihmojë. Njiheni Jezusin! Ai është Miku juaj. Ai vdiq për ju. Njihni Frymën e Shenjtë! Ai është me ju gjatë gjithë kohës si Ndhimës. Lejojeni Atë t'ju ndihmojë!

Mësoni të mbushni lutjet tuaja me Fjalën e Perëndisë! Fjala e Perëndisë dhe nevoja janë përbëjnë bazën mbi të cilën vijmë para Tij.

Pra, armët tona janë Fjala, e përdorur në mënyra të ndryshme. Siç thotë dhe Pali te 2 Korintasve, armët tona nuk janë prej mishi; ato janë frymërore. Ne kemi nevojë për armë frymërore sepse po luftojmë frymëra të zotë. Po, madje edhe vetë djallin! Edhe Jezusi përdori armën e Fjalës në shkretëtirë për të mposhtur djallin (Luka 4:1-13). Sa herë që djalli e gënjente, Jezusi i përgjigjej: “Është shkruar...” dhe pastaj i citonte Fjalën.

Ndërsa Meri mëson si të përdorë armët e saj, ajo do të fillojë të rrëzojë fortesat që i janë ndërtuar në mendje. Do ta njohë të vërtetën që do ta bëjë të ot. Do të shohë se ot ë gjithë njerëzit janë si ati I saj tokësor. Disa po, por shumë të tjerë jo. Bashkëshorti I saj, Xhoni, nuk është I tillë. Xhoni e do shumë Merin.

KËNDVËSHTRIMI I XHONIT

Ana tjetër e historisë përfshin Xhonin. Edhe ai ka probleme që janë faktorë kontribues në situatën që ai dhe Meri po kalojnë në martesën, shtëpinë dhe familjen e tyre.

Xhoni duhet të marrë pozicionin e tij si kreu i familjes. Perëndia ka si synim që ai të jetë prifti i shtëpisë së tij. Edhe Xhoni është rilindur sërish dhe e di rendin e duhur për jetën familjare. Ai e di se nuk duhet ta lejojë bashkëshorten e tij që të drejtojë shtëpinë, financat, fëmijët dhe atë vetë. Ai i di të gjitha këto, por nuk bën gjë tjetër veçse ndihet i mundur dhe gjen ngushëllim para televizorit dhe sporteve.

Xhoni po fshihet nga përgjegjësitë e tij, sepse e urren konfrontimin. Ai preferon të mbajë qëndrim pasiv, duke menduar: “Nëse e lë këtë situatë të rrjedhë vetë, ndoshta ka për t’u zgjidhur vetë.” Ose shfaqëson veten nga mosmarrja e veprimeve reale duke thënë: “Do të lutem për këtë gjë.” Sigurisht që lutja është e mirë, por jo nëse është thjesht një mënyrë për të shmangur përgjegjësinë.

Më lejoni të qartësoj se çfarë nënkuptoj kur them se Xhoni duhet të zërë pozicionin që Perëndia i ka dhënë në familje. Nuk po them se ai duhet të vijë si “Mister Muskuli” që fryhet dhe çirret për autoritetin e tij. Efesianëve 5:25 na mëson se burri duhet ta dojë gruan e vet, ashtu si Krishti e deshi Kishën. Xhoni duhet të marrë përgjegjësi dhe me përgjegjësinë vjen autoriteti. Ai duhet të jetë i vendosur me gruan e tij - i dashur, por i vendosur. Duhet ta sigurojë Merin se edhe pse ajo është lënduar në fëmijëri, ndërsa ia lë veten në dorë Perëndisë nëpërmjet besimit në Të, ajo do të marrë siguri se jo të gjithë burrat janë si babai i saj.

Xhoni duhet të bëjë shumë gjëra; por ashtu si Meri, edhe ai ka “mendësi” që ia hapin derën djallit për ta kapur rob. Edhe në mendjen e Xhonit po zhvillohet një betejë. Ashtu si Meri, edhe ai është abuzuar verbalisht gjatë fëmijërisë. Nëna e tij autoritare kishte gjuhë të mprehtë dhe shpesh i bërtiste me fjalë lënduese, si për shembull: “Xhon, je rrëmuja vetë; asnjëherë nuk ke për të bërë përpara.”

Xhoni përpiqej shumë që ta kënaqte të ëmën, sepse donte me gjithë shpirt miratimin e saj, (si të gjithë fëmijët); por sa më shumë

përpiqej, aq më shumë gabime bënte. Ai kishte një zakon që ishte i ngathët dhe e ëma gjithmonë i thoshte: “Sa duartharë që je!”. Sigurisht, atij i binin gjërat nga duart, sepse përpiqej kaq shumë që t’i pëlqente asaj, saqë kjo gjë e bënte nervoz dhe kështu ai mbyste qëllimin e tij.

Ai gjithashtu përjetoi disa refuzime nga fëmijë me të cilët donte të zinte shoqëri. Pothuajse të gjithëve na ndodhin gjëra të tilla në një kohë apo një tjetër gjatë jetës, por kjo e shkatërroi Xhonin, sepse tashmë ndiehej i mohuar nga nëna e tij.

Në vitet e para të shkollës së mesme, ishte një vajzë që i pëlqente shumë, por që e refuzoi për një djalë tjetër. Në kohën kur të gjitha këto gjëra ishin mbështjellë në jetën e Xhonit dhe djalli kishte bërë punën e vet në të, duke ngritur fortesa në mendjen e tij për vite me radhë, Xhoni nuk kishte kurajo të bënte gjë tjetër veçse të mbyllte gojën, të ndihej i turpëruar dhe të tërhiqej.

Xhoni është një lloj njeriu i padukshëm, i cili thjesht zgjedh të mos bëjë bujë. Për vite të tëra ka pasur mendime të tilla drejt vetes si: “Nuk ka vlerë t’ia tregosh kujt atë që mendon; sidoqoftë ata nuk kanë për të të dëgjuar. Në qoftë se do që njerëzit të të pranojnë, atëherë thjesht duhet t’u shkosh pas qejfit, pavarësisht se çfarë duan.”

Ato pak herë që u përpoq të ngulte këmbë për një çështje të caktuar, dukej se përfundonte i humbur, kështu që, më në fund, vendosi se konfrontimi nuk ia vlente fare.

“Sido që të jetë, në fund kam për të humbur,” arsyetonte ai, “kështu që pse të përpiqem kot?”

CILA ËSHTË PËRGIIGJJA

Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi [i Vajosuri, Mesia] për të ungjillëzuar [Ungjillin] të varfrit; ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe kthimin e të parit të verbërve,

për të dërguar në liri të shtypurit [ata që janë poshtëruar, me vurrata, të dërmuar, apo të thyer nga shtrëngata] , dhe për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit.

Luka 4:18-19

Me problemet konfliktuese të Xhonit dhe Merit, nuk është dhe aq e vështirë të imagjinojmë se si është jeta e tyre në familje. Mos harroni, ju thashë se aty ka shumë grindje. Grindja nuk është gjithmonë luftë e hapur. Shpeshherë, grindja është një rrymë e nëndheshme inati në shtëpi. Të gjithë e dinë që është aty, por askush nuk merret me të. Atmosfera në shtëpinë e tyre është e tmerrshme dhe djalli këtë do!

Çfarë do t'i ndodhë Xhonit, Merit dhe fëmijëve të tyre? A do të mund t'ia dalin? Ata janë të krishterë – do të ishte turp të shikojë martesën e tyre të dështonte dhe familjen e tyre të shkatërrohej. Por, në fakt, kjo është në dorën e tyre. Gjoni 8:31-32 do të jetë një pasazh kyç në vendimin e tyre. Nëse do të vazhdojnë të studiojnë Fjalën e Perëndisë, ata do ta njohin të vërtetën dhe e ecura në të vërtetën do t'i bëjë të lirë. *Por* secili duhet të përballet me të vërtetën për vetveten dhe të kaluarën e vet, ndërsa Perëndia u jep zbulesat.

E vërteta gjithmonë zbulohet nëpërmjet Fjalës; por, fatkeqësisht, njerëzit jo gjithmonë e pranojnë atë. Është një proces i dhimbshëm, të përballesh me të metat e tua dhe të mundohesh t'i ndreqësh ato. Në përgjithësi njerëzit justifikojnë sjelljen e keqe. Ata e lejojnë të kaluarën e tyre dhe mënyrën se si janë rritur të ndikojë negativisht në gjithë pjesën e mbetur të jetëve të tyre.

E kaluara jonë mund të shpjegojë përse po vuajmë, por nuk duhet ta përdorim atë si një shfajësim për të qëndruar në skllavëri.

Asnjëri s'ka justifikim, sepse Jezusi gjithmonë qëndron i gatshëm të përmbushë premtimin e Tij për të çliruar robërit. Ai do të na çojë përtej vijës së finishit të fitores në çdo fushë, nëse do jemi të gatshëm të ecim përgjatë gjithë rrugës me Të.

RRUGËDALJA

Asnjë tundim [asnjë sprovë që mund t’ju tërheqë drejt mëkatit, pavarësisht si vjen apo ku të drejton] nuk ju ka gjetur ju, përveçse tundimi njerëzor [që do të thotë, juve nuk ju vjen asnjë tundim ose sprovë që është përtej durimit njerëzor, që nuk mund rregullohet, të përshtatet ose që i përket përvojës njerëzore, dhe që mund të jetë përtej asaj që njeriu mund të durojë]; por Perëndia është besnik [ndaj Fjalës së Tij dhe ndaj natyrës së mëshirme të Tij] dhe [Atij mund t’i besoni se] nuk do të lejojë që të tundoheni përtej fuqive tuaja, por me tundimin do t’ju japë [gjithmonë] dhe rrugë dalje [mjetet për t’u shkuar në një vend qetësie], që ju të mund ta përballoni.

1 Korintasve 10:13

Shpresoj që nga ky shembull ilustrues të shihni se si Satani i merr rrethanat dhe ndërton fortesa në jetët tona – se si ai ndez luftë në fushëbetejën e mendjes. Por, faleminderit Perëndisë, ne i kemi armët për të rrëzuar fortesat. Perëndia nuk na braktis dhe as nuk na lë pa ndihmë. Te Letra e Parë e Korintasve 10:13, marrim premtimin se Perëndia nuk do të na lejojë të tundohemi përtej mundësive tona, por bashkë me çdo tundim Ai gjithashtu do të na sigurojë rrugëdaljen.

Secili prej nesh mund të jetë Meri ose Xhoni. Jam e sigurtë se shumica prej nesh gjen diçka nga vetja te ky skenar. Problemet e tyre janë të brendshme – në mendimet dhe sjelljet e tyre. Sjellja e tyre e jashtme është rezultat i jetës së tyre të brendshme. Satani e di mirë se nëse arrin të kontrollojë mendimet tona, atëherë mund të kontrollojë veprimet tona.

Ndoshta keni disa fortesa të mëdha në jetën tuaj që duhen rrëzuar. Më lejoni t’ju inkurajoj duke ju thënë: “Perëndia është në anën tuaj.” Aty po zhvillohet një luftë dhe mendja juaj është fushëbeteja. Por lajmi i mirë është se Perëndia po lufton në anën tuaj.

Kapitulli

2

Një Domosdoshmëri Jetike

Qoftë edhe ky varg i vetëm nga Bibla na tregon se sa e rëndësishme është që ne të mendojmë siç duhet. Mendimet janë të fuqishme dhe, sipas autorit të librit të Fjalëve të Urta, ato kanë aftësi krijuese. Nëse mendimet tona do të ndikojnë në çka do bëhemi, atëherë sigurisht që do të jetë prioritet të mendojmë mendime të drejta.

*Sepse, si mendon në zemrën e vet, ashtu është ai ...
Fjalët e Urta 23:7*

Dua t'ju ngulis në mendje domosdoshmërinë absolute për të vendosur mendimet e tua në të njëjtën linjë me Fjalën e Perëndisë.

Nuk mund të keni jetë pozitive dhe mendje negative.

MENDJA E MISHIT KUNDËR MENDJES SË FRYMËS

Sepse ata, që jetojnë sipas mishit, e çojnë mendjen në gjërat e mishit, por ata që jetojnë sipas Frymës, në gjërat e Frymës [së Shenjtë].

Romakëve 8:5

Në *Versionin ABS*, kapitulli i tetë i Romakëve na mëson se nëse “e çojmë mendjen” në gjërat e mishit, do të ecim në mish; por nëse mendojmë gjërat e Frymës, do të ecim në Frymë.

Më lejoni ta shtroj në një mënyrë tjetër: Nëse mendojmë mendime të mishit, mendime të gabuara, mendime negative, atëherë nuk

mund të ecim në Frymë. Duket se mendimet e ripërtëritura, sipas Perëndisë, janë një domosdoshmëri jetike për një jetë të suksesshme të krishterë.

Ka momente kur ne, njerëzit, do të jemi dembelë për diçka, nëse nuk e kuptojmë se sa e rëndësishme është që t'i kushtojmë vëmendje. Por, kur e kuptojmë se është një çështje që do të na shkaktojë probleme të mëdha po ta lëmë të kalojë, atëherë bëhemi gati dhe i kushtojmë vëmendje, sepse e kuptojmë që është e rëndësishme.

Le të themi, për shembull, se ju telefonon banka dhe ju thotë se llogaria juaj ka kaluar në 85,000 lekë minus. Ju menjëherë do të kërkonit të gjeni ku qëndron problemi. Ndoshta gjatë kërkimeve zbuloni se nuk keni depozituar atë shumën që mendonit se e kishit depozituar. Atëherë ju shkoni me vrap në bankë, me depozitën në dorë, që të mos keni probleme të mëtejshme.

Do të doja që ta merrni në konsideratë çështjen e ripërtëritjes së mendjes në të njëjtën mënyrë.

Jeta juaj mund të jetë në gjendje kaosi për shkak të viteve të të menduarit në mënyrë të gabuar. Nëse është kështu, atëherë është e rëndësishme për ju, që të kapeni fort pas faktit se *jeta juaj nuk do të drejtohet derisa të të drejtohet mendja juaj*. Ju duhet ta konsideroni këtë zonë si një *domosdoshmëri jetike*. Jini seriozë në rrëzimin e fortesave që Satani ka ngritur në mendjen tuaj. Përdorni armët tuaja të Fjalës, lavdërimin dhe lutjen!

ME ANË TË FRYMËS

**... Jo për fuqinë dhe as për forcën, por për Frymën tim ...
thotë ZOTI i ushtrive.**

Zakaria 4:6

Një nga ndihmat më të mira për të arritur lirinë është t'i kërkojmë Perëndisë për më shumë ndihmë – dhe t'ia kërkojmë shpesh.

Një nga armët tuaja është lutja (kërkesa). Nuk mund ta kaloni situatën tuaj vetëm me vendosmëri. Sigurisht që duhet të jeni i vendosur, por i vendosur në Frymën e Shenjtë, jo në përpjekjen e mishit tuaj. Fryma e Shenjtë është Ndhimuesi – kërkon ndihmën e Tij. Mbështetuni tek Ai. Nuk mund t’ia dilni i vetëm.

NJË DOMOSDOSHMERI JETIKE

Për një besimtar, të menduarit drejt është një domosdoshmëri jetike. Një domosdoshmëri jetike është diçka që është kaq e rëndësishme, saqë nuk jeton dot pa të – ashtu siç është jetike rrahja e zemrës, apo presioni i gjakut. Pa to nuk ka jetë.

Zoti ma nguliti këtë të vërtetë vite më parë në lidhje me miqësinë personale me Të në lutje dhe në Fjalën. Po kaloja një kohë të tmerrshme duke u munduar të disiplinoja veten për të bërë këto gjëra, derisa një ditë Ai më tregoi se ato janë një domosdoshmëri jetike. Ashtu si jeta ime fizike varet nga shenjat e mia jetike, po ashtu edhe jeta ime frymërore varet nga kalimi i kohës së rregullt dhe cilësore me Perëndinë. Kur mësova se miqësia me Të është jetike, unë i dhashë prioritet në jetën time.

Në të njëjtën mënyrë, kur kuptova se të menduarit drejt është jetik për jetesën fitimtare, e mora më seriozisht të menduarit për atë që mendoja, duke zgjedhur me kujdes mendimet e mia.

MË THONI SI MENDONI, T’JU THEM SE SI JENI

Ose bëjeni të mirë [të shëndetshme] pemën dhe fryti i saj do të jetë i mirë [i shëndetshëm], ose bëjeni të keqe pemën [të sëmurë] dhe fryti i saj do të jetë i keq [i sëmurë]; sepse pema njihet nga fryti.

Mateu 12:33

Bibla thotë se pema dallohet nga frytat e saj.

E njëjta gjë ndodh edhe në jetët tona. Mendimet japin fryte. Mendoni mendime të mira dhe frytet në jetën tuaj do të jenë të mira. Mendoni mendime të këqija dhe frytet në jetën tuaj do të jenë të këqija.

Në fakt, kur sheh sjelljen e një personi, mund të dallosh se çfarë lloj mendimi mbizotëron në jetën e tij. Një person i mirë, i ëmbël nuk ka mendime të këqija apo hakmarrëse. Nga e njëjta shenjë dalluese, një person vërtet i keq nuk ka mendime të mira dhe plot dashuri.

Mos harroni Fjalët e Urta 23:7 dhe lejojeni atë të ndikojë në jetën tuaj: pasi ashtu siç mendoni në zemër, ashtu jeni edhe vetë.

Kapitulli
3

Mos U Dorëzo!

Mos U Dorëzo!

Pavarësisht se sa keq është gjendja e jetës dhe mendjes suaj, mos u dorëzoni! Merreni sërish territorin që djalli ju ka vjedhur. Nëse është e nevojshme, rimerreni atë pëllëmbë pas pëllëmbë, gjithmonë duke u mbështetur në hirin e Perëndisë dhe jo në aftësinë tuaj për të marrë rezultatet e dëshiruara.

Le të mos ligësbtohemi duke bërë të mirën; sepse, po të mos ligësbtohemi, do të korrim në kohën e vet.

Galatasve 6:9

Te Galatasve 6:9, apostulli Pal na inkurajon që të vazhdojmë! Mos i ngrini duart lart! Hiqeni frymën e vjetër që thotë “Dorëzohuni!”. Perëndia po kërkon njerëz që do të ecin deri në fund, gjithë rrugën bashkë me Të.

VAZHDONI!

Kur të kalosh përmes ujërave, unë do të jem me ty, ose të kalosh lumenjtë, nuk do të të mbytin; kur të ecësh nëpër zjarr, nuk do të digjesh dhe flaka nuk do të të përpijë.

Isaia 43:2

Çfarëdo që të jeni duke përjetuar apo përballuar pikërisht tani në jetën tuaj, ju inkurajoj që të vazhdoni dhe të mos dorëzoheni!

Te Habakuku 3:19 thuhet se mënyra se si zhvillojmë këmbët e drerëve (dreri është një kafshë që i ngjit malet me lehtësi) është duke “ecur [jo të qëndrosh palëvizur, i terrorizuar, por duke ecur] mbi lartësitë e mia [mbi shqetësimet, vuajtjet ose përgjegjësitë]!”.

Mënyra si Perëndia na ndihmon të kemi progres frymëror është duke qëndruar me ne për të na dhënë forcë dhe inkurajuar për “të vazhduar” në kohë të vështira.

Është e lehtë të heqësh dorë; por duhet besim për të kaluar përtej.

ZGJEDHJA ËSHTË E JUAJA!

Unë marr sot si dëshmitarë kundër teje qiellin dhe tokën, që unë të kam vënë përpara jetës dhe vdekjes, bekimit dhe mallkimit; zgjidh, pra, jetën që të mund të jetoni ti dhe pasardhja jote.

Ligji i Përtërirë 30:19

Janë me mijëra e mijëra mendimet që na vijnë në mendje çdo ditë. Mendja duhet të ripërtërihet për të ndjekur Frymën dhe jo mishin. Mendjet tona prej mishi (të botës) kanë bërë kaq shumë praktikë duke vepruar të lira, saqë nuk na duhet aspak përpjekje për të menduar mendime të gabuara.

Nga ana tjetër, duhet të zgjedhim me qëllim të menduarit e drejtë. Pasi të kemi zgjedhur më në fund që të jemi në një mendje me Perëndinë, do të na duhet të *zgjedhim dhe të vazhdojmë të zgjedhim* mendimet e drejta.

Kur fillojmë të ndiejmë se beteja e mendjes është tepër e vështirë dhe se nuk do të mund t’ia dalim, duhet të jemi në gjendje ta flakim tutje atë lloj të menduari dhe të zgjedhim të mendojmë se do të mund t’ia dalim! Jo vetëm që duhet të zgjedhim të mendojmë se do t’ia dalim, por gjithashtu duhet të vendosim të mos heqim dorë. Të bombarduar me dyshime dhe frikë, duhet të ngrihemi dhe të themi: “Nuk do të dorëzohem kurrë! Perëndia është në anën time. Ai më do mua dhe po më ndihmon!”

Ju dhe unë kemi për të bërë shumë zgjedhje përgjatë jetëve tona. Te Ligji i Përtërirë 30:19, Zoti i tha popullit të Tij se Ai kishte vënë

para tyre jetën dhe vdekjen dhe i nxiti të zgjidhnin jetën. Dhe te Fjalët e Urta 18:21, na thuhet: “Vdekja dhe jeta janë nën pushtetin e gjuhës; ata që e duan do të hanë frytet e saj.”

Mendimet tona bëhen fjalët tona. Prandaj, është jashtëzakonisht e rëndësishme të zgjedhim mendime që gjenerojnë jetë. Kur bëjmë këtë zgjedhje, fjalët e duhura do të pasojnë.

MOS U DORËZONI!

Kur beteja duket e pafund dhe mendoni se nuk do t’ia dilni mbanë kurrë, mos harroni se po riprogramoni një mendje tepër të mishtë dhe të botës që të mendosh ashtu siç mendon Perëndia.

E pamundur? Jo!

E vështirë? Po!

Mendoni vetëm këtë, ju keni Perëndinë në anën tuaj! Unë besoj se Ai është “programuesi kompjuterik” më i mirë në qarkullim. (Mendja juaj është si një kompjuter të cilit i janë programuar plehra një jetë të tërë.) Perëndia madje po punon edhe në ju; të paktën nëse e keni ftuar Atë që të kontrollojë mendimet tuaja. Ai po ju riprogramon mendjen. Thjesht bashkëpunoni me Të – *dhe mos u dorëzoni!*

Sigurisht që do të kërkojë kohë dhe nuk ka për të qenë gjithmonë e lehtë, por ju po shkoni në drejtimin e duhur, nëse zgjidhni mënyrën e Perëndisë në të menduar. Sido që të jetë, kohën do ta kaloni duke u marrë me diçka, kështu që përdoreni për të ecur përpara dhe jo për të qëndruar në të njëjtën rrëmuje gjithë jetën.

KTHEHUNI DHE MERRNI KONTROLLIN!

Zoti, Perëndia ynë, na foli në Horeb dhe na tha: “Ju keni ndenjur mjaft afër këtij mali; çoni çadrat, vihuni në lëvizje dhe shkoni në drejtim të krahinës malore të amorenjve ...

Ja, unë e vura vendin para jush; hyni dhe shtjereni në dorë vendin që Zoti ishte betuar t'ua jepte etërve tuaj, Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, atyre dhe pasardhjes së tyre pas tyre”.

Ligji i Përtërirë 1:6-8

Te Ligji i Përtërirë 1:2, Moisiu u tha izraelitëve se udhëtimi për në kufirin e Kanaanit (Tokën e Premtuar) ishte vetëm njëmbëdhjetë ditë, megjithatë atyre u kushtoi dyzet vjet për të arritur atje. Pastaj në vargun 6, ai u tha: “Zoti, Perëndia ynë, na foli në Horeb dhe na tha: “Ju keni ndenjur mjaft afër këtij mali”.

A keni shumë kohë që banoni mbi të njëjtin mal? A keni kaluar dyzet vjet për të bërë një udhëtim njëmbëdhjetë ditor?

Në jetën time, më në fund m'u desh të hapja sytë dhe të kuptoja se nuk po shkoja gjëkund. *Unë isha një e krishterë pa fitore*. Ashtu si Meri dhe Xhoni, edhe unë kisha shumë mendësi të gabuara dhe shumë fortresa mendore që ishin ngritur për vite e vite me radhë. Djalli më kishte gënjyer dhe unë e kisha besuar. Kështu unë jetoja në mashtrim.

Kisha kohë që qëndroja në të njëjtin mal. Kisha kaluar dyzet vjet duke bërë atë që mund të kishte qenë udhëtimi im shumë herë më i shkurtër, nëse do të kisha njohur të vërtetën e Fjalës së Perëndisë.

Perëndia më tregoi se izraelitët qëndruan në shkretëtirë, sepse ata kishin “mentalitet shkretëtire” – lloje të ndryshme të të menduarit gabim që i mbanin ata në robëri. Këtë temë do ta trajtojmë në një kapitull tjetër, por sa për tani, më lejoni t'ju nxis që të merrni një vendim cilësor se do të ripërtërin mendjen dhe se do të mësoni t'i zgjidhni më me kujdes mendimet. Ndajeni mendjen se nuk do hiqni dorë dhe nuk do të dorëzoni, derisa fitorja të jetë e plotë dhe derisa të keni marrë nën kontroll trashëgiminë tuaj të ligjme.

Kapitulli

4

Pak Nga Pak

Ripërtëritja e mendjes do të ndodhë *pak nga pak*, kështu që mos u dekurajoni nëse progresi duket i ngadaltë.

Pak para se të hynin në Tokën e Premtuar, Zoti u tha izraelitëve se do t'i largonte armiqtë e tyre para syve të tyre pak nga pak, ndryshe “bishat e fushës” do të shtoheshin mes tyre.

Unë besoj se krenaria është “bisha” që do të na konsumojë nëse marrim shumë liri shumë shpejt. Në fakt, është më mirë të kalojmë në liri hap pas hapi. Në këtë mënyrë e shijojmë edhe më shumë lirinë; e kuptojmë se në të vërtetë është një dhuratë nga Perëndia dhe jo diçka që mund ta bëjmë të ndodhë me forcat tona.

Zoti, Perëndia yt, do t'i dëbojë pak e nga pak këto kombe para teje; ti nuk do të arrish t'i zhdukësh menjëherë, sepse përndryshe bishat e fushës do të shtoheshin shumë kundër teje

Ligji i Përtërirë 7:22

VUAJTJA I PARAPRIN ÇLIRIMIT

Dhe Perëndia i çdo hiri [i cili tejçon të gjithë bekimin dhe favorin], që na thirri në lavdinë e tij [të vetën] të përjetshme në Krishtin Jezus, mbasi të keni vuajtur për pak kohë, ai vetë ju bëftë të përsosur, ju mbështetë, ju forcoftë dhe ju themeloftë.

1 Pjetri 5:10

Përse duhet të vuajmë “për pak kohë”? Unë besoj se që nga koha kur e kuptojmë se kemi një problem, derisa Jezusi na çliron, ne kalojmë një lloj vuajtjeje, por gëzojmë edhe më shumë kur vjen liria. Kur përpiqemi të bëjmë diçka me forcat tona, dështojmë dhe pastaj kuptojmë se duhet të presim në Të, zemrat tona mbushen me falenderim dhe lavdërim ndërsa Ai ngrihet dhe bën atë që nuk mund ta bëjmë dot vetë.

ASNJË DËNIM

Tani, pra, nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezus, që nuk ecin [dhe nuk jetojnë] sipas mishit, por sipas Frymës.

Romakëve 8:1

Mos merrni mbi supe dënim kur kaloni zbrapsje ose ditë të këqija. Ngrihuni prapë në këmbë, shkundeni pluhurin dhe filloni nga e para. Kur një fëmijë fillon të ecë, ai rrëzohet shumë herë para se të shijojë sigurinë në ecje. Megjithatë, një gjë në favor të fëmijës është fakti se edhe pse mund të qajë për pak pas rrëzimit, gjithmonë ngrihet dhe përpiqet sërish.

Djalli do të përpiqet shumë t’ju ndalojë në fushën e ripërtëritjes së mendjes. Ai e di se kontrolli i tij mbi ju mbaron kur të keni mësuar të zgjidhni mendimet e drejta dhe të kundërshtoni ato të gabuara. Ai do të përpiqet t’ju ndalojë nëpërmjet dekurajimit dhe dënimit.

Kur të vijë ndjenja e dënimit, përdorni “Armën e Fjalës”. Citoni Romakëve 8:1 duke i kujtuar Satanit dhe vetes se nuk ecni pas mishit, por sipas Frymës. Të ecësh sipas mishit do të thotë të mbështetesh te vetvetja; të ecësh sipas Frymës do të thotë të mbështetesh te Perëndia.

Kur dështoni (nganjëherë edhe do të dështorni), nuk do të thotë se jeni një dështak. Thjesht do të thotë se nuk po bëni gjithçka siç duhet. Të gjithë duhet të pranojmë faktin se së bashku me forcat, kemi edhe dobësi. Thjesht lejojeni Krishtin që të jetë i fortë në dobësitë tuaja; lejo Atë që të jetë fuqia jote në ditët e tua të dobëta.

Po e përsëris: *mos e pranoni dënimin*. Fitorja e plotë do të vijë, por do të duhet pak kohë, sepse do të vijë “pak nga pak”.

MOS U DEKURAJONI!

Pse ligështohesh, o shpirti im, pse vajton brenda trupit tim? Shpresoj te Perëndia, sepse unë do ta kremtoj ende për çlirimin e pranisë së tij.

Psalmi 42:5

Dekurajimi shkatërron shpresën, kështu që djalli, natyrisht, gjithmonë përpiket të na dekurajojë. Pa shpresë, ne heqim dorë dhe këtë do që të bëjmë. Bibla na thotë në mënyrë të përsëritur që të mos dekurajohemi ose dëshpërohemi. Perëndia e di që ne nuk do të korrim fitore nëse dekurajohemi, kështu që Ai gjithmonë na inkurajon, ndërsa nisim një projekt, duke na thënë: “Mos u dekurajoni!” Perëndia do që ne të inkurajohemi, jo të *dekurajohemi*.

Kur dekurajimi ose dënimi përpiket t’ju mposhtë, shqyrtoni jetën tuaj të mendimeve. Ç’lloj mendimesh keni kaluar në mendje? Mos kanë qenë pak a shumë të tilla:

“S’kam për t’ia dalë, kjo është shumë e vështirë. Unë gjithmonë dështoj. Kështu ka qenë gjithmonë. Asgjë s’ndryshon. Jam i sigurt se të tjerët s’kanë kaq shumë vështirësi sa unë në ripërtëritjen e mendjeve të tyre. Më mirë të heq dorë. Jam lodhur duke u përpjekur. Lutem, por më duket sikur Perëndia s’më dëgjon. Ndoshta s’u përgjigjet lutjeve të mia, sepse është i zhgënjyer nga sjellja ime.”

Nëse ky shembull përfaqëson mendimet tuaja, nuk është çudi që dekurajoheni ose të ndiheni nën dënim. Mos harroni, do bëheni ashtu siç mendoni. Mendoni mendime dekurajuese dhe keni për t’u dekurajuar. Mendoni mendime dënimi dhe do të bini nën dënim. Ndryshoni mendimet dhe çlirohuni!

Në vend që të mendoni në mënyrë negative, mendoni kështu:

“Mirë, gjërat po shkojnë pak ngadalë, por faleminderit Perëndisë që po përparoj pak nga pak. Jam i gëzuar që jam në rrugën e duhur, e cila do të më çojë drejt lirisë. Dje kalova një ditë të vështirë.

Gjatë gjithë ditës zgjedha mendime të gabuara. Atë, të lutem më fal dhe më ndihmo të “vazhdoj të ngulmoj”. Kam bërë një gabim, por të paktën ai është një gabim që nuk do ta bëj më sërish. Kjo është një ditë e re. Ti më do mua, Zot. Mëshira jote është e re çdo mëngjes.

“Refuzoj të jem i dekurajuar. Refuzoj të jem nën dënim. Atë, Bibla thotë se Ti nuk më dënon mua. Ti dërgove Jezusin të vdiste për mua. Unë do të jem mirë. Sot ka për të qenë një ditë e bukur. Më ndihmo të zgjedh mendime të drejta sot.”

Jam e sigurt se tashmë mund ta ndieni fitoren në këtë lloj të menduari të gëzueshëm, pozitiv dhe sipas Perëndisë.

Ne e duam çdo gjë në çast. E kemi frytin e durimit brenda nesh, por që po punohet nga jashtë. Nganjëherë Perëndia ka kohën e vet për të na çuar në çlirimin e plotë. Ai përdor periudhën e vështirë të pritjes për të na regjur besimin dhe për ta lënë durimin të bëjë një vepër të përsosur (Jakobi 1:4). Koha e Perëndisë është e përsosur. Ai nuk është kurrë vonë.

Ja dhe një mendim i mirë për ta pasur parasysh: “Unë i besoj Perëndisë. Unë besoj se po punon në mua pavarësisht se ç’ndiej unë ose se si mund të duket situata. Zoti ka nisur një punë të mirë në mua dhe Ai ka për ta përfunduar atë plotësisht.” (Filipianëve 1:6; 2:13).

Ja se si mund ta përdorni në mënyrë të efektshme armën e Fjalës për të rrëzuar fortesat. Unë ju rekomandoj që jo vetëm të mendoni me qëllim mendime të drejta, por të shkoni edhe më tej dhe t’i flisni me zë të lartë si pohim për veten tuaj.

Mos harroni, Perëndia po ju çliron, *pak nga pak*, kështu që mos u dekurajoni dhe mos u ndieni të dënuar nëse bëni ndonjë gabim.

Jini të duruar me veten!

Kapitulli

5

Jini Pozitiv!

Mendjet pozitive sjellin jetë pozitive. Mendjet negative sjellin jetë negative. Mendimet pozitive janë gjithmonë plot besim dhe shpresë. Mendimet negative janë gjithmonë plot frikë dhe dyshim.

... Shko dhe t'u bëftë ashtu si besove! ...

Maten 8:13

Disa njerëz kanë frikë të shpresojnë, sepse janë lënduar shumë në jetë. Ata kanë pasur kaq shumë zhgënjime, saqë nuk mendojnë se mund t'i bëjnë ballë një zhgënjimi tjetër. Kështu, ata refuzojnë të shpresojnë, që të mos zhgënjehen.

Kjo shmangie nga shpresa është një lloj mbrojtjeje ndaj lëndimit. Zhgënjimi të dhemb! Prandaj, për të mos u lënduar sërish, shumë njerëz thjesht refuzojnë të shpresojnë ose të besojnë se atyre ka për t'u ndodhur ndonjë gjë e mirë ndonjëherë. Kjo lloj sjelljeje ndërton një mënyrë jetese negative. Çdo gjë bëhet negative, sepse mendimet janë negative. Mos harroni Fjalët e Urta 23:7 “Sepse, [njeriu] **si mendon në zemrën e vet, ashtu është ai ...**”

Shumë vite më parë, unë isha jashtëzakonisht negative. E them gjithmonë se, nëse unë mendoja dy mendime pozitive njëra pas tjetrës, atëherë mendjen time e zinte ngërçi. E gjithë filozofia ime ishte kjo: “Nëse nuk pret asgjë të mirë të të ndodhë, atëherë nuk ke për t'u zhgënjyer kur nuk ndodh.”

Kisha kaluar shumë zhgënjime në jetë. Më kishin ndodhur kaq shumë gjëra të tmerrshme saqë kisha frikë të besoja se do më ndodhte ndonjë gjë e mirë. Kisha këndvështrim tmerrësisht negativ për çdo gjë. Duke qenë se të gjitha mendimet e mia ishin negative, ashtu ishte edhe gjuha ime dhe, rrjedhimisht, edhe jeta ime.

Kur fillova të studioja Fjalën me të vërtetë dhe nisa t'i besoja Perëndisë se do të rregullonte jetën time, një nga gjërat e para që kuptova ishte se negativiteti duhej të largohej.

Te Mateu 8:13, Jezusi na tregon se gjithçka do të bëhet ashtu siç kemi besuar. *Versioni ABS* thotë: “... **Shko dhe t’u bëftë ashtu si besove! ...**”. Çdo gjë që unë besoja ishte negative, ndaj natyrisht më ndodhnin shumë gjëra negative.

Kjo nuk do të thotë se ju dhe unë mund të marrim çdo gjë që duam thjesht duke menduar për të. Perëndia ka një plan të përsosur për secilin prej nesh dhe ne nuk mund ta kontrollojmë Atë me mendimet dhe fjalët tona. Por duhet të mendojmë dhe të flasim në përputhje me vullnetin dhe planin e Tij për ne.

Nëse nuk keni ndonjë ide se cili është vullneti i Perëndisë për ju në këtë pikë, të paktën filloni duke menduar: “Nuk e di planin e Perëndisë, por e di se Ai më do. Çfarëdo që të bëjë, do të jetë e mirë dhe unë do të bekohehem.”

Filloni të mendoni pozitivisht për jetën tuaj.

Praktikoni të qenët pozitiv në çdo situatë që ju del përpara. Edhe nëse ajo që po ndodh në jetën tuaj në këtë çast, nuk është edhe aq e mirë, prisni që Perëndia të nxjerrë të mirën nga e gjithë ajo, ashtu siç ka premtuar në Fjalën e Tij.

TË GJITHA GJËRAT BASHKËVEPROJNË PËR TË MIRËN

Dhe ne e dimë se [duke qenë se Perëndia bën pjesë në mundimin e tyre] të gjitha gjërat bashkëveprojnë [të përshtatshëm në plan] për të mirë për ata që e duan Perëndinë, për ata që janë të thirrur sipas qëllimit të tij.

Romakëve 8:28

Ky varg nuk thotë se të gjitha gjërat janë të mira, por thotë se të gjitha gjërat *bashkëveprojnë për të mirën*.

Le të themi se po planifikoni të shkoni të bëni pazar. Hipni në makinë dhe makina nuk ndizet. Tani këtë situatë mund ta shihni nga dy këndvështrime. Mund të thoni: “E dija! Kështu më ndodh gjithmonë. Sa herë që dua të bëj diçka, do më shkojë ters. Kisha një parandjenjë se ky udhëtim për të bërë pazar do të dështonte; gjithmonë kështu më shkojnë planet mua.” Ose mund të thuash: “Vërtetë doja të shkoja të bëja pazar, por me sa duket nuk shkoj dot tani. Po shkoj më vonë, kur të rregullohet makina. Ndërkohë, unë besoj se ky ndryshim plani do të jetë për të mirën time. Ndoshta ka ndonjë arsye që duhet të qëndroj në shtëpi sot, kështu që do ta shijoj kohën time këtu.”

Te Romakëve 12:16, Apostulli Pali na këshillon të jemi të gatshëm për t’ju përshtatur ndaj njerëzve dhe gjërave. Ideja këtu është që duhet të mësojmë të bëhemi ai lloj personi i cili planifikon gjëra, por që nuk bie në dëshpërim nëse plani nuk i shkon siç duhet.

Kohët e fundit pata një mundësi të shkëlqyer për ta praktikuar këtë parim. Dave dhe unë ishim në Liqenin Worth, në Florida. Kishim tre ditë që shërbenim aty dhe po mbledhnim plaçkat e po bësheshim gati për të shkuar në aeroport dhe më pas në shtëpi. Kisha bërë në plan të vishja pantallona dhe një bluzë të lehtë me këpucë të sheshta, me qëllim që të isha rehat gjatë udhëtimit për në shtëpi.

Fillova të vishesha, por s’po gjeja pantallonat. Nuk lamë vend pa kërkuar. Më në fund i gjetëm në fund të dollapit. Kishin rrëshqitur nga varësja e rrobave dhe ishin zhubrosur keq. Ne gjithmonë marrim me vete një hekur rrobash, të vogël, me avull, dhe u mundova t’i shtrija rrudhat. Pastaj i veshja dhe pashë që nuk dukeshin mirë. Zgjedhja e vetme që më kishte mbetur ishte një fustan dhe këpucët me taka të larta.

Po ndieja se po më kapte një mërzi me gjithë këtë situatë. E shihni? Sa herë që nuk marrim atë që duam, ndjenjat tona fillojnë të ziejnë dhe dhe përpiqen të na fusin në vetë-keqardhje dhe sjellje negative. Menjëherë e kuptova se duhej të bëja një zgjedhje. Mund

të irritohesha, sepse gjërat nuk kishin shkuar ashtu siç doja unë, ose mund t'i përshtatesha situatës dhe të vazhdoja të shijoja udhëtimin për në shtëpi.

Edhe dikujt që është në të vërtetë pozitiv, nuk ka për t'i shkuar çdo gjë gjithmonë siç do të dëshironte. Por personi pozitiv mund të vazhdojë dhe të vendosë të shijojë jetën, pavarësisht se çfarë ndodh. Personi negativ nuk shijon asnjëherë asgjë.

Me një person negativ nuk është as kënaqësi të shoqërohesh. Ai sjell një vranësi të zymtë kudo. Ai etiketohet si “i rëndë”. Është njeri që ankohet, mërmërit dhe gjithmonë gjen të meta. Pavarësisht se sa shumë gjëra të mira ndodhin, gjithmonë duket se gjen atë gjë që mund të jetë një problem potencial.

Kur isha në ditët e mia të negativitetit ekstrem, unë mund të hyja në shtëpinë e sapo-rinovuar të dikujt dhe në vend që të shihja e të komentoja për pamjen e këndshme të ambienteve të shtëpisë, sytë më shkonin te një cep i letres së murit që nuk ishte ngjitur mirë apo te ndonjë njollë në dritare. Jam kaq e gëzuar që Jezusi më ka çliruar për të shijuar gjërat e mira në jetë! Jam e lirë të besoj se me besimin dhe shpresën në Të, gjërat e këqija mund të kthehen për mirë.

Nëse jeni person negativ, *mos u ndieni i/e dënuar!* Dënimi është negativ. Po jua them këto gjëra në mënyrë që të dalloni problemin e të qenit negativ dhe të filloni t'i besoni Perëndisë se do t'ju ndreqë dhe aspak për t'ju bërë të ndjeheni negativ për negativitetin tuaj.

Rruga drejt lirisë fillon atëherë kur përballemi me problemin pa nxjerrë justifikime për të. Jam e sigurt se nëse jeni person negativ, atëherë ka një arsye për këtë gjithmonë ka një të tillë. Por mos harroni, si i/e krishterë, sipas Biblës, tani jeni një person i ri.

NJË DITË E RE!

Prandaj nëse dikush është [i shartuar] në Krishtin [Mesian], është një krijesë e re [tërësisht një krijesë e re];

të vjetrat [gjendja e mëparshme morale dhe frymërore] shkuan; ja, të gjitha u bënë të reja.

2 Korintasve 5:17

Si “një krijim i ri”, ju s’keni përse të lejoni gjërat e vjetra që ju kanë ndodhur në të kaluarën të vazhdojnë të ndikojnë në jetën tuaj të re në Krishtin. Tani jeni një krijesë e re me një jetë të re në Krishtin. Ju mund ta ripërtërisni mendjen tuaj sipas Fjalës së Perëndisë. Gjëra të mira kanë për t’ju ndodhur.

Gëzohuni! Është një ditë e re!

PUNA E FRYMËS SË SHENJTË

Megjithatë unë ju them të vërtetën: Është mirë [fitimprurëse, e domosdoshme, e dobishme] për ju që unë të shkoj, sepse, po nuk shkova, nuk do të vijë te ju [në marrëdhënie të ngushtë me ju] Ngushëlluesi [Këshilluesi, Ndihmuesi, Avokati, Ndërmjetësuesi, Fuqizuesi, Pritësi]; por, po shkova, unë do t’jua dërgoj [që të jetë në marrëdhënie të ngushtë me ju].

Dhe kur të ketë ardhur, ai do ta bindë botën për mëkat, për drejtësi [drejtësinë e zemrës dhe qëndrimin e drejtë me Perëndinë] dhe për gjyq.

Gjoni 16:7-8

Pjesa më e vështirë e të çliruarit nga negativizmi është të përballesh me të vërtetën dhe të thuash: “Vërtet jam një person negativ, por dua të ndryshoj. Unë nuk mund ta ndryshoj dot veten time, por besoj se Perëndia do të më ndryshojë, ndërsa i besoj Atij. E di që do të duhet kohë, por nuk do të dekurajohem. *Perëndia ka nisur një punë të mirë në mua dhe Ai është në gjendje ta çojë atë deri në fund.*” (Filipianëve 1:6).

Kërkojini Frymës së Shenjtë që t’ju bindë për gabimin sa herë që filloni të bëheni negativ. Kjo është pjesë e punës së Tij. Gjoni 16:7-8 na mëson se Fryma e Shenjtë do të na tregojë mëkatit dhe do të na bindë për drejtësi. Kur të vijë dallimi i mëkatit, kërkojini Perëndisë t’ju ndihmojë. Mos mendoni se mund ta mbani dot i vetëm. Mbështetuni tek Ai.

Edhe pse unë isha ekstremisht negative, Perëndia më tregoi se nëse do t’i besoja Atij, do të më bënte shumë pozitive. Po kaloja një periudhë të vështirë teksa përpiqesha ta mbaja mendjen në binarë pozitivë. Tani nuk e duroj dot më negativitetin. Është pak a shumë si me një njeri që pi duhan. Shpeshherë, kur një duhanpirës e ka lënë duhanin, nuk toleron më asnjë cigare. Ashtu jam edhe unë. Për vite me radhë kisha pirë duhan, por kur hoqa dorë, as që mund ta duroja erën e duhanit.

E njëjta gjë më ka ndodhur edhe me negativitetin. Kam qenë shumë negative, por tani as që e duroj dot negativitetin; më është bërë gati fyes. Them se kam parë kaq shumë ndryshime në jetën time që kur u çlirova nga mendja negative, saqë tani jam kundër çdo gjëje negative.

Unë përballem me realitetin dhe ju inkurajoj të bëni të njëjtën gjë. Nëse jeni sëmurë, mos thoni: “Nuk jam sëmurë”, sepse kjo nuk është e vërtetë, por mund të thoni: “Unë besoj se Perëndia po më shëron.” Nuk keni pse të thoni: “Ndoshta do të bëhem më keq dhe kam për t’u shtruar në spital”; në vend të kësaj mund të thoni: “Fuqia shëruese e Perëndisë po punon në mua pikërisht tani; unë besoj se do të jem mirë.”

Çdo gjë duhet të jetë e ekuilibruar. Kjo nuk do të thotë ta përziesh pozitivizmin me pak negativitet, por do të thotë të kesh “një mendje të gatshme” që të trajtojë çdo gjë që mund t’ju ndodhë, pavarësisht nëse është pozitive apo negative.

NJË MENDJE E GATSHME

Por këta ishin më fisnikë se ata të Thesalonikit dhe e pranuan fjalën me gatishmëri të madhe, duke i shqyrtuar çdo ditë Shkrimet, nëse këto gjëra ishin ashtu.

Veprat 17:11

Bibla thotë se duhet të kemi një mendje të gatshme. Kjo do të thotë se duhet të kemi mendje që janë të hapura ndaj vullnetit të Perëndisë për ne, pavarësisht se si mund të jetë ai vullnet.

Për shembull, kohët e fundit një vajzë e re që njoh, përjetoi dhimbjen e prishjes së fejesës. Ajo dhe djaloshi po luteshin për të parë nëse Zoti dëshironte që ata ta vazhdonin ose jo lidhjen, edhe pse kishin vendosur që të mos martoheshin në atë kohë. Vajza dëshironte që kjo marrëdhënie të vazhdonte dhe po mendonte, shpresonte dhe besonte që ish i fejuari i saj do ta telefononte dhe do të ndiente në të njëjtën mënyrë.

Unë e këshillova që të kishte një “mendje të gatshme”, në rast se gjërat nuk do të shkonin siç duhet. Ajo tha: “Por a nuk do të thotë kjo të jesh negativ?”

Jo!

Negativitetet do të ishte nëse mendoni: “Jeta ime mbaroi, askush nuk do të më dojë më mua, kurrë. Kam dështuar, kështu që tani do të jem e mjerë përgjithmonë!”

Të jesh pozitiv do të ishte të thojë: “Jam vërtet e trishtuar që më ndodhi kjo gjë, por do t’i besoj Perëndisë. Shpresoj që i dashuri im dhe unë të mund ta vazhdojmë lidhjen. Do t’i lutem dhe do të besoj që marrëdhënia jonë të rregullohet, por më shumë nga gjithçka, dëshiroj vullnetin e përsosur të Perëndisë. Nëse gjërat nuk shkojnë ashtu siç dua unë, *do të mbijetoj*, sepse Jezusi jeton në mua. Mund të jetë e vështirë për pak kohë, por unë i besoj Zotit. Unë besoj se në fund gjithçka do të kthehet për më të mirën.”

Kjo është të përballesh me faktet, të kesh një mendje të gatshme dhe sërish të jesh pozitiv.

Ky është ekulibër.

FORCA E SHPRESËS

Ai [Abrahami, me arsye njerëzore], duke shpresuar kundër çdo shprese, besoi për t'u bërë ati i shumë kombeve sipas asaj që i ishte thënë: «Kështu [e panumërt] do të jetë pasardhja jote».

Dhe, duke mos qenë i dobët në besim, nuk e mori parasysh trupin e tij, i bërë tashmë i vdekur (ishte pothuaj njëqind vjeç) as [kur ai konsideroi] barkun e vdekur të Sarës.

Madje nuk dyshoi me mosbesim [me pyetje dyshyese] në premtimin e Perëndisë, por u forcua në besim duke i dhënë lavdi Perëndisë.

Romakëve 4:18-20

Dave dhe unë besojmë se shërbesa jonë në Trupin e Krishtit do të rritet çdo vit. Ne gjithmonë duam të ndihmojmë sa më shumë njerëz. Por gjithashtu e kuptojmë se nëse Perëndia ka një plan tjetër, dhe nëse deri në fund të vitit nuk shikojmë rritje (çdo gjë e njëjtë si në fillim), atëherë ne nuk mund ta lejojmë këtë situatë të kontrollojë gëzimin tonë.

Ne besojmë për shumë gjëra, por përtej atyre të gjitha, besojmë te Dikush. Ai Dikush është Jezusi. Jo gjithmonë e dimë se çfarë do të ndodhë. Por dimë se gjithmonë do të kthehet për mirë!

Sa më pozitivë që ju dhe unë të bëhemi, aq më shumë do të jemi në rrjedhën e Perëndisë. Perëndia, pa dyshim, është pozitiv dhe që ne të jemi në rrjedhë me Të duhet të jemi pozitivë.

Në të vërtetë ju mund të keni rrethana të ndryshme. Mund të mendoni: “Joyce, nëse do ta njihje situatën time, as që do të prisje që unë të isha pozitiv.”

Unë ju inkurajoj të rilexoni Romakëve 4:18-20, në të cilën thuhet se Abrahami, pasi vlerësoi situatën e tij (ai nuk i injoroi faktet), pa (nuk e mori parasysh) impotencën e plotë e trupit të tij dhe shterpësinë e barkut të vdekur të Sarës. Megjithëse e gjithë arsyeja njerëzore për shpresë kishte ikur, ai shpresonte me besim.

Abrahami ishte shumë pozitiv në lidhje me një situatë shumë negative!

Hebrenjve 6:19 na tregon se shpresa është spiranca e shpirtit. Shpresa është forca që na mban të fortë në kohë prove. Mos ndaloni së shpresuari. Nëse ndaloni, do të keni një jetë të mjerë. Nëse tashmë po kaloni një jetë të mjerueshme, sepse nuk keni shpresë, filloni të shpresoni! Mos kini frikë! Unë nuk mund t'ju premtoj se gjërat gjithmonë do të shkojnë siç do të donim. Nuk mund t'ju premtoj se nuk do të zhgënjeheni kurrë. Por, edhe në kohë zhgënjimi, nëse ato vijnë, mund të shpresoni dhe të jini pozitivë. Vendoseni veten brenda gardhit mrekulli-bërës të Perëndisë!

Prisni një mrekulli në jetën tuaj!

Prisni gjëra të mira!

PRISNI QË TË MERRNI!

QË TË MERRNI, PRISNI!

Prandaj ZOTI [me zell] do të presë [duke kërkuar dhe me dëshirë të madhe] për t'ju dhënë hir, pastaj ai do të lartësohet, sepse pati mëshirë për ju, sepse ZOTI është një Perëndi i drejtësisë. Lum [i lumtur, me fat, që e kanë zili] të gjithë ata që [me zell] kanë shpresë tek ai [për fitoren, favorin, dashurinë, paqen, gëzimin dhe marrëdhënien e pathyeshme e të pashoqe të Tij]!

Isaia 30:18

Për mua, ky pasazh është bërë një nga më të preferuarit e Biblës. Nëse do të meditonim mbi këto vargje, atëherë ato do të fillojnë t'ju sjellin shpresë të madhe. Në to, Perëndia thotë se po kërkon dikë që të jetë i hirshëm (i mirë) ndaj tij, por nuk mund të jetë dikush me qëndrim të hidhur dhe mendje negative. Duhet të jetë dikush që po pret (kërkon dhe do me gjithë shpirt që Perëndia të jetë i mirë me të).

PARANDJENJAT E LIGA

Çfarë janë “parandjenjat e liga”?

Pak kohë pasi fillova të studioja Fjalën e Perëndisë, ndërsa po krihja flokët një mëngjes në tualet, po më dukej se në atmosferën rreth meje ishte një ndjenjë pasigurie, kërcënuese se do të më ndodhte diçka e keqe. U bëra e vetëdijshme se këtë ndjenjë e kisha të pranishme për shumicën e kohës.

E pyeta Zotin: “Ç’është kjo ndjenjë që kam gjithmonë?”

“Parandjenja të liga,” m’u përgjigj Ai.

Nuk e dija se ç’do të thoshte kjo, dhe as që e kisha dëgjuar ndonjëherë. Pas pak gjeta shprehjen te Fjalët e Urta 15:15 **“Të gjitha ditët e të varfrit janë të këqija [për shkak të mendime plot ankth dhe parandjenjave], por për një zemër të kënaqur ka festë përherë [pavarësisht rrethanave].”**

Në atë kohë kuptova se shumica e jetës sime ishte bërë e mjerë nga mendimet dhe parandjenjat e liga. Po, kam pasur rrethana shumë të vështira, por edhe kur nuk kisha rrethana të tilla, sërish ndihesha keq, sepse mendimet e mia po helmonin këndvështrimin tim për jetën dhe po më vidhnin aftësinë për ta shijuar atë dhe për të parë ditë të mira.

RUAJENI GOJËN NGA E KEQJA!

Kush do ta dojë jetën dhe të shohë ditë të mira [të mira – nëse janë të dukshme apo jo], le ta ruajë gojën e tij nga

e keqja dhe buzët e tij nga të folurit mashtrim [tradhti, dredhi].

1 Pjetri 3:10

Ky varg na tregon qartë se të shijosh jetën dhe të shikosh ditë të mira, si edhe të kesh një mendje dhe gjuhë pozitive, janë të lidhura së bashku.

Pavarësisht se sa negativ jeni ose sa gjatë keni në këtë gjendje, unë e di se mund të ndryshoni, sepse unë kam ndryshuar. Më kushtoi kohë dhe “pirgje me ndihma” nga Fryma e Shenjtë, por ia vlejti.

Edhe për ju do t’ia vlejë!

Çfarëdo që të ndodhë, besojini Zotit dhe jini pozitiv!

Kapitulli

6

Shpirtrat Mendje-Lidhës

Shpirtrat Mendje-Lidhës

Dikur arrita në një pikë në ecjen time me Perëndinë ku e kisha të vështirë të besoja disa gjëra, që i kisha besuar më parë. Nuk po kuptoja se ç'po më ndodhte dhe më kapi pështjellimi. Sa më shumë zgjaste kjo situatë e vështirë, aq më konfuze bëhesha. Mosbesimi dukej se po rritej me hapa vigane. Fillova të vija në pikëpyetje thirrjen time; mendoja se po humbisja vizionin që Perëndia më kishte dhënë për shërbesën. Isha në gjendje të dëshpëruar (mosbesimi gjithmonë sjell dëshpërim).

Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me falënderim. Dhe paqja e Perëndisë, që ia tejkalon çdo zgjuarsie, do të ruajë zemrat tuaja dhe mendjet tuaja në Krishtin Jezus.
Filipianëve 4:6-7

Për dy ditë rresht dëgjoja këtë shprehje që më vinte nga shpirti: “*shpirtra mendje-lidhës*”. Ditën e parë nuk u mendova gjatë. Megjithatë, ditën e dytë, ndërsa nisa një kohë lutjeje ndërmjetësimi, e dëgjoja sërish për të paktën katër ose pesë herë: “*shpirtra mendje-lidhës*”.

E dija nga gjithë njerëzit të cilëve u kisha shërbyer se mijëra besimtarë kanë shqetësime me mendjet e tyre. Mendova se Fryma e Shenjtë po më udhëhiqte të lutesha për Trupin e Krishtit kundër një fryme të quajtur “Mendje Lidhëse”. Kështu që nisa të lutesha dhe të dilja në emër të Jezusit kundër frymërave mendje-lidhëse. Pas vetëm disa minutash në lutje, ndjeva një çlirim të paparë në mendjen time. Kjo ishte shumë dramatike.

TË ÇLIRUAR NGA SHPIRTRAT MENDJE-LIDHËS

Pothuajse çdo çlirim që Perëndia më ka sjellë ka qenë përparues dhe ka ndodhur duke besuar dhe shpallur Fjalën e Perëndisë. Gjoni 8:31-32 dhe Psalmi 107:20 janë dëshmitë e mia. Te Gjoni 8:31-32, Jezusi thotë: **“Nëse do të qëndroni në fjalën time, jeni me të vërtetë dishepujt e mi; do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t’ju bëjë të lirë”**. Psalmi 107:20 thotë për Zotin: **“Ai dërgoi fjalën e tij dhe i shëroi, i shpëtoi nga gropa”**.

Por këtë herë ndjeva dhe e dija menjëherë se diçka kishte ndodhur në mendjen time. Brenda pak minutash isha në gjendje të besoja sërish në ato fusha me të cilat luftoja vetëm pak minuta para se të lutesha.

Po ju jap një shembull. Para se të sulmohesha nga demonët mendje-lidhës, besoja se, sipas Fjalës së Perëndisë, fakti që unë isha një grua nga Fenton, Missouri, që nuk më njihje askush, nuk do të sillte ndonjë dallim të madh në jetën ose shërbesën time. (Galatasve 3:28). Kur Perëndia të ishte gati, *Ai* do të hapte dyer që askush nuk do të mund t’i mbyllte (Zbulesa 3:8), dhe se unë do të predikoja në mbarë botën mesazhet praktike, çliruese, që Ai më kishte dhënë.

Unë besoja se do të kisha privilegjin që të ndaja Ungjillin nëpërmjet radios në mbarë kombin (jo sepse jam unë, por edhe pse jam thjesht unë). E dija se, sipas Shkrimeve, Perëndia zgjedh gjërat e dobëta dhe të marra për të pështjelluar të mençurit (1 Korintasve 1:27). Besoja se Zoti do të më përdorte të shëroja të sëmurët. Besoja se fëmijët tanë do të përdoreshin në shërbesë. Besoja lloj-lloj gjërash të mrekullueshme që Perëndia kishte vendosur në zemrën time.

Megjithatë, kur më sulmuan shpirtrat mendje-lidhës, nuk dukej se mund të besoja shumë në ndonjë gjë. Kisha mendime të tilla si: “Ndoshta e kam sajuar vetë gjithë këtë. E besova, sepse doja ta besoja, por ndoshta nuk ka për të ndodhur ndonjëherë.” Por kur shpirtrat u larguan, aftësia për të besuar u kthye sërish me vrull.

VENDOSNI TË BESONI

Po ashtu, edhe Fryma [e Shenjtë] na ndihmon në dobësitë tona, sepse ne nuk dimë çfarë të kërkojmë në lutjet tona, sikurse duhet; por vetë Fryma ndërhyr për ne me psherëtim të patregueshme.

Romakëve 8:26

Si të krishterë, kemi nevojë të mësojmë të *vendosim* të besojmë. Perëndia shpesh na jep besim (një prodhim i Frymës) për gjëra me të cilat mendjet tona jo gjithnjë duket se pajtohen. Mendja do që të kuptojë çdo gjë përse, kur dhe si për gjithçka. Shpesh, kur ky kuptim nuk vjen nga Perëndia, mendja refuzon të besojë atë që nuk mund ta kuptojë.

Shpesh ndodh që besimtari *di* diçka në zemrën e tij (njeriun e brendshëm), por mendja lufton kundër saj.

Shumë kohë më parë vendosa të besoja atë që thoshte Fjala dhe të besoja *rhema*-n (Fjalën e zbuluar) që Perëndia më jepte (gjërat që Ai më fliste ose premtimet që më jepte personalisht), ndonëse nuk e kuptoja përse, kur apo si do të realizohej në jetën time.

Por kjo gjë me të cilën luftoja, ishte ndryshe; ajo ishte përtej vendimit. Unë isha lidhur nga ata shpirtra mendje-lidhës dhe nuk mund ta bëja veten të besoja.

Faleminderit Perëndisë që nëpërmjet Frymës së Shenjtë më tregoi se si të lutesha dhe fuqia e Tij triumfoi edhe pse në fillim nuk e dija se po lutesha për veten time.

Jam e sigurt se ju po e lexoni këtë libër pikërisht tani, sepse jeni udhëhequr drejt saj. Edhe ju mund të keni probleme në këtë fushë. Nëse po, atëherë ju inkurajoj të luteni në emër të Jezusit. Me anë të fuqisë së gjakut të Tij, qëndroni kundër “shpirtrave mendje-lidhës.” Lutuni në këtë mënyrë jo thjesht një herë, por sa herë të përjetoni vështirësi në këtë fushë.

Djallit nuk i mbarohen kurrë shigjetat e zjarrita që i lëshon drejt nesh kur përpiqemi që të ecim përpara. Ngrijeni lart mburojën e besimit dhe kujtoni Jakobi 1:2-8 që na mëson se mund t'i kërkojmë Perëndisë urtësi në sprova dhe se Ai do të na e japë dhe do të na tregojë ç'duhet të bëjmë.

Unë kisha një problem, një shigjetë të zjarrtë që nuk e kisha hasur më parë. Por Perëndia më tregoi se si të lutem dhe u çlirova.

Edhe ju do të çliroheni.

Kapitulli

7

*Mendoni Për Atë
Që Jeni Duke Menduar*

Fjala e Perëndisë na mëson se për çfarë duhet të mendojmë ndërsa kalojmë kohën.

Psalmisti tha se ai mendonte ose meditonte mbi urdhërimet e Perëndisë. Kjo do të thotë se ai kalonte shumë kohë duke reflektuar dhe menduar mbi rrugët e Perëndisë, udhëzimet dhe mësimet e

Tij. Te Psalmi 1:3 thuhet se personi që bën këtë, “... do të jetë si një dru i mbjellë [dhe për të cilin është treguar kujdes] përgjatë brigjeve të ujit, që jep frytin e vet në stinën e vet dhe që gjethet nuk i fishken; dhe gjithçka bën do të ketë mbarësi [dhe maturim]”.

Është shumë përfituese të mendosh rreth Fjalës së Perëndisë. Sa më shumë kohë të meditojë mbi Fjalën njeriu, aq më shumë do të korrë nga Fjala.

Do të mendoj thellë për urdhërimet e tua dhe do të marr në konsideratë shtigjet e tua [shtigjet e jetës të shënuar nga ligji Yt].

Psalmi 119:15

KINI KUJDES SE ÇFARË MENDONI!

... Vini re atë që dëgjoni. Me atë masë [mendimi dhe studimi] që ju matni [të vërtetën që dëgjoni], do t’ju matet [virtyti dhe njohuria] juve; edhe juve që dëgjoni do t’ju jepet edhe më [më tepër].

Marku 4:24

Ç’varg i mrekullueshëm! Aty na thuhet se sa më shumë kohë të kalojmë duke u menduar rreth Fjalës që lexojmë ose dëgjojmë, aq më shumë fuqi dhe aftësi do të kemi për ta bërë atë, aq më shumë

zbulesë në njohuri do të kemi rreth asaj që kemi lexuar ose dëgjuar. Pra, kjo na tregon se ne do të marrim nga Fjala e Perëndisë atë që kemi investuar në të.

Vini re veçanërisht premtimin se sasia e mendimeve dhe e studimit që i kushtojmë Fjalës do të vendosë sasinë e virtytit dhe njohurisë që do të na kthehet neve.

Tek fjalori shpjegues i terminologjisë biblike An Expository Dictionary of New Testament Words i Vine thuhet se në disa vargje të caktuara të Versionit të King James fjala greke dunamis që do të thotë “fuqi”, është përkthyer “virtyt”¹. Sipas përkuesit biblik The New Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible, një tjetër përkthim i dunamis është “aftësi”². Shumica e njerëzve nuk e studiojnë Fjalën e Perëndisë në thellësi. Si rrjedhim, ata nuk arrijnë ta kuptojnë se përse nuk janë të krishterë plot fuqi që jetojnë jetë fitimtare.

E vërteta është se shumica prej tyre nuk i kushtojnë shumë mund studimit të Fjalës. Mund të dëgjojnë predikime të incizuara ose të lexojnë Biblën me raste, por në të vërtetë ata nuk janë të përkushtuar për ta bërë Fjalën pjesë kryesore të jetëve të tyre, përfshirë këtu kalimin e kohës duke menduar për të.

Mishi kryesisht është përtac dhe shumë njerëz duan të marrin diçka për asgjë (pa bërë përpjekje nga ana e tyre); megjithatë kjo nuk është mënyra se si funksionon. Po e them përsëri: një person do të nxjerrë nga Fjala atë që ai është i gatshëm të investojë në të.

MEDITONI MBI FJALËN

Lum [i lumtur, me fat, i begatë dhe për t’u pasur zili] njeriu që nuk ecën sipas këshillës së të pabesëve [sipas këshillave, planeve dhe qëllimeve të tyre], që nuk ndalet [as nuk nënshtrohet apo qëndron pasiv] në rrugën e mëkatarëve dhe nuk ulet [për t’u shlodhur dhe pushuar]

bashkë me tallësit [dhe përbuzësit], por gjen kënaqësinë e tij në ligjin [rregullat, udhëzimet, mësimet] e Zotit dhe mendon [mediton dhe studion] thellë ditë e natë mbi ligjin e tij.

Psalmi 1:1-2

Sipas fjalorit të Webster-it, fjala *meditoj* do të thotë: 1. reflektoj mbi diçka; mendoj thellë. 2. planifikoj ose synoj në mendje...përfshihem në studim”¹. Tek An Expository Dictionary of New Testament words i Vine thuhet se meditoj do të thotë: “... së pari, kujdesem për, ...ndjek, praktikoj, ...jam i përkushtuar ndaj/në..., ...praktikoj është kuptimi mbizotërues i fjalës, ...reflektoj, imagjinoj, ...paramendoj”². Te Fjalët e Urta 4:20, thuhet: **“Biri im, trego kujdes për fjalët e mia, vëru veshin thëniet e mia”**. Nëse bashkon Fjalët e Urta 4:20 me përkufizimet e fjalës “meditoj”, shikojmë se ne e ndjekim Fjalën e Perëndisë duke medituar mbi të, duke reflektuar mbi të, duke e studiuar dhe duke e përsëritur ose praktikuar në mendimet tona. Ideja kryesore është se nëse duam të bëjmë atë që thotë Fjala e Perëndisë, atëherë duhet të kalojmë kohë duke menduar për të.

Ju kujtohet thënia e vjetër: “Praktika sjell përsosmërinë”? Në të vërtetë, pa shumë praktikë, nuk mund të presim që të jemi ekspertë në asgjë në jetë, kështu që përse duhet të presim që krishtërimi të jetë ndryshe?

MEDITIMI SJELL SUKSES

Ky libër i ligjit mos u ndaftë kurrë nga goja jote, por mendohu për të ditë e natë, duke kërkuar të veprosh sipas të gjitha atyre që janë shkruar, sepse atëherë do të kesh sukses në veprimet e tua, atëherë do të përparosh.

Jozueu 1:8

Nëse doni të keni sukses dhe prosperitet në të gjitha fushat, Bibla na mëson se duhet të meditonim natë e ditë mbi Fjalën e Perëndisë.

Sa kohë kaloni duke menduar rreth Fjalës së Perëndisë? Nëse keni probleme në cilëndo fushë të jetës suaj, atëherë një përgjigje e ndershme ndaj kësaj pyetjeje mund të shpjegonte arsyen pse.

Për shumicën e jetës sime, unë nuk mendoja për atë që mendoja. Thjesht mendoja çfarëdo që më vinte në kokë. Nuk kisha asnjë zbulesë se Satani mund të fuste mendime në mendjen time. Shumica e asaj që kisha në kokë ishin ose gënjeshtër që më tregonte Satani, ose thjesht gjëra pa kuptim-gjëra që në të vërtetë nuk ia vlente të kaloja kohën duke i menduar. Djalli kishte nën kontroll jetën time, sepse po kontrollonte mendimet e mia.

MENDONI PËR ATO QË PO MENDONI!

Ndërmjet të cilëve, edhe ne dikur, jetuam në lakmitë e mishit tonë [sjellja drejtohet nga natyra jonë e korruptuar dhe sensuale] duke i plotësuar vullnetet e mishit dhe të mendjes ...

Efesianëve 2:3

Pali na paralajmëron këtu se ne nuk duhet të drejtohem nga natyra jonë sensuale apo t'u bindemi impulseve të mishit, mendimeve të mendjes sonë të mishtë.

Edhe pse unë isha e krishterë, kisha probleme, sepse nuk kisha mësuar të kontrolloja mendimet e mia. Mendoja për gjëra që mbanin mendjen të zënë, por që nuk ishin produktive në mënyrë pozitive.

Unë kisha nevojë të ndryshoja mënyrën time të menduarit!

Diçka që Zoti më tregoi kur filloi të më mësonte rreth fushëbetejës së mendjes, u bë pika e kthesës për mua. Ai më tha: “Mendo për atë

që po mendon.” Ndërsa fillova ta bëja këtë, nuk kaloi shumë kohë para se të filloja të kuptoja se përse kisha kaq shumë probleme në jetën time.

Mendja ime ishte një rrëmuje e vërtetë!

Unë po mendoja të gjitha gjërat e gabuara.

Shkoja në kishë- kishte vite që shkoja-por, në fakt, kurrë nuk kisha menduar për atë që dëgjoja. Ajo hynte nga një vesh dhe dilte nga tjetri. Lexoja disa vargje në Bibël çdo ditë, por kurrë nuk mendoja për atë që po lexoja. Unë nuk isha *e pranishme* në Fjalën. Nuk kisha as më të voglin mendim dhe as që studioja mbi atë që dëgjoja. Rrjedhimisht, asnjë virtyt apo njohuri nuk po kthehej tek unë.

MEDITONI MBI FJALËN E PERËNDISË

Në tempullin tënd, o Perëndi, ne kemi përsiatur për mirësinë tënde.

Psalmi 48:9

Psalmisti David fliste shpesh rreth meditimit mbi të gjitha veprat e mrekullueshme të Zotit, veprat madhështore të Perëndisë. Ai tha se mendonte për emrin e Zot-it, mëshirën e Perëndisë dhe për shumë gjëra të tjera si këto.

Kur ndihej i brengosur, ai shkroi te Psalmi 143:4-5, **“Prandaj fryma ime dobësohet brenda meje [e kllapuar në errësirë] dhe zemra ime e ka humbur krejt brenda trupit tim. Kujtoj ditët e lashta; bie në mendime të thella mbi tërë veprat e tua; përsias mbi gjëra që kanë bërë duart e tua.”**

Nga ky pasazh kuptojmë se përgjigjja e Davidit ndaj ndjenjave të tij të brengosjes dhe zymtësisë nuk ishte të meditonte mbi problemin. Në vend të kësaj, ai iu kundërvu problemit *duke zgjedhur* të kujtonte kohët e mira të ditëve të kaluara, duke medituuar mbi veprat e Perëndisë dhe duarve të Tij. Me fjalë të tjera, ai mendonte

për diçka të mirë dhe kjo e ndihmoi atë të kalonte brengosjen.

Mos e harroni kurrë këtë: *mendja juaj luan një rol të rëndësishëm në fitoren tuaj.*

Unë e di se është fuqia e Frymës së Shenjtë që punon nëpërmjet Fjalës së Perëndisë që sjell fitore në jetët tona. Por një pjesë e mirë e kësaj pune që duhet të bëhet është që ne të vendosim në një linjë të menduarit tonë me Perëndinë dhe Fjalën e Tij. Nëse refuzojmë ta bëjmë këtë apo zgjedhim të mendojmë se kjo është e parëndësishme, atëherë nuk kemi për të përjetuar kurrë fitore.

TRANSFORMOHUNI ME ANË TË RIPËRTËRITJES SË MENDJES TUAJ

“Dhe mos u konformoni me këtë botë [këtë epokë], [të tërhequr dhe të përshtatur nga zakonet e saj të jashtme e sipërfaqësore], por transformohuni [ndryshoni] me anë të ripërtëritjes [së plotë] së mendjes suaj [nëpërmjet idealeve të reja dhe qëndrimit të ri], që të provoni [për veten tuaj] cili është i miri, i pëlqyeri dhe i përsosuri vullnet i Perëndisë [për ju].”

Romakëve 12:2

Në këtë pasazh Apostulli Pal thotë se nëse duam të shohim vullnetin e mirë dhe të përsosur të Perëndisë në jetët tona, ne do të mund ta shohim-*në qoftë se* do të ripërtërijmë mendjet tona. Të ripërtëriria, si? Të ripërtëriria sipas mënyrës së të menduarit të Perëndisë. Me anë të këtij procesi të të menduarit të ri, ne do të ndryshohemi ose transformohemi në atë që Perëndia synon që ne të jemi. Jezusi e ka bërë të mundur këtë transformim nëpërmjet vdekjes dhe ringjalljes së Tij. Kjo bëhet realitet në jetët tona nëpërmjet këtij procesi të ripërtëritjes së mendjes.

Më lejoni të them këtu, për të shmangur ndonjë keqkuptim, se të menduarit drejt nuk ka të bëjë fare me shpëtimin. Shpëtimi

mbështetet vetëm në gjakun e Jezusit, vdekjen e Tij në kryq dhe ringjalljen e Tij. Shumë njerëz do të jenë në parajsë, sepse ata me të vërtetë e pranuan Jezusin si Shpëtimtarin e tyre, por shumë prej këtyre njerëzve nuk do të kenë ecur kurrë në fitore ose nuk do të kenë shijuar planin e mirë që Perëndia kishte për jetët e tyre, sepse nuk ripërtërinë mendjen e tyre sipas Fjalës së Tij.

Për vite me radhë unë kam qenë një prej atyre njerëzve. Isha e rilindur. Do të shkoja në parajsë. Unë shkoja në kishë dhe ndiqja një lloj feje, por në të vërtetë nuk kisha asnjë fitore në jetën time. Arsyeja ishte se po mendoja gjërat e gabuara.

MENDONI PËR KËTO GJËRA

Së fundi, vëllezër, të gjitha gjërat që janë të vërteta, të gjitha gjërat që janë të ndershme, të gjitha gjërat që janë të drejta, të gjitha gjërat që janë të pastra, të gjitha gjërat që janë të dashura, të gjitha gjërat që janë me famë të mirë, nëse ka ndonjë virtyt dhe nëse ka ndonjë lëvdim, këto mendoni [fiksojini mendjet tuaja mbi to].

Filipianëve 4:8

Bibla jep shumë udhëzime të detajuara mbi cilat gjëra duhet të mendojmë. Jam e sigurt se mund ta kuptoni nga këto vargje se ne jemi udhëzuar që të mendojmë mbi gjërat e mira, gjëra që do të na ndërtojnë dhe jo që do të na rrënojnë.

Sigurisht që mendimet tona ndikojnë në sjelljet dhe humorin tonë. Çdo gjë që Zoti na thotë është për të mirën tonë. Ai e di se çfarë do të na bëjë të lumtur dhe se çfarë do të na bëjë të ndihemi të dëshpëruar. Kur një person është plot me mendime të gabuara, ai ndihet keq dhe nga përvoja ime personale kam mësuar se kur dikush ndihet keq, ai zakonisht përfundon duke i bërë edhe të tjerët të ndihen keq.

Ju duhet të mbani një inventar rregullisht dhe të pyesni veten: “Çfarë kam menduar?” Kaloni kohë duke shqyrtuar jetën tuaj të menduarit!

Të mendosh për atë që po mendon është shumë e dobishme, sepse Satani zakonisht i mashtron njerëzit duke i bërë të mendojnë se burimi i mjerimit dhe shqetësimeve të tyre është diçka tjetër nga ç’është në të vërtetë. Ai do që ata të mendojnë se janë të pakënaqur si rrjedhojë e asaj që po ndodh rreth tyre (rrethanat e tyre), por gjendja e tyre e mjeruar, në fakt, është rrjedhojë e asaj që po ndodh *brenda* tyre (mendimet e tyre).

Për shumë vite me radhë unë besoja se isha e pakënaqur për shkak të gjërave që të tjerët më bënin ose nuk më bënin. Fajësoja bashkëshortin dhe fëmijët e mi për gjendjen time të dëshpëruar. Mendoja se nëse ata të ishin ndryshe-do të ishin më të vëmendshëm ndaj nevojave të mia, do të më ndihmonin pak më shumë në shtëpi-atëherë unë do të isha e lumtur. Për vite me radhë, herë dilte një gjë, herë një tjetër. Më në fund u ballafaqova me të vërtetën që thoshte se asnjë nga ato gjëra nuk do të më bënte të palumtur nëse do të zgjidhja të kisha qëndrim të drejtë. Mendimet e mia ishin ato që po më bënin të ndihesha keq.

Më lejoni ta them edhe një herë të fundit: *Mendoni për atë që po mendoni*. Ju mund të identifikoni disa nga problemet tuaja dhe kështu të viheni në rrugën drejt lirisë shumë shpejt.

PJESA 2:

Gjendjet e Mendjes

Në ç'gjendje është mendja juaj?

E keni vënë re se gjendja e mendjes ndryshon? Një herë mund të jeni të qetë dhe në paqe dhe herë tjetër në merak dhe të shqetësuar. Ose mund të merrni një vendim dhe të jeni i sigurtë për të, kur më vonë mendja juaj është në një gjendje të përshtjelluar në lidhje me atë që më parë ishit kaq të qartë dhe të sigurtë.

... Por ne kemi mendjen e Krishtit [Mesias, dhe mbajmë mendimet, ndjenjat dhe qëllimet e zemrës së Tij].

1 Korintasve 2:16

Ka pasur raste në jetën time që i kam përjetuar këto dhe të tjera gjëra. Ka pasur raste kur isha në gjendje t'i besoja Perëndisë pa ndonjë problem, por ka pasur raste të tjera kur dyshimi dhe mosbesimi më gidisnin pa mëshirë.

Duke qenë se mendja mund të jetë në kaq shumë gjendje të ndryshme, nisa të mendoja: kur është normale mendja ime? Doja të dija se çfarë ishte normale në mënyrë që të mësoja se si t'i trajtoja strukturat e të menduarit anormal, menjëherë, sapo të vinin.

Për shembull, një mendje kritikuese, gjykuese dhe dyshuese duhet të konsiderohet anormale për një besimtar. Megjithatë, për pjesën më të madhe të jetës sime, kjo ishte normale për mua – megjithëse nuk duhej të kishte qenë. Ishte ashtu siç isha mësuar, dhe, ndonëse mënyra se si mendoja ishte shumë e gabuar dhe po më shkaktonte shumë probleme në jetë, nuk e dija se kishte diçka të gabuar në ato që mendoja.

Nuk e dija se mund të bëja diçka për jetën time të të menduarit. Unë isha besimtare prej vitesh, por nuk kisha marrë asnjë leksion mbi jetën e të menduarit apo për gjendjen në të cilën duhet të jetë mendja e një besimtari.

Mendjet tona nuk rilindin bashkë me përvojën e Lindjes së Re –

ato duhet të ripërtërihen (Romakëve 12:2). Ashtu siç e kam thënë disa herë, ripërtëritja e mendjes është një proces që kërkon kohë. Mos u demoralizoni edhe nëse lexoni pjesën tjetër të këtij libri dhe zbuloni se shumicën e kohës mendja juaj është në gjendje anormale për dikë që shpall Krishtin si Shpëtimtar. Dallimi i problemit është hapi i parë drejt shërimit.

Në rastin tim, unë fillova ta merrja shumë më seriozisht marrëdhënien time me Zotin vite më parë dhe ishte pikërisht në atë kohë kur Ai nisi të më zbulonte se shumica e problemeve të mia ishin të rrënjosura në të menduarit gabim. Mendja ime ishte një rrëmujë e vërtetë! S'e besoj se ishte ndonjëherë në gjendjen që duhej të kishte qenë, po edhe nëse ishte, nuk zgjaste shumë.

U trondita kur fillova të kuptoja se sa e varur kisha qenë pas të menduarit gabim. Përpiqesha të largoja mendimet e gabuara që më vinin në mendje por ato sërish më ktheheshin mbrapsht. Megjithatë, pak nga pak, erdhi liria dhe çlirimi.

Satani do të luftojë ashpër kundër ripërtëritjes së mendjes suaj, por është jetike që të ngulmoni dhe të vazhdoni të luteni e të studioni në këtë fushë derisa të korni fitore të dukshme.

Kur është normale mendja jote? A duhet të endet sa andej këtej, apo duhet të jeni në gjendje ta mbani të përqendruar në atë që po bëni? A duhet të jeni të mërzitur dhe të pështjelluar, apo duhet të jeni në paqe dhe të sigurtë (në mënyrë të arsyeshme) për drejtimin që duhet të merrni në jetë? A duhet të jetë mendja juaj plot dyshim dhe mosbesim? A duhet të jeni në merak dhe të shqetësuar, të torturuar nga frika? Apo është privilegj i fëmijës së Perëndisë për ta lënë gjithë kujdesin në dorën e Tij? (1 Pjetri 5:7).

Fjala e Perëndisë na mëson se ne kemi mendjen e Krishtit. Si mendoni se ka qenë mendja e Tij kur Ai jetoi në tokë jo vetëm si Bir i Perëndisë, por edhe si Biri i Njeriut?

Kaloni në pjesën tjetër të *Fushëbetejës së Mendjes* plot me lutje. Unë besoj se do t'ju hapë sytë që të dalloni se cilat janë mendësitë për dikë që është dishepull i Jezusit dhe që ka vendosur të ecë në fitore.

Kapitulli

8

Kur Është Normale Mendja Ime?

Vini re se Pali lutet që ju dhe unë të marrim urtësi duke pasur të ndriçuar “sytë e zemrës (sonë)”. Bazuar në disa gjëra që kam studiuar, unë i përshkruaj “sytë e zemrës” si “mendja”.

Si të krishterë që jemi, në ç’gjendje duhet të jetë mendja jonë? Me fjalë të tjera, cila duhet të jetë gjendja normale e mendjes së një besimtari? Me qëllim që t’i japim përgjigje kësaj pyetjeje, duhet të shikojmë funksionet e ndryshme të mendjes dhe të frymës.

Sipas Fjalës së Perëndisë, mendja dhe fryma punojnë së bashku: kjo është ajo që unë e quaj parimin e “mendjes që ndihmon frymën”.

Për ta kuptuar më mirë këtë parim, le të shikojmë se si funksionon në jetën e besimtarit.

[Sepse unë gjithmonë lutem] që Perëndia i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i lavdisë, t’ju japë juve frymën e urtësisë dhe të zbulesës [njohuri në mistere dhe sekrete], në njohurinë [e thellë dhe intime] e tij, dhe t’ju ndriçojë sytë e mendjes suaj, që të dini cila është shpresa e thirrjes së tij dhe cila është pasuria e lavdisë së trashëgimisë së tij në shenjtorët [në ata që Ai i ka veçuar].

Efesianëve 1:17-18

PARIMI MENDJE-FRYMË

Sepse, cili nga njerëzit njih [percepton dhe kupton] gjërat e njeriut, përveç frymës së njeriut që është në të? Po kështu asnjëri s’i njih [nuk idallon dhe nuk i kupton] gjërat e Perëndisë, përveç Frymës së Perëndisë.

1 Korintasve 2:11

Kur një person pranon Krishtin si Shpëtimtarin e tij personal, Fryma e Shenjtë vjen të banojë në të. Bibla na mëson se Fryma e Shenjtë njih mendjen e Perëndisë. Ashtu si fryma e vet brenda një personi është e vetmja që njih mendimet e tij, kështu edhe Fryma e Perëndisë është i Vetmi që njih mendjen e Perëndisë.

Duke qenë se Fryma e Shenjtë banon në ne dhe duke qenë se Ai njih mendjen e Perëndisë, një nga qëllimet e Tij është të na zbulojë urtësinë dhe zbulesën e Perëndisë. Kjo urtësi dhe zbulesë i përcillet frymës sonë dhe më pas fryma jonë ndriçon sytë e zemrës sonë, që është mendja. Fryma e Shenjtë e bën këtë në mënyrë që ne të kuptojmë në mënyrë praktike atë që na shërbehet neve frymërisht.

NORMAL OSE JONORMAL?

Si besimtarë, ne jemi frymërorë, por edhe natyrorë. Natyrorja jo gjithmonë e kupton frymëroren; prandaj është e nevojshme në mënyrë jetike që mendjet tona të ndriçohen lidhur me atë që po ndodh në frymërat tona. Fryma e Shenjtë dëshiron të na e sjellë këtë ndriçim, por *mendja shpesh e humbet atë që fryma përpiqet të na zbulojë, sepse është shumë e zënë*. Një mendje që është tepër e zënë është anormale. Një mendje është normale kur është në prehje-jo e zbrazët, por në prehje.

Mendja nuk duhet të mbushet me arsyetime, shqetësim, merak, frikë dhe të tjera si këto. Ajo duhet të jetë patrazuar, e qetë, në paqe të plotë. Ndërsa vazhdojmë në këtë pjesë të dytë të librit, ju do të shihni disa gjendje anormale të mendjes dhe ndoshta do t'i dalloni ato si gjendje të shpeshta të mendjes suaj.

Është e rëndësishme të kuptoni se mendja ka nevojë të mbahet në gjendjen “normale” të përshkruar në këtë kapitull. Krahasoni atë me gjendjen e zakonshme të mendjeve tona dhe do të shihni se përse shpesh ne na zbulohet shumë pak nga Fryma e Shenjtë dhe përse, edhe më shpesh, ndiejmë se na mungon urtësia dhe zbulesa.

Mos harroni, Fryma e Shenjtë përpiket të ndriçojë mendjen e besimtarit. Fryma e Shenjtë i jep informacion nga Perëndia frymës të personit dhe nëse fryma dhe mendja e tij ndihmojnë njëra-tjetrën, atëherë ai mund të ecë në urtësi dhe zbulesë hyjnore. Por nëse mendja e tij është tepër e zënë, ajo do të humbasë atë që Zoti po përpiket t'i zbulojë atij nëpërmjet frymës së tij.

ZËRI I ULËT DHE I QETË

Perëndia i tha: «Dil dhe ndalu mbi mal përpara Zotit». Dhe, ja, po kalonte Zoti. Një erë e fortë dhe e furishme çante malet dhe thyente shkëmbinjtë përpara Zotit, por Zoti nuk ishte në erë. Mbas erës ra një tërmet, por Zoti nuk ishte në tërmet.

Mbas tërmetit ra një zjarr, por Zoti nuk ishte në zjarr. Mbas zjarrit u dëgjua një zë, si një shushuritje e ëmbël.

1 Mbretërve 19:11-12

Për vite me radhë jam lutur për zbulesë, duke i kërkuar Perëndisë të më zbulonte gjëra nëpërmjet Frymës së Tij që banonte brenda meje. E dija se kërkesa ime ishte sipas Shkrimeve. E besoja Fjalën dhe ndiehesha e sigurt se duhej ta kërkoja dhe ta merrja. E megjithatë, shumicën e kohës ndiehesha, siç quaja unë, “një gdhë frymëror”. Pastaj mësova se nuk po merrja shumë nga ajo çka Fryma e Shenjtë donte të më zbulonte, thjesht ngaqë mendja ime ishte kaq e zënë dhe në gjendje të egër, sa po humbiste informacionin që po më ofrohej.

Imagjinoni dy njerëz në një dhomë. Njëri prej tyre përpiket t'i pëshpërisë një sekret tjetrit. Nëse dhoma është shumë e zhurmshme, edhe pse mesazhi është komunikuar, personi që e pret informacionin sekret, nuk ka për ta marrë, thjesht sepse dhoma është kaq e

zhurmshme, sa ai s'mund ta dëgjojë. Nëse nuk i kushton vëmendje, ai ndoshta as që ka për ta marrë vesh se dikush i ka folur.

Është e njëjta gjë me komunikimin mes Frymës së Perëndisë dhe frymës tonë. Mënyrat e Frymës së Shenjtë janë të qeta; shumicën e kohës Ai na flet ashtu siç i foli profetit në këtë pasazh – me “një zë të ulët dhe të qetë.” Kështu që është jetike të mësojmë ta mbajmë veten në gjendje të gatshme që të përçohet dëgjimi.

FRYMA DHE MENDJA

Ç’duhet, pra? Do të lutem me frymën [me anë të Frymës së Shenjtë që gjendet brenda meje], por do ta bëj [në mënyrë inteligjente] edhe me mendjen ...

1 Korintasve 14:15

Ndoshta një mënyrë më e mirë për të kuptuar këtë parim të “mendjes që ndihmon frymën” është të sjellim në mendje lutjen. Në këtë varg Apostulli Pal tha se lutej si në frymë ashtu edhe me mendje.

E kuptoj se për çfarë po flet Pali këtu, sepse edhe unë bëj të njëjtën gjë. Shpesh lutem në frymë (në gjuhë të panjohur); pasi jam lutur në atë mënyrë për pak, shpesh më vjen diçka në mendje për t’u lutur në anglisht (në gjuhën time të njohur). Besoj se në këtë mënyrë mendja ndihmon frymën. Ato punojnë së bashku për të sjellë njohurinë dhe urtësinë e Perëndisë tek unë në mënyrë të kuptueshme.

Kjo funksionon edhe anasjelltas. Ka çaste kur dua të lutem dhe kështu unë i jap veten Perëndisë për lutje. Në qoftë se nuk ka ndonjë lëvizje në frymën time, atëherë unë thjesht filloj të lutem nga mendja ime. Lutem për çështje ose situata për të cilat jam e ndërgjegjshme. Nganjëherë këto lutje duken vërtet të thata – nuk ka ndihmë që të vijë nga fryma ime. Dukem sikur luftoj, prandaj kaloj në diçka tjetër për të cilën tashmë kam njohuri.

Vazhdoj në kështu derisa Fryma e Shenjtë brenda meje më

rrëmben në disa çështje të tjera. Kur Ai e bën këtë, atëherë e di se kam qëlluar në diçka për të cilën Ai do që unë të lutem. Në këtë mënyrë mendja dhe fryma ime po punojnë së bashku, duke ndihmuar njëri-tjetrin në përmbushjen e vullnetit të Perëndisë.

GJUHËT E PANJOHURA DHE INTERPRETIMI

Prandaj ai që flet një gjuhë tjetër [të panjohur], le të lutet [për fuqi] që të mund ta interpretojë, sepse, në qoftë se unë lutem në një gjuhë tjetër [të panjohur], fryma im [me anë të Frymës së Shenjtë që gjendet brenda meje] lutet, por mendja ime është e pafrytshme [nuk sjell fryte dhe nuk ndihmon askënd].

1 Korintasve 14:13-14

Një tjetër shembull i mënyrës se si fryma dhe mendja punojnë së bashku është dhuntia e gjuhëve me interpretim.

Kur flas në gjuhë të panjohura, mendja ime është e pafrytshme, derisa Perëndia të më japë mua ose dikujt tjetër aftësinë për të kuptuar atë që po them; pastaj mendja ime bëhet e frytshme.

Ju lutem kini parasysh se dhuntitë nuk janë gjuhët dhe përkthimi. Përkthimi është një raportim i saktë, fjalë për fjalë, i një mesazhi, ndërsa në interpretim, personi transmeton në mënyrë të kuptueshme atë që tha një tjetër, por sipas stilit të vetë interpretuesit, shprehur nëpërmjet personalitetit të tij të veçantë.

Më lejoni t'ju jap një shembull. Motër Smith mund të ngrihet në kishë dhe të japë një mesazh në një gjuhë të panjohur. Mesazhi buron nga fryma e saj dhe as ajo, as ndonjë tjetër nuk e kupton se çfarë ka thënë. Perëndia mund të bëjë që unë ta kuptoj se për çfarë ishte mesazhi, por ndoshta në një mënyrë të përgjithshme. Ndërsa hedh një hap në besim dhe filloj të interpretoj atë që është folur, unë e bëj mesazhin të kuptueshëm për të gjithë. Por kjo vjen

nëpërmjet meje në mënyrën time unike të të shprehurit.

Lutja në Frymë (në një gjuhë të panjohur) dhe interpretimi (i asaj gjuhe të panjohur) është një mënyrë e mrekullueshme për të kuptuar parimin e “mendjes që ndihmon frymën”. Fryma flet diçka dhe mendjes i jepet aftësia për ta kuptuar.

Tani thjesht mendoni për këtë: nëse motër Smith flet në një gjuhë të panjohur dhe Perëndia po kërkon dikë që të japë interpretimin, atëherë Ai do të kalojë pranë meje nëse mendja ime është tepër e egër dhe e zënë për ta dëgjuar. Edhe nëse Ai përpiqet të më japë mua interpretimin, unë nuk do ta marr dot atë.

Kur isha e re në Zotin dhe po mësoja rreth dhuntive frymërore, lutesha pothuajse gjithmonë vetëm në gjuhë të panjohura. Pasi kishte kaluar mjaft kohë, fillova të ndihesha e mërzitur me jetën time të lutjes. Ndërsa flisja me Perëndinë për këtë çështje, Ai më tregoi se isha mërzitur sepse nuk kuptoja se për çfarë po lutesha. Edhe pse e kam të qartë se jo *gjithmonë* duhet të kuptoj se çfarë po them kur lutem në Frymë, kam mësuar se kjo lloj lutjeje është jashtë ekuilibrit dhe jo më e frytshme, nëse nuk do të kem *kurrë* aftësinë për ta kuptuar.

MENDJE NË PAQE DHE VIGJILENTE

Mendjes [si intelektuale, ashtu edhe karakterit të saj] që pushon te ti, ti i ruan një paqe të përsosur, sepse kjo ka besim te ti.

Isaia 26:3

Shpresoj se mund ta shihni nga këta shembuj se mendja dhe fryma juaj sigurisht që punojnë së bashku. *Kështu, është shumë e rëndësishme që mendja juaj të mbahet në gjendje normale.* Në të kundërt, ajo nuk mund ta ndihmojë frymën tuaj.

Sigurisht që Satani e di këtë fakt dhe ai jua sulmon mendjen duke zhvilluar luftë kundër jush në fushëbetejën e mendjes suaj. Ai dëshiron ta mbingarkojë dhe ta lodhë mendjen tuaj duke e mbushur me çdo lloj mendimi të gabuar me qëllim që të mos jetë e lirë dhe e gatshme për Frymën e Shenjtë që të punojë nëpërmjet frymës suaj njerëzore.

Mendja duhet të mbahet në paqe. Siç na tregon profeti Isaia kur mendja qëndron në gjërat e drejta, ajo do të jetë në paqe.

Por mendja gjithashtu duhet të jetë vigjilente. Kjo bëhet e pamundur kur ngarkohet me gjëra për të cilat nuk ka qenë kurrë e caktuar t'i mbajë.

Mendojeni: sa përqind të kohës është normale mendja juaj?

Kapitulli
9

*Një Mendje Bredharake
dhe Hamendësuese*

Në kapitullin e mëparshëm përmendëm se një mendje shumë e zënë është anormale. Një tjetër gjendje anormale e mendjes është që ajo të bredhë kudo. Pamundësia për t'u përqendruar tregon sulm mendor nga djalli.

Prandaj, ngjishni ijët e mendjes suaj ...

Pjetri 1:13

Shumë njerëz kanë kaluar vite duke i lejuar mendjet e tyre të bredhin, sepse nuk kanë zbatuar kurrë parimet e disiplinës në jetën e tyre të të menduarit.

Mjaft shpesh, njerëzit që duken se nuk mund të përqendrohen, mendojnë se kanë mangësi mendore. Megjithatë, pamundësia për t'u përqendruar mund të jetë rezultat i viteve të tëra të lënies së mendjes që të bëjë ç'të dojë, kurdo që të dojë. Mungesa e përqendrimit gjithashtu mund të jetë një simptomë e mangësisë së vitaminave. Disa vitamina B rritin përqendrimin, kështu që, nëse nuk mundeni të përqendroheni, pyesni veten nëse po ushqeheni mirë dhe nëse ushqimet kanë vlera ushqyese të duhura.

Lodhja ekstreme gjithashtu mund të ndikojë në mungesën e përqendrimit. Kam parë se kur jam shumë e lodhur, Satani përpiqet të sulmojë mendjen time, sepse ai e di se është shumë e vështirë t'i rezistosh gjatë atyre çasteve. Djalli dëshiron që ju dhe unë të mendojmë se jemi të mangët mendërisht që të mos përpiqemi të bëjmë ndonjë gjë që t'i shkaktojë atij probleme. Ai do që ne në mënyrë pasive të pranojmë çfarëdo gënjeshtre që na thotë.

Një prej vajzave tona e kishte të vështirë të përqendrohej gjatë viteve të saj të fëmijërisë. Për të leximi ishte i vështirë, sepse përqendrimi dhe të kuptuarit shkojnë krah për krah. Shumë fëmijë

dhe madje edhe disa të rritur, nuk e kuptojnë atë që lexojnë. Sytë e tyre skanojnë fjalët në faqet e librit, por mendjet e tyre në të vërtetë nuk kuptojnë atë që kanë lexuar.

Shpesh mungesa e të kuptuarit është rezultat i mungesës së përqendrimit. Këtë e di nga vetja ime, sepse unë mund të lexoj një kapitull në Bibël ose një libër dhe krejt papritur kuptoj se nuk di fare ç'kam lexuar. Mund t'i kthehem sërish e ta rilexoj dhe e gjitha më duket krejt e re dhe e panjohur, sepse, ndonëse sytë e mi skanonin fjalët në faqet e librit, mendja ime kishte bredhur kushedi se ku. Duke qenë se nuk po përqendrohesha në atë që po bëja, nuk arrita të kuptoja atë që po lexoja.

Shpesh problemi i vërtetë prapa mungesës së të kuptuarit është mungesa e vëmendjes, e shkaktuar nga një mendje bredharake.

NJË MENDJE BREDHARAKE

Ki kujdes hapat e tu [bëjini gjërat me vëmendje] ...

Predikuesit 5:1

Besoj se shprehja “qëndro me këmbë në tokë” do të thotë “mos humb ekulibrin ose mos dil nga binarët.” Zgjerimi i kësaj shprehjeje tregon se një person qëndron në binarë duke mbajtur mendjen në atë që po bën.

Mendja ime ishte shumë bredharake dhe m'u desh ta trajnoja me disiplinë. Nuk ishte e lehtë dhe ndonjëherë ende më përsëritet. Ndërsa përpiqem të përfundoj ndonjë projekt, papritur kuptoj se mendja ime ka shkuar në diçka tjetër që s'ka fare të bëjë me çështjen që kam në duar. Nuk kam arritur ende në një pikë përqendrimi të përsosur, por të paktën e kuptoj se sa e rëndësishme është që të mos e lejoj mendjen time të endet kudo që dëshiron, kurdo që dëshiron.

Fjalori Webster e përkufizon fjalën *endem* si: “1. sillem rrotull pa qëllim: Bredh. 2. i bie nga një rrugë jo e drejtpërdrejtë ose pa

ndonjë shpejtësi të caktuar. Eci për të kaluar kohën. 3. Vazhdoj në një vijë ose veprim të çrregullt: Gjarpëroj... 5. Mendoj ose shprehem në mënyrë të paqartë ose jo koherente.”¹

Nëse jeni si unë, atëherë ju mund të jeni i ulur në kishë gjatë shërbesës duke dëgjuar folësin, duke shijuar dhe përfutur vërtet nga ajo që po thotë, kur papritur mendja juaj nis të endet. Pas pak ju “zgjoheni” dhe kuptoni se nuk mbani mend asgjë nga çfarë është thënë. Ndonëse trupi juaj qëndroi në kishë, mendja juaj ka qenë në qendrën tregtare duke parë dyqanet ose në shtëpi, duke gatuar darkën në kuzhinë.

Mos harroni, në luftën frymërore mendja është fushëbeteja. Aty është vendi ku armiku kryen sulmin e tij. Ai e di shumë mirë se, ndonëse një person frekuenton kishën, nëse nuk e mban mendjen në atë që po shpjegohet, atëherë nuk ka për të marrë absolutisht asgjë duke qëndruar aty. Djalli e di se një person nuk mund ta disiplinojë vetveten, të përfundojë një projekt nëse nuk mund të disiplinojë mendjen e vet dhe të përqendrohet në atë që po bën.

Ky fenomen i endjes së mendjes gjithashtu ndodh edhe gjatë bisedave. Ka raste kur bashkëshorti im, Dave, është duke folur me mua dhe unë e dëgjoj për një copë herë; pastaj, krejt papritur, kuptoj se nuk kam dëgjuar as edhe një fjalë të vetme që ai ka thënë. Përse? Sepse e lejova mendjen të endej diku tjetër. Trupi im po qëndronte aty, në dukje, duke dëgjuar, por në mendje nuk kisha dëgjuar gjë.

Për shumë vite, kur ndodhte kjo gjë, unë bëja sikur e kisha dëgjuar saktësisht atë që Dave kishte thënë. Tani e ndërpres dhe e pyes: “Mund ta përsërisësh edhe një herë? E lashë mendjen të endej dhe nuk dëgjova asgjë nga sa po më thojë.”

Në këtë mënyrë, ndihem se të paktën po merrem me problemin. Të konfrontosh çështjet është mënyra e vetme për të kaluar në anën fitimtare të tyre!

Kam arritur në përfundimin se nëse djalli më sulmoi për ta bërë mendjen time të endet, atëherë ndoshta po thuhej diçka që unë duhej ta dëgjoja.

Një mënyrë për të luftuar armikun në këtë fushë është duke përfutur nga kasetat që jepen nga shumë kisha. Nëse ende nuk keni disiplinuar mendjen për ta mbajtur të përqendruar në atë që thuhet në kishë, atëherë blini një kasetë të predikimit çdo javë dhe dëgjojeni sa herë të keni nevojë me qëllim që të kuptoni mesazhin.

Djalli do të heqë dorë kur të shohë se ju nuk dorëzoheni.

Mos harroni, Satani do që ju të mendoni se jeni të mangët mendërisht, se ju keni diçka që nuk shkon. Por e vërteta është se ju thjesht keni nevojë të filloni të disiplinoni mendjen. Mos e lejoni të endet në gjithë qytetin duke bërë ç'të pëlqejë. Filloni sot të “qëndroni me këmbë në tokë”, ta mbani mendjen në atë që po bëni. Do të keni nevojë të bëni praktikë për pak kohë. Thyerja e zakoneve të vjetra dhe formimi i të rejave gjithmonë kërkon kohë, por në fund ia vlen.

NJË MENDJE HAMENDËSUESE

Sepse ju them në të vërtetë se, nëse dikush do t'i thotë këtij mali: “Luaj vendit dhe hidhu në det” dhe nuk do të ketë dyshime në zemër të vet, por do të besojë se ajo që po thotë do të ndodhë, çdo gjë që të thotë do t'i bëhet.

Prandaj po ju them: Të gjitha ato që ju kërkon duke u lutur, besoni [mbështetuni dhe jini të sigurt] se do t'i merrni dhe ju do t'i merrni.

Marku 11:23-24

Ndërsa më dilnin përpara gjëra të ndryshme në jetë, fillova ta dëgjoja shpesh veten të thoja “pyes veten”. Për shembull:

“Pyes veten se si do të jetë moti nesër.”

“Pyes veten se çfarë duhet të vesh në festë.”

“Pyes veten se çfarë notash do të marrë Danny (djali im).”

“Pyes veten se sa njerëz do të vijnë në seminar.”

Fjalori e përkufizon emrin *habi*, pjesërisht, si “një ndjenjë çudie ose dyshimi” dhe në formën foljore “mbushem me kureshtje ose dyshim.”²

Kam mësuar se më del më mirë të bëj diçka pozitive, sesa të pyes veten gjatë gjithë kohës gjithçka më vjen ndër mend. Në vend që të pyes veten se çfarë notash do të marrë Danny, unë mund të besoj se ai do të marrë nota të mira. Në vend që të pyes veten se çfarë duhet të vesh në mbrëmje, unë mund ta ndaj mendjen se çfarë të vesh. Në vend që të pyes veten për motin apo se sa njerëz do të ndjekin një nga takimet e mia, unë thjesht mund t’ia paraqes atë Zotit, t’i besoj Atij që t’i rregullojë të gjitha gjërat për mirë, pavarësisht se çfarë ndodh.

Mëdyshja e lë njeriun në pavendosmëri dhe pavendosmëria shkakton pështjellim. Mëdyshja, pavendosmëria dhe pështjellimi e pengojnë një individ të marrë nga Perëndia, me besim, përgjigjen e lutjes ose nevojës së tij.

Vini re se te Marku 11:23-24, Jezusi nuk tha: “Çfarëdo që të kërkon në lutjen tuaj, *pyesni veten* nëse do ta merrni.” Ai tha: “Të gjitha ato që ju kërkon duke u lutur, *besoni* [mbështetuni dhe jini të sigurt] se do t’i merrni dhe ju do t’i merrni!”

Si të krishterë, si *besimtarë*, ne duhet të besojmë, jo të dyshojmë!

Kapitulli
10

Një Mendje E Pështjelluar

Një Mendje E Pështjelluar

Kemi zbuluar se mëdyshja dhe pështjellimi janë të lidhura. Mëdyshja, në vend që të jetë e qartë në mendim, mund të shkaktojë dhe shkakton dyshim dhe pështjellim.

Jakobi 1:5-8, janë vargje të shkëlqyera që na ndihmojnë të kuptojmë se si të kapërcejmë mëdyshjen, dyshimin dhe pështjellimin dhe të marrim atë që kemi nevojë nga Perëndia. Për mua, “njeriu me dy mendje” është panorama e pështjellimit, teksa ai vazhdimisht shkon sa majtas, djathtas, sa para, mbrapa, pa vendosur për asgjë. Sapo mendon se ka marrë një vendim, ja ku vjen përsëri mëdyshja, dyshimi dhe pështjellimi për ta bërë të veprojë sërish në dy mendje. Ai është i pasigurt për çdo gjë.

Shumicën e jetës sime e kam kaluar në këtë mënyrë, pa kuptuar se djalli kishte shpallur luftë kundër meje dhe se mendja ime ishte fushëbetejë. Isha tërësisht e pështjelluar për çdo gjë dhe nuk e kuptoja përse.

Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtësia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, edhe atij do t'i jepet.

Por le të kërkojë në besim, pa dyshuar [pa hezituar, pa mëdyshje], sepse ai që dyshon [heziton, është me mëdyshje] i ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e përplas era.

Dhe ai njeri të mos pandehë se do të marrë diçka [nga ato që ai kërkon] nga Zoti, Sepse [për shkak të asaj që ai është] është një njeri me dy mendje [hezitues, dyshues, i pavendosur], i paqëndrueshëm në të gjitha rrugët e veta [në atë që ai mendon, ndien, vendos].

Jakobi 1:5-8

ARSYETIMET ÇOJNË NË PËSHTJELLIM

... O njerëz besimpakë, përse diskutoni ndërmjet jush që nuk keni marrë bukë?

Mateu 16:8

Deri tani kemi folur rreth mëdyshjes dhe do të flasim më shumë rreth dyshimit në kapitullin tjetër. Ndërsa tani do të doja të flisja pak më shumë mbi pështjellimin.

Një përqindje e madhe e njerëzve të Perëndisë pranojnë se janë të pështjelluar. Përse? Siç e kemi parë, një arsye është mëdyshja. Arsyetja tjetër janë arsyetimet. Fjalori e përkufizon fjalën *arsyetim* pjesërisht si një “fakt ose motiv thelbësor që jep kuptim logjik për një premisë ose dukuri” dhe foljen “arsyetoj” si “vë në përdorim aftësinë e arsytimit; mendoj logjikisht.”¹

Një mënyrë e thjeshtë për ta thënë këtë, është se arsyetimi ndodh kur një person përpiket të zbulojë “pse-në” prapa diçkaje. Arsyetimi e bën mendjen që të vërtitet rreth e rrotull një situatë, çështjeje apo ngjarjeje në përpjekje për të kuptuar të gjitha pjesët e ndërlikuara përbërëse. Ne arsyetojmë kur shqyrtojmë me imtësi një deklaratë ose mësim për të parë nëse është logjik dhe e shpërfillim nëse nuk është i tillë.

Shpesh Satani vjedh vullnetin e Perëndisë nga ne si pasojë e arsytimit. Zoti mund të na drejtojë për të bërë një gjë të caktuar, por nëse kjo nuk ka kuptim, nëse nuk është logjike, atëherë mund të tundohemi që ta shpërfillim atë. Kur Perëndia drejton një person për të bërë diçka, kjo jo gjithmonë ka kuptim logjik për mendjen e tij. Fryma e tij mund ta pohojë dhe mendja ta mohojë, veçanërisht nëse do të jetë jashtë së zakonshmes ose e pakëndshme, ose nëse do të kërkojë sakrificë personale apo siklet.

MOS ARSYETONI NË MENDJE THJESHT BINDUNI NË FRYMË

Dhe njeriu natyror nuk i pranon gjërat e Frymës së Perëndisë; sepse për të janë marrëzi dhe nuk mund t'i njohë; sepse ato hetohen frymërisht.

1 Korintasve 2:14

Ja ku është një ilustrim praktik, personal, që shpresoj t'ju ndihmojë për të sjellë kuptim mbi këtë çështje të arsytimit në mendje kundër bindjes në frymë.

Një mëngjes, ndërsa po vishesha për të shkuar në takimin e shërbesës javore, të cilën e drejtoja në qytetin ku jetoja, fillova të mendoja për gruan që drejton shërbesën e ndihmesës atje dhe se sa besnike kishte qenë. Në zemrën time lindi një dëshirë për të bërë diçka për të, për ta bekuar në njëfarë mënyre.

“At, Ruth Ann-a ka qenë shumë bekim për ne gjatë gjithë këtyre viteve,” u luta unë. “Çfarë mund të bëj që ta bekoj?”

Menjëherë sytë më vajtën te një fustan i ri, i kuq, që rrinte i varur në dollapin tim dhe në zemrën time e dija se Perëndia po më shtynte që atë fustan t'ia jepja Ruth Ann-ës. Edhe pse atë fustan e kisha blerë para tre muajsh, nuk e kisha veshur asnjëherë. Në fakt, ende qëndronte i varur në qesen e plastmasit, siç e kisha sjellë në shtëpi. Mua më pëlqente vërtet shumë, por sa herë që mendoja ta vishja, për çudi nuk kisha dëshirë ta vishja.

Mos harroni, thashë se kur sytë e mi shkuan te fustani i kuq, unë e dija se duhej t'ia jepja Ruth Ann-ës. Megjithatë, në të vërtetë nuk *doja* të hiqja dorë, kështu që menjëherë fillova të arsyetoja në mendjen time se Perëndia nuk mund të më thoshte që t'ia jap asaj fustanin e kuq, sepse ishte i ri fare, i papërdorur, shumë i shtrenjtë, madje kisha blerë edhe vathë të kuq dhe të argjendtë që të shkonin me të!

Nëse do ta kisha mbajtur larg kësaj situate mendjen time të mishtë dhe do të vazhdoja të isha e ndjeshme ndaj Perëndisë në frymën time, atëherë çdo gjë do të kishte shkuar mirë, por ne njerëzit kemi aftësinë të mashtrojmë veten nëpërmjet arsytimit, kur në të vërtetë nuk duam të bëjmë atë që Perëndia po thotë. Brenda pak minutash e kisha harruar të gjithën dhe vazhdova punën time. Thelbi i gjithë kësaj ishte se unë nuk doja t'ia jepja fustanin, sepse ishte i ri dhe se më pëlqente. Mendja ime arsyetonte se dëshira që ndieja nuk mund

të ishte nga Perëndia, por se djalli po përpiquej të më merrte diçka që unë e pëlqeja.

Disa javë më vonë po bëhesha gati për një takim tjetër në të njëjtin vend, ashtu si më parë, kur emri i Ruth Ann-ës më erdhi sërish në zemër. Fillova të lutesha për të. Sërish bëra të njëjtën skenë, duke thënë: “At, Ruth Ann-a ka qenë bekim i madh për ne. Çfarë mund të bëj për ta bekuar?” Menjëherë, më doli parasysh fustani i kuq dhe pata një ndjenjë fundosjeje në mishin tim, sepse m’u kujtua incidenti i mëparshëm (të cilin e kisha harruar tërësisht dhe menjëherë).

Këtë radhë nuk kisha nga t’ia mbaja; ose duhej të dilja përballë faktit se Perëndia po më tregonte se çfarë të bëja dhe ta bëja, ose thjesht të thoja: “E di se çfarë po më tregon, Zot, por nuk kam për ta bërë.” Zotin e dua kaq shumë, sa nuk mund t’ia lejoj vetes të mos i bindem me vullnet të plotë dhe me vetëdije, kështu që nisa të bisedoja me të në lidhje me fustanin e kuq.

Brenda pak minutash kuptova se, në rastin e parë, kisha arsyetuar sipas mënyrës time jashtë vullnetit të Perëndisë. U desh vetëm një çast për ta bërë. Mendova se nuk mund të dëgjoja nga Perëndia sepse fustani ishte i ri. Vetëm tani e kuptova se Bibla nuk thotë gjë për të dhënë vetëm gjërat e vjetra! Do të ishte një sakrificë më e madhe për mua që ta jepja atë fustan, sepse ishte i ri, por gjithashtu do të ishte një bekim edhe për Ruth Ann-ën.

Ndërsa i hapa zemrën Perëndisë, Ai fillimisht nisi të më tregonte se fustanin e kisha blerë për Ruth Ann-ën; kjo ishte dhe arsyeja nuk e kisha veshur asnjëherë. Perëndia kishte në plan të më përdorte si njeriun e Vet, për ta bekuar atë fustan. Por unë kisha mendjen time te fustani dhe, derisa të ndihesha gaati të hiqja dorë nga ideja ime, nuk mund të udhëhiqesha nga Fryma.

Ky incident më mësoi shumë. Kur pashë se sa lehtë mund të udhëhiqemi nga mendjet tona dhe ta lejojmë arsyetimin të na mbajë larg plotësimit të vullnetit të Perëndisë, kuptova se ndieja një frikë “thellësisht përrulëse” ndaj arsyetimin.

Mos harroni, sipas 1 Korintasve 2:14, njeriu natyror nuk e kupton njeriun frymëror. Mendja ime e mishtë (njeriu im natyror) nuk e kuptonte se si mund të jepja një fustan të ri, që nuk e kisha veshur kurrë, por fryma ime (njeriu frymëror) e kuptoi.

Shpresoj që ky shembull do t'ju vlejë dhe do t'ju ndihmojë të ecni më shumë se kurrë më parë në vullnetin e Perëndisë.

(Meqë ra fjala, e di që ndoshta po pyet veten nëse ia dhashë, apo jo, fustanin e kuq Ruth Ann-ës. Sigurisht! Tani ajo punon me kohë të plotë në zyrën tonë dhe ende e vesh fustanin.)

BËHUNI BËRËS TË FJALËS!

Por bëhuni bërës të fjalës [bindjuni mesazhit] dhe jo vetëm dëgjues, që gënjejnë vetveten [në mashtrime duke arsyetuar në mënyrë të kundërt me të Vërtetën].

Jakobi 1:22

Sa herë që e kuptojmë Fjalën dhe refuzojmë ta plotësojmë atë, arsyetimi, në një farë mënyre, na ka angazhuar dhe mashtruar për të besuar diçka tjetër, jo të vërtetën. Nuk mund të kalojmë kohë të tepërt në përpjekje për të kuptuar (mendërisht) çdo gjë që Fjala thotë. Nëse japim dëshmi në frymë, atëherë mund të ecim dhe ta bëjmë atë.

Kam kuptuar se Perëndia do që unë t'i bindem Atij, pavarësisht nëse e ndiej, e dua, ose jo, apo nëse mendoj se është një ide e mirë, ose jo.

Kur Perëndia flet, nëpërmjet Fjalës së Tij apo në njeriun tonë të brendshëm, ne nuk duhet të arsyetojmë, të debatojmë apo të pyesim veten nëse është logjike.

Kur Perëndia flet, ne duhet të mobilizohemi – jo të racionalizohemi.

BESOJINI PERËNDISË, JO ARSYETIMIT NJERËZOR

Ki besim tek Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet në mençurinë tënde.

Fjalët e Urta 3:5

Me fjalë të tjera, mos u mbështetni mbi arsyetimin. Arsyetimi hap derën për mashtrim dhe sjell shumë pështjellim.

Një herë, e pyeta Zotin se përse kaq shumë njerëz ndihen të pështjelluar. Ai m'u përgjigj: "U thuaj që të mos përpiqen të kuptojnë gjithçka dhe ata nuk do të jenë të pështjelluar." Kjo është absolutisht e vërtetë. Arsyetimi dhe pështjellimi ecin së bashku.

Ju dhe unë mund të peshojmë një gjë në zemër, mund ta paraqesim para Zotit dhe të shikojmë nëse Ai do të na e japë kuptimin. Por, në çastin kur fillojmë të ndihemi të pështjelluar, kemi shkuar shumë larg.

Arsyetimi është i rrezikshëm për shumë arsye, por një prej tyre është kjo: mund të arsyetojmë dhe kuptojmë diçka që duket se ka kuptim për ne. Por ajo që kemi arsyetuar si të duhur, mundet të jetë jo e duhur.

Mendja njerëzore pëlqen logjikën, rregullin dhe arsyen. Mua më pëlqen të merrem me ato gjëra që i kuptoj. Kështu, ne kemi tendencë t'i vendosim gjërat në kosha të vegjël, të rregullt, në dhomëzat e mendjes tonë, duke menduar: "Kjo duhet të jetë mënyra! Natyrisht që po, sepse gjithçka duket kaq mirë këtu." Mund të gjejmë diçka me të cilat mendjet tona ndihen mirë, dhe sërish të jetë totalisht gabim.

Apostulli Pal tha te Romakëve 9:1, "**Unë them të vërtetën në Krishtin, nuk gënjej dhe ndërgjegjja ime me anë të Frymës së Shenjtë jep dëshmi bashkë me mua**". Pali e dinte se po bënte gjënë e drejtë, jo se arsyetimi i tij ishte i drejtë, por sepse ajo gjë po sillte dëshmi në frymën e tij.

Siç e kemi parë, mendja, me raste, ndihmon frymën. Mendja dhe fryma punojnë së bashku, por fryma është organi më i mrekullueshëm dhe duhet, gjithmonë, të nderohet mbi mendjen.

Nëse në frymën tonë e dimë se diçka është gabim, atëherë nuk duhet ta lejojmë arsyetimin të na shtyjë që ta bëjmë atë. Gjithashtu, nëse e dimë se diçka është e drejtë, nuk duhet ta lejojmë arsyetimin të na pengojë të mos e bëjmë atë.

Perëndia na ndihmon të kuptojmë shumë çështje, por nuk kemi përse të kuptojmë çdo gjë për të ecur me Zotin dhe në bindje ndaj vullnetit të Tij. Ka raste kur Perëndia na lë me pikëpyetje të mëdha për të zgjatur më tej besimin tonë. Pyetjet pa përgjigje na bëjnë të kryqëzojmë mishin në jetën tonë. Është e vështirë për qeniet njerëzore të heqin dorë nga arsyetimi dhe thjesht t'i besojnë Perëndisë, por kur procesi plotësohet, mendja hyn në prehje.

Arsyetimi është një prej “aktiviteteve më angazhuese” në të cilin angazhohet mendja. Ai pengon frymën e dallimit dhe të njohurisë zbuluese.

Nuk e di për ju, por unë dua që Perëndia të m'i zbulojë gjërat në një mënyrë të atillë, që ta *di* në frymë se ajo që më është zbuluar në mendje është e drejtë. Nuk dua të arsyetoj, të kuptoj dhe të jem logjik, të sjell mendjen rreth e rrotull një çështjeje derisa të lodhem dhe pështjellohem. Dua të përjetoj paqen e mendjes dhe të zemrës, që vjen nga besimi në Perëndinë, jo në brendësinë dhe kuptimin tim njerëzor.

Ju dhe unë duhet të rritemi deri në atë masë sa të jemi të kënaqur të njohim të Vetmin që di, edhe nëse ne vetë nuk dimë.

ZGJIDHNI TË NJIHNI VETËM KRISHTIN

Edhe unë, o vëllezër, kur erdha te ju, nuk erdha me shkëlqim fjalësh a urtësie, që t'ju shpall dëshminë e Perëndisë [në lidhje me çfarë Ai ka bërë nëpërmjet Krishtit për shpëtimin e njeriut],

sepse e vendosa që të mos di tjetër gjë [të mos marr asnjë njohuri, të mos shfaq asnjë njohuri dhe të jem i ndërgjegjshëm për asgjë] ndër ju, veç Jezu Krishtit [Mesias] edhe atë të kryqëzuar

1 Korintasve 2:1-2

Ky ishte qëndrimi i Palit ndaj njohurisë dhe arsyetimit. Unë e kam kuptuar dhe më pëlqen. U desh shumë kohë, por më në fund e kuptova se, në shumë raste, sa më pak të di, aq më e lumtur jam. Ndonjëherë marrim vesh kaq shumë sa na bën të ndihemi të dëshpëruar.

Gjithmonë kam qenë një person shumë kurioz dhe kureshtar. Doja të kuptoja çdo gjë dhe kjo më bënte të ndihesha e kënaqur. Perëndia filloi të më tregonte se arsyetimi im, në mënyrë të pandërprerë, ishte themeli i pështjellimit dhe po më pengonte të merrja atë që Ai donte të më jepte. Ai më tha: “Joyce, nëse do të kesh frymën e dallimit, atëherë duhet ta lësh mënjanë arsyetimin sipas mishit.”

Tani e kuptoj se ndihesha më e sigurt nëse i kisha të përcaktuara gjërat. Nuk doja të kisha asgjë jashtë kontrollit në jetën time. Doja të isha në kontroll-dhe kur nuk i kuptoja gjërat, ndihesha jashtë kontrollit-e frikësuar. Por, po më mungonte diçka. Nuk kisha paqe në mendje dhe isha fizikisht e lodhur së arsyetuari.

Ky lloj aktiviteti mendor, i vazhdueshëm dhe i gabuar, do ta lodhë trupin tuaj fizik. Mund t'ju dërrmojë!

Perëndia më kërkoi të hiqja dorë. Këtë gjë e sugjeroj me forcë

për këdo që është i varur ndaj aktivitetit mendor. Po, thashë i varuar ndaj aktivitetit mendor! Ne mund të krijojmë varësi ndaj aktivitetit të gabuar mendor, pikërisht si dikush mund të jetë i varur nga droga, alkooli, ose nikotina. Unë kisha krijuar varësi ndaj *arsyetimit*, dhe kur hoqa dorë, i kisha simptomat e tërheqjes. Ndihesha e humbur dhe e frikësuar sepse nuk e dija çfarë po ndodhte. Madje, ndihesha e mërzitur.

Kisha kaluar kaq shumë kohë duke arsyetuar, sa që kur ndalova, më duhej të përshtatesha me mendjen time që ishte kaq në paqe. Për një farë kohe, kjo paqe më dukej e mërzitshme, por tani e dua. Ndërsa më parë mendja ime mendonte gjatë gjithë kohës, për gjithçka, tani, nuk mund ta toleroj më dhimbjen dhe mundin e të arsyetuarit.

Arsyetimi nuk është gjendja normale në të cilën Perëndia do që mendjet tona të qëndrojnë.

Kini parasysh se kur mendja mbushet me arsyetim, ajo nuk është normale. Të paktën jo për të krishterin i cili synon të jetë fitimtar – besimtarin që synon të fitojë luftën që bëhet në fushëbetejën e mendjes.

Kapitulli

11

Një Mendje Dyshuese Dhe Mosbesuese

Në zakonisht flasim për dyshimin dhe mosbesimin si të ishin e njëjta gjë. Në fakt, edhe pse kanë ngjashmëri, janë shumë të ndryshme.

Tek fjalori shpjegues i terminologjisë biblike *An Expository Dictionary of New Testament Words i Vine*, fjala *dyshim* përkufizohet pjesërisht si: "...të qëndrosh mes dy rrugëve...ku nënkuptohet pasiguria e zgjedhjes së rrugës, ...përdoret për besimtarët që kanë besim të pakët...ndiejnë ankth, një gjendje të shpërqendruar të mendjes, një lëkundje mes shpresës dhe frikës..."¹ I njëjti fjalor tregon se një nga dy fjalët në greqisht të përkthyer *mosbesim* "gjithmonë është interpretuar 'mosbindje' te R.V." (Versioni i Ripunuar i përkthimit i Mbretit James).²

Në këto dy mjete të fuqishme të armikut, shohim se dyshimi bën që një person të lëkundet mes dy opinioneve, ndërsa mosbesimi, çon në mosbindje.

Është mirë të jemi në gjendje të dallojmë saktësisht atë që me të cilën djalli po përpiqet të na sulmojë. Me çfarë kemi të bëjmë, me dyshimin apo me mosbesimin?

... O njeri besimpak, pse dyshove?

Maten 14:31

Dhe çuditej për mosbesimin e tyre ...

Marku 6:6

DYSHIMI

... Deri kur do të lëkundeni midis dy mendimeve? ...

1 Mbretërve 18:21

Di një histori e cila tregon shumë mbi dyshimin.

Një burrë, i cili ishte i sëmurë, po shpallte Fjalën mbi trupin e tij, duke cituar vargje shëruese dhe duke besuar se do të përjetonte shërim. Ndërkohë, ai u sulmua nga mendime dyshuese.

Pasi kaloi një kohë të vështirë dhe po fillonte të dekurajohej, Perëndia ia hapi sytë për të parë botën frymërore. Dhe ja ç'pa: një demon që po i thoshte gënjeshtër, e gënjente se nuk do të shërohej dhe se shpallja e Fjalës nuk do të funksiononte. Ai gjithashtu pa se sa herë e shpallte Fjalën, nga goja e tij dilte një dritë, si shpatë, dhe demoni strukej e rrëzohej.

Kur Perëndia i zbuloi këtë vizion, ai e kuptoi përse ishte kaq e rëndësishme që të vazhdonte shpalljen e Fjalës. Ai pa se kishte besim dhe kjo ishte arsyeja përse demoni po e sulmonte me dyshime.

Dyshimi nuk është diçka që vjen prej Perëndisë. Bibla thotë se Perëndia i jep çdo njeriu një **masë besimi** (Romakëve 12:3). Perëndia ka vendosur besim në zemrën tonë, por djalli përpiket të na e largojë besimin duke na sulmuar me dyshim.

Dyshimi vjen në formën e mendimeve që janë në kundërshtim me Fjalën e Perëndisë. Ja pse është kaq e rëndësishme për ne që të njohim Fjalën e Perëndisë. Nëse e dimë Fjalën, atëherë mund t'i dallojmë gënjeshttrat e djallit. Të jeni të sigurt se ai na gënjen për të na vjedhur atë që Jezusi bleu, për ne, nëpërmjet vdekjes dhe ringjalljes së Tij.

DYSHIMI DHE MOSBESIMI

Ai [Abrahami, me arsye njerëzore], duke shpresuar kundër çdo shprese, besoi për t'u bërë ati i shumë kombeve sipas asaj që i ishte thënë: «Kështu [e panumërt] do të jetë pasardhja jote».

Dhe, duke mos qenë i dobët në besim, nuk e mori parasysht trupin e tij, i bërë tashmë i vdekur (ishte pothuaj njëqind vjeç) as [kur ai konsideroi] barkun e vdekur të Sarës. Madje nuk dyshoi me mosbesim [me pyetje dyshyese] në premtimin e Perëndisë, por u forcua në besim duke i dhënë lavdi Perëndisë, plotësisht i bindur se atë që ai kishte premtuar ishte edhe i fuqishëm ta bënte

Romakëve 4:18-21.

Kur jam në betejë, më pëlqen të lexoj ose meditoj mbi këtë pasazh. Unë i di premtimet e Perëndisë, e megjithatë sulmohem me anë të dyshimit dhe mosbesimit.

Perëndia i kishte premtuar Abrahamit se do të kishte një trashëgimtar nga trupi i tij. Kishin kaluar shumë vite dhe ai ende nuk kishte fëmijë nga marrëdhënia e tij me Sarën. Abrahami po qëndronte ende në besim duke besuar se do të ndodhte ashtu si Perëndia i kishte thënë. Ndërkohë, ai u sulmua me mendime dyshimi dhe fryma e mosbesimit po e shtynte të mos i bindej Perëndisë.

Në një situatë të tillë, mosbindja mund të na çojë drejt dorëzimit, ndërkohë që Perëndia pret që të vazhdojmë të besojmë. Mosbindja, nuk është thjesht thyerje e Dhjetë Urdhërimeve, por mospërfillje ndaj zërit të Zotit, ose ndaj asaj që Perëndia po na flet.

Abrahami vazhdoi të ishte i vendosur. Ai vazhdoi ta lavdëronte dhe t'i jepte lavdi Perëndisë. Bibla na tregon se ndërsa vepronte kështu, ai u rrit i fortë në besim.

E shikoni, kur Perëndia na tregon diçka apo na kërkon të bëjmë diçka, besimi, vjen së bashku me fjalën e Tij. Perëndia nuk pret që ne të bëjmë diçka pa na dhënë më parë aftësinë për të besuar se mund t'ia dalim mbanë. Satani e di sa të rrezikshëm jemi nëse e kemi zemrën plot besim, prandaj ai na sulmon me dyshim dhe mosbesim.

Nuk është se na mungon besimi, por Satani përpiqet ta shkatërrojë besimin tonë me anë gënjeshtresh.

Më lejoni t'ju jap një shembull nga koha kur mora thirrjen për shërbesë. Ishte një mëngjes i zakonshëm, si gjithë të tjerët, por isha mbushur me Frymën e Shenjtë tre javë më parë. Sapo kisha mbaruar së dëgjuari kasetën me mësimin e parë. Ishte një mesazh nga shërbyesi Ray Mossholder, i titulluar “Kapërce Në Anën Tjetër”. U mahnita se si një njeri mund të japë mësim për një orë të tërë, nga një varg i vetëm nga Shkrimet, dhe të ishte interesant gjatë gjithë kohës.

Ndërsa po rregulloja krevatin, papritur, brenda meje ndjeva një dëshirë të thellë për të mësuar Fjalën e Perëndisë. Pastaj, zëri i Zotit më tha: “Ti do të shkosh kudo dhe do të shpjegosh Fjalën Time dhe do të kesh një shërbesë të madhe me mësim të regjistruara në audio-kaseta.”

Nuk kisha asnjë arsye ta besoja atë që Perëndia më kishte thënë, apo të bëja ndonjëherë atë që sapo kisha dëgjuar. Kisha shumë probleme me veten time. Nuk do të isha aspak “material shërbese”, por Perëndia zgjedh gjërat e dobëta dhe të marra të kësaj bote për të ngatërruar të urtët (1 Korintasve 1:27). Ai shikon në zemër të njeriut dhe jo në mish (1 Samueli 16:7). Nëse zemra është e drejtë, Perëndia mund ta ndryshojë mishin.

Megjithëse nuk kishte asnjë shenjë që të tregonte se duhej të besoja, kur më pushtori dëshira, unë u mbusha me besim se mund ta bëja atë që Zoti donte prej meje. Kur Perëndia thërret, Ai jep dëshirën, besimin dhe aftësinë për të bërë punën. Por, gjithashtu, dua të them se gjatë viteve që kalova duke u stërvitur dhe duke pritur, djalli më sulmonte rregullisht me dyshim dhe mosbesim.

Perëndia vendos ëndërra dhe vizione në zemrat e njerëzve të Tij. Ato fillojnë si “fara” të vogla. Ashtu si një grua shtatzënë ka një farë në barkun e saj, ashtu edhe ne mbetemi “shtatzënë”, në mënyrë të figurshme, me gjërat që Perëndia na thotë dhe na premton.

Gjatë “shtatzanisë”, Satani përpiket shumë të na mbushë mendjen t’i “abortojmë” ëndërrat tona. Një nga mjetet që Ai përdor është dyshimi; ndërsa tjetri, mosbesimi. Të dy këto punojnë kundër mendjes.

Besimi është produkt i frymës, pra është një forcë frymërore. Armiku nuk dëshiron që ju dhe unë ta kemi mendjen në një linjë me frymën tonë. Ai e di se nëse Perëndia vendos besim në ne, për të bërë diçka, dhe ne jemi dakord e fillojmë të besojmë se në fakt mund ta bëjmë atë, atëherë do t’i shkaktojmë dëme të konsiderueshme mbretërisë së tij.

VAZHDONI TË ECNI MBI UJË!

Por barka ndodhej në mes të detit; dhe përplasej nga valët sepse era i ishte e kundërt.

Por në rojën e katërt [midis orës 3:00 – 6:00 të mëngjesit] të natës, Jezusi shkoi drejt tyre, duke ecur mbi det.

Dishepujt kur e panë duke ecur mbi det, u trembën dhe thanë: «Është një fantazmë!». Dhe bërtitën nga frika; por menjëherë Jezusi u foli atyre duke thënë: «Kini zemër; jam unë, mos kini frikë!».

Dhe Pjetri, duke u përgjigjur, tha: «Zot, nëse je ti, më urdhëro të vij te ti mbi ujëra».

Atëherë ai tha: «Eja!». Dhe Pjetri zbriti nga barka dhe eci mbi ujëra, për të shkuar te Jezusi.

Por, duke parë erën e fortë, u frikësua, dhe, si filloi të fundoset, bërtiti duke thënë: «O Zot, shpëtomë [nga vdekja]!».

Dhe Jezusi ia zgjati menjëherë dorën, e zuri dhe i tha: «O njeri besimpak, pse dyshove?».

Dhe, kur hynë në barkë, era pushoi.

Mateu 14:24-32

E kam theksuar vargun e fundit sepse dua t'ju tërheq vëmendjen ndaj programit që armiku nënvizon në këtë pasazh. Pjetri doli, me urdhër të Jezusit, për të bërë diçka që nuk e kishte bërë kurrë më parë. Në fakt, asnjë nuk kishte ecur mbi ujë përveç Jezusit.

Duhej besim!

Pjetri bëri një gabim. Ai e vështroi stuhinë për një kohë të gjatë. U friksua. Dyshimi dhe mosbesimi e rënduan dhe filloi të fundosej. Ai i thirri Jezusit që ta shpëtonte dhe Jezusi e shpëtoi. Por, vini re se stuhia pushoi sapo *Pjetri u kthye në varkë!*

A ju kujtohet Romakëve 4:18-21, ku Abrahami nuk u lëkund kur pa pamundësitë e tij? Abrahami i dinte kushtet, por ndryshe nga Pjetri, ai nuk mendonte dhe nuk fliste për to gjatë gjithë kohës. Ju dhe unë mund të jemi të ndërgjegjshëm për rrethanat tona, e megjithatë, qëllimisht, e mbajmë mendjen në diçka që do ta ndërtojë dhe ndriçojë besimin tonë.

Kjo është arsyeja përse Abrahami e kalonte kohën duke lavdëruar dhe duke i dhënë lavdi Perëndisë. Ne i japim lavdi Perëndisë kur bëjmë atë që e dimë se është e drejtë, edhe pse gjendemi në rrethana jo të favorshme. Efesianëve 6:14 na mëson se në kohët e luftës frymërore, ne duhet të shtrëngojmë brezin e së vërtetës.

Kur vjen stuhia, qëndroni të fortë në dy drejtime, mbajeni fytyrën drejt si shkëmb dhe jini të vendosur në Frymën e Shenjtë për të qëndruar jashtë varkës! Shpesh, stuhia pushon sapo ndaloni e zvarriteni mbrapa, në një vend të parrezikshëm dhe të sigurt.

Djalli ju sjell stuhi në jetë për t'ju frikësuar. Gjatë stuhisë, mos harroni se mendja është fushëbeteja. Mos i merrni vendimet duke u mbështetur në mendimet apo ndjenjat tuaja, por shqyrtojini me frymën tuaj. Kur ta bëni këtë, do të zbuloni të njëjtin vizion, që ka qenë aty që në fillim.

NUK LEJOHEN LËKUNDJET!

Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtësia, le të kërkojë nga Perëndia [i Cili], që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, edhe atij do t'i jepet.

Por le të kërkojë në besim, pa dyshuar [pa hezituari, pa mëdyshje], sepse ai që dyshon i ngjan valës së detit, të cilën e ngre dhe e përplas era.

Dhe ai njeri të mos pandehë se do të marrë diçka [atë që kërkon] nga Zoti.

Jakobi 1:5-7

Pastori im, Rick Shelton, tregon se sa i pështjelluar ishte ndjerë kur i duhej të vendoste çfarë të bënte pas diplomimit nga kolegji biblik. Perëndia i kishte vendosur thellë në zemër të kthehej në St. Louis, Missouri dhe të niste një kishë lokale, gjë të cilën ai donte ta bënte. Por, kur erdhi koha të shkonte, ai kishte rreth pesëdhjetë dollarë në xhep, bashkëshorten, një fëmijë dhe një tjetër që do të vinte në jetë shpejt. Në dukje, rrethanat e tij nuk ishin shumë të mira.

Në mes të kësaj gjendjeje, ndërsa po përpiquej të merrte një vendim, ai mori dy oferta shumë të mira për t'iu bashkuar ekipit të dy shërbesave të tjera të mëdha dhe të mirëthemeluara. Rroga do të ishte e mirë. Mundësitë e shërbesës ishin tërheqëse. Edhe sikur të mos bënte asgjë, thjesht nderi për të punuar në ndonjë prej këtyre shërbesave, ishte mjaft për të përkëdhelur egon e tij. Sa më gjatë që e mendonte, aq më i pështjelluar ndihej. (Dukej sikur z. Dyshim i shkonte për vizitë, apo jo?)

Më parë, ai e dinte me saktësi se çfarë donte të bënte, por tani po *lëkundej* mes opsioneve. Duke qenë se rrethanat nuk e favorizonin të shkonte në St. Louis, ai po tundohej të pranonte një nga ofertat. Por, nuk po gjente paqe. Më në fund ai i kërkoi këshillë një prej

pastorëve, që i kishte ofruar punë, i cili me mençuri i tha: “Shko në ndonjë vend dhe qetësohu, pastaj fike mendjen. Shih në zemrën tënde. Shih çfarë ka brenda dhe pastaj vepro sipas saj!”

Kur ndoqi këshillën e pastorit, ai kuptoi se në zemrën e tij ishte kisha në St. Louis. Nuk e dinte se si do t’ia bënte me gjërat që kishte në duar, por ai eci përpara në bindje. Përfundimet ishin të mrekullueshme.

Sot, Rick Shelton është themeluesi dhe pastori i Qendrës së Jetës së Krishterë në St. Louis, Missouri. Aktualisht, Qendra e Jetës së Krishterë, është një kishë me rreth tre mijë anëtarë dhe me misione nëpër gjithë botën. Kjo shërbesë, ka bekuar dhe transformuar jetët e shumë njerëzve. Për pesë vjet unë kam qenë një prej pastorëve të kësaj kisha dhe shërbesa ime, Jetë në Fjalën, lindi gjatë asaj kohe. Thjesht mendoni sa shumë do të kishte vjedhur djalli nëpërmjet dyshimit dhe mosbesimit nëse pastor Shelton do të ishte udhëhequr nga koka, dhe jo nga zemra.

DYSHIMI ËSHTË ZGJEDHJE

Por në mëngjes, kur po kthehej në qytet e mori uria.

Dhe gjatë rrugës pa një fik dhe iu afrua, por nuk gjeti asgjë në të përveç gjetheve; dhe i tha: “Mos u bëftë më fryt prej teje përjetë!”. Dhe fiku u tha menjëherë.

Dhe kur e panë këtë, dishepujt u çuditën dhe thanë: “Qysh u tha fiku në çast?”.

Por, Jezusi duke u përgjigjur u tha atyre: “Në të vërtetë ju them që, po të keni besim dhe të mos dyshoni, do të bëni jo vetëm atë që iu bë fikut, por edhe nëse i thoni këtij mali: ‘Hiq andej dhe hidhu në det’, atëherë do të bëhet. Dhe gjithçka të kërkonti në lutje, duke besuar, do ta merrni.

Mateu 21:18-22

Kur dishepujt u habitën dhe e pyetën Jezusin se si ishte në gjendje të shkatërronte pemën e fikut thjesht me një fjalë, Ai u tha atyre me pak fjalë: *“po të keni besim dhe të mos dyshoni, do të bëni jo vetëm atë që ju bë fikut, (Mateu 21:21)—madje do të bëni edhe më të mëdha se këto”* (Gjoni 14:12).

Tashmë kemi parë se besimi është dhuratë e Perëndisë, pra ne e dimë se kemi besim (Romakëve 12:3). Por dyshimi është zgjedhje. Është taktika e betejës së djallit kundër mendjeve tona.

Duke qenë se ju mund t’i zgjidhni mendimet tuaja, kur dyshimi të vijë, duhet të mësoni ta dalloni për atë që është dhe thojni: “Jo faleminderit” – dhe vazhdoni të besoni!

Zgjedhja është e juaja!

MOSBESIMI ËSHTË MOSBINDJE

Dhe kur erdhën afër turmës, një burrë iu afrua dhe, duke u gjunjëzuar para tij, tha: “Zot, ki mëshirë për birin tim, sepse është epileptik dhe vuan shumë; shpesh ai bie në zjarr dhe shpesh në ujë.

Dhe e solla te dishepujt e tu, por nuk mundën ta shërojnë”.

Dhe Jezusi duke u përgjigjur tha: “O brez mosbesues dhe i çoroditur! Deri kur do të qëndrojmë midis jush? Deri kur do t’ju durojmë? E sillni këtu tek unë”.

Dhe Jezusi e qortoi demonin dhe ky doli nga djali; dhe që nga ai çast djali u shërua.

Atëherë dishepujt iu afruan Jezusit mënjanë dhe i thanë: “Përse ne nuk ishim në gjendje ta dëbonim?”.

Dhe Jezusi u tha atyre: “Prej mosbesimit tuaj ...

Mateu 17:14-20

Mos harroni se mosbesimi ju çon drejt mosbindjes.

Ndoshta Jezusi u kishte mësuar dishepujve të Tij të bënë disa gjëra të caktuara në ato raste dhe mosbesimi i bëri ata të mos i binden Atij; si rezultat ata ishin jo të suksesshëm.

Në çdo rast, çështja është se mosbesimi, ashtu si dyshimi, do të na pengojnë të bëjmë atë që Perëndia na ka thirrur dhe vajosur për të përmbushur në jetë. Gjithashtu do të na mbajë larg përjetimit të paqes që Ai dëshiron të shijojmë ndërsa fryma jonë gjen prehje në Të (Mateu 11:28-29).

PUSHIMI I SHABATIT

Le të jemi të zellshëm, pra, të hyjmë në atë prehje [të Perëndisë, për ta njohur dhe përjetuar vetë], që askush të mos bjerë në të njëjtin shembull të mosbindjes [në të cilën ranë ata në shkretëtirë].

Hebrenjve 4:11

Nëse e lexoni të gjithë kapitullin e katërt të librit të Hebrenjve, do të shikoni se ai flet për pushimin e së shtunës që është dhënë për njerëzit e Perëndisë. Nën Besëlidhjen e Vjetër, Shabati shihej si ditë pushimi. Në Besëlidhjen e Re, përmendja e pushimit të shabatit, i referohet një vendi prehjeje frymërore. Çdo besimtar ka privilegjin të refuzojë të shqetësohet apo të ketë ankth. Si besimtarë, ti dhe unë mund të hyjmë në prehjen e Perëndisë.

Një vëzhgim i kujdesshëm i Hebrenjve 4:11 tregon se ne nuk do të hyjmë kurrë në këtë prehje përveçse nëpërmjet besimit, dhe do ta humbasim nëpërmjet mosbesimit dhe mosbindjes. Mosbesimi na bën të “jetojmë në shkretëtirë”, por Jezusi ka siguruar një vend të përhershëm prehjeje, një vend në të cilin mund të banojmë vetëm nëpërmjet jetës me besim.

TË JETOSH NGA BESIMI NË BESIM

Sepse, drejtësia e Perëndisë është zbuluar në të prej besimit në besim siç është shkruar: “I drejti do të jetojë prej besimit”.

Romakëve 1:17

Më kujtohet një incident që mund ta ilustrojë më qartë këtë pikë. Një mbrëmje po vija vërdallë në shtëpi duke u përpjekur të bëja punë, dhe ndihesha shumë keq. Nuk kisha gëzim- nuk kisha paqe në zemër. Vazhdoja të pyesja Zotin: “Çfarë kam kështu?”. Ndiheja shpesh ashtu dhe me sinqeritet doja të dija se çfarë problemi kisha. Po përpiqesha t’i zbatoja të gjitha gjërat që po mësoja në ecjen time me Jezusin, por dukej qartë se diçka mungonte.

Në këtë kohë ra telefoni dhe ndërsa po flisja, në duar kisha karta me vargje biblike të cilat m’i kishte dërguar dikush. Në të vërtetë nuk po shikoja asnjë prej tyre, thjesht po i kaloja nëpër duar ndërsa po flisja në telefon. Kur mbylla telefonin, vendosa të zgjidhja një e të shikoja nëse do të inkurajohesha prej saj.

Tërhoqa Romakëve 15:13 **“Dhe Perëndia i shpresës le t’ju mbushë me çfarëdo gëzimi dhe paqe në besim [nëpërmjet përjetimit të besimit tuaj], që të keni mbushulli në shpresë, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë”.**

E gjeta!

Problemi im ishte dyshimi dhe mosbesimi. Po trishtohesha duke besuar gënjeshttrat e djallit. Po tregohesha negative. Nuk mund të kisha gëzim dhe paqe sepse nuk po besoja. Është e pamundur të kesh gëzim dhe paqe dhe të jetojë në mosbesim.

Merrni vendimin për të besuar Perëndinë dhe jo djallin!

Mësoni të jetoni nga besimi në besim. Sipas Romakëve 1:17 kjo është mënyra se si zbulohet drejtësia e Perëndisë. Zotit iu desh të më zbulonte se në vend që të jetoja nga besimi në besim, shpesh

jetoja nga besimi në dyshim, dhe rrjedhimisht në mosbesim. Pastaj kaloja në besim për pak kohë dhe më vonë të kthehesha në dyshim dhe mosbesim. Kështu luhatesha sa nga njëri, te tjetri. Kjo ishte arsyeja se përse po kaloja kaq shumë shqetësim dhe mjerim në jetën time.

Mos harroni, sipas Jakobit 1:7-8, njeriu me mendje të dyzuar është i paqendrueshëm në të gjitha rrugët e tij dhe kurrë nuk merr nga Zoti atë që dëshiron. Ndajeni mendjen që të mos jeni me mendje të dyzuar; mos jetoni në dyshim!

Perëndia ka planifikuar një jetë të madhe për ju. Mos e lejoni djallin t'ju vjedhë atë nëpërmjet gënjeshtreve të tij! Përkundrazi ne duhet **“të shkatërrojmë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes [së vërtetë] së Perëndisë dhe të bëjmë rob çdo mendim që t'i bindet Krishtit [Mesias, të Vajosurit] (2 Korintasve 10:5).**

Kapitulli

12

*Një Mendje e Shqetësuar
dhe në Ankth*

Ankthi dhe shqetësimi janë që të dy sulme drejtuar mendjes dhe që synojnë të na shpërqendrojnë nga shërbimi ndaj Zotit. Armiku, gjithashtu, i përdor të dy këto tortura për të na ulur besimin në mënyrë që ai të mos rritet dhe të mos na ndihmojë të jetojmë në fitore.

... mos u nxeh, se mos bën keq ...

Psalmi 37:8

Disa njerëz e kanë kaq problem shqetësimin sa që mund të thuhet se kanë krijuar varësi prej tij. Nëse nuk kanë diçka të tyre për t'u shqetësuar, ata do të shqetësohen për situatën e dikujt tjetër. Unë e kam pasur këtë problem dhe jam shumë e kualifikuar për ta përshkruar këtë gjendje.

Duke qenë se në mënyrë konstante shqetësohesha për diçka, kurrë nuk shijoja paqen për të cilën Jezusi dha jetën që unë ta kem.

Është absolutisht e pamundur të shqetësohesh dhe të jetosh në paqe në të njëjtën kohë.

Paqja nuk është diçka që mund të vendoset në një person; ajo është fryt i Frymës (Galatasve 5:22) dhe fryti është rezultat i qëndrimit në hardhi (Gjoni 15:4). Qëndrimi lidhet me hyrjen në “prehjen e Perëndisë” që thuhet në kapitullin e katërt të Hebrenjve si edhe në vende të tjera në Fjalën e Perëndisë.

Ka disa fjalë në Bibël që i referohen shqetësimit, në varësi të përkthimit të përdorur. *Versioni ABS* nuk e përdor fjalën “shqetësim”. Përveç “mos u nxeh” (Psalmi 37:8), ka edhe shprehje të tjera që përdoren për të paralajmëruar kundër shqetësimit si: “mos u shqetësoni” (Mateu 6:25, Filipianëve 4:6) dhe “hidh gjithë merakun tuaj mbi të” (1 Pjetri 5:7). Zakonisht unë përdor *The Amplified*

Bible (Biblën e shtjelluar) që përfshin disa përkthime të ndryshme të këtyre shprehjeve dhe të të tjerave që lidhen me këtë temë. Me qëllim thjeshtimin e mësimin në pjesën e mbetur të kapitullit, unë do t'i referohem kësaj gjendjeje me fjalën “shqetësim”.

PËRKUFIZIMI I SHQETËSIMIT

Fjalori Webster e përkufizon fjalën *shqetësim* si më poshtë: “folje jokalimtare. 1. ndiej ankth ose mundim...; folje kalimtare. 1. shkaktoj ndjenjë ankthi, stres ose mundim...; emër. 2. Një burim merakosje shqetësuese.”¹ Gjithashtu kam dëgjuar të përkufizohet si torturë ndaj vetes nëpërmjet mendimeve shqetësuese.

Kur pashë pjesën rreth torturimit të vetes nëpërmjet mendimeve shqetësuese, vendosa pikërisht në atë moment, aty për aty, se unë jam më e zgjuar. Besoj se çdo i krishterë është i tillë. Mendoj se besimtarët janë të mençur dhe nuk do ta torturojnë veten e tyre.

Shqetësimi sigurisht që nuk i kthen gjërat për më mirë, prandaj, përse të mos ndalojmë së shqetësuar?

Më tërhoqi vëmendjen edhe një përkufizim tjetër: “Ta kapësh me dhëmbë për fyti dhe ta tundësh, ose shtrydhësh, siç bën një kafshë ndaj një kafshe tjetër, ose ta mundosh nëpërmjet goditjeve dhe rrahjeve të përsëritura.”²

Duke menduar mbi këtë përkufizim, bëra këtë lidhje reciproke – djalli përdor shqetësimin për të na bërë ekzaktësisht atë që përshkruhet më sipër. Kur kalojmë një farë kohe të shqetësuar, qoftë edhe për pak orë, kështu ndihemi – sikur dikush na ka kapur për fyti dhe na shkund derisa të mbetemi totalisht të shkatërruar dhe të këputur. Mendimet që vijnë në mënyrë të vazhdueshme dhe që nuk na lejojnë të ngrihemi, janë si goditjet dhe rrahjet e përsëritura të përshkruara në këtë përkufizim.

Shqetësimi, sigurisht, është një sulm që Satani i bën mendjes. Besimtari udhëzohet të bëjë disa gjëra të caktuara me mendjen e tij, por armiku do të sigurohet që ato të mos bëhen kurrë. Kështu, djalli përpiqet ta mbajë mendjen të zënë, me lloje të gabuara mendimesh, me qëllim që mendja të mos arrijë qëllimin për të cilin Perëndia e ka krijuar.

Në një kapitull të mëvonshëm do të diskutojmë se cilat janë gjërat e drejta që duhet të bëjmë me mendjen, por, tani për tani, le ta vazhdojmë studimin mbi shqetësimin derisa të marrim një zbulesë të plotë të tij, për të parë se sa i padobishëm është ai në të vërtetë.

Mateu 6:25-34, janë vargje të shkëlqyera për t'u lexuar kur ndiejmë “një sulm shqetësimi”. Le t'i shikojmë veçmas secilin nga këto vargje për të kuptuar çfarë Zoti thotë në lidhje me këtë temë jetike.

A NUK ËSHTË JETA MË E MADHE SE GJËRAT?

Prandaj po ju them: mos u shqetësoni [moj jini në ankth, apo në mendime] për jetën tuaj, për atë që do të hani dhe do të pini, as për trupin tuaj, për atë që do të vishni. A nuk është vallë jeta më shumë [në cilësi] se ushqimi dhe trupi [shumë më lart dhe më i përkryer] se veshja?

Mateu 6:25

Jeta duhet të jetë e një cilësie të lartë, për t'u shijuar deri në pafundësi. Te Gjoni 10:10, Jezusi tha: **“Vjedhësi nuk vjen veçse për të vjedhur dhe për të vrarë e për të shkatërruar; unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk [me plotësi, deri në derdhje]”. Satani përpiqet të na e vjedhë jetën në shumë mënyra – një nga ato është të jemi të shqetësuar.**

Te Mateu 6:25 na thuhet se nuk ka asgjë në jetë për të cilën duhet të shqetësohemi – madje për asnjë aspekt të saj! Cilësia e jetës

që Perëndia ka siguruar për ne është tepër e lartë dhe i përfshin të gjitha gjërat e tjera, por nëse shqetësohemi, atëherë do t'i humbasim si ato, ashtu edhe jetën që Ai ka për ne.

A NUK VLENI JU SHUMË MË TEPËR SESA ZOGJTË?

Vini re zogjtë e qiellit: nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; dhe Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër sesa ata?

Mateu 6:26

Do të na bëjë mirë të gjithëve të kalojmë pak kohë duke parë zogjtë. Kështu thotë Zoti.

Nëse jo çdo ditë, të paktën herë pas here, duhet të gjejmë kohën për të vëzhguar dhe për t'i kujtuar vetes sonë se sa mirë ndihen miqtë tanë me pendë. Ata nuk e dinë se nga do t'ju vijë vakti i radhës; e megjithatë, nuk kam parë kurrë një zog të qëndrojë i ulur në një degë peme dhe të pësojë krizë nervore për shkak të shqetësimit.

Ideja e Mjeshtrit këtu është vërtet shumë e thjeshtë: *“A nuk vleni ju shumë më tepër sesa zogjtë?”*

Edhe nëse keni një imazh të ulët për veten, sigurisht që mund të besoni se ju jeni më të vlefshëm se zogjtë. Shihni sa mirë kujdeset Ati juaj qiellor për ta.

ÇFARË FITONI DUKE U SHQETËSUAR?

Dhe cili nga ju, me gjithë shqetësimin e tij, mund t'i shtojë shtatit të tij goftë një kubit?

Mateu 6:27

Mesazhi del qartë se është e kotë të shqetësoheni. Shqetësimi nuk sjell asnjë të mirë. Nëse është kështu, atëherë përse të shqetësohemi, përse të merakosemi kaq shumë?

PSE SHQETËSOHENI?

Pse shqetësoheni për veshjen tuaj? Vini re si rriten zambakët e fushës: nuk lodhen dhe nuk tjerren; dhe po ju them se as Salomoni, me gjithë lavdinë [madhështinë, dinjitetin dhe hirin] e tij, nuk ishte veshur si një nga ata. Por nëse Perëndia e vesh kështu barin e fushës, që sot është dhe nesër hidhet në furrë, a nuk do t'ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë?

Mateu 6:28-30

Duke përdorur ilustrimin e një prej krijesave të Tij, Zoti na tregon se nëse një lule, që nuk bën asgjë, duket kaq mirë sa ia kalon edhe Solomonit në gjithë madhështinë e tij, atëherë sigurisht që mund të besojmë se edhe Zoti do të përkujdeset dhe do të sigurojë për ne.

MOS U SHQETËSONI, PRA!

Mos u shqetësoni, pra, duke thënë: “Çfarë do të hamë ose çfarë do të pimë, ose me çfarë do të vishemi?”

Mateu 6:31

Më pëlqen ta plotësoj pak këtë varg dhe të përfshij edhe një pyetje: “Çfarë do të bëjmë?”

Mendoj se Satani i dërgon demonët me detyrën për të bërë, asgjë tjetër, veçse të përsëritin gjatë gjithë ditës këtë shprehje në veshin e besimtarit. Ata dërgojnë pyetje të vështira dhe besimtari e harxhon kohën e vet, të çmuar, në përpjekje për të gjetur një përgjigje.

Djali, në mënyrë të vazhdueshme, shpall luftë në fushbetejën e mendjes me shpresën për ta futur të krishterin në një luftim të gjatë, raskapitës dhe të pafund.

Shihni vargun 31, në të cilën Zoti na udhëzon të mos shqetësohemi apo merakosemi. Mos harroni se ç'ka zemra, flet goja (Mateu 12:34). Armiku e di se nëse arrin të futë shumë gjëra të gabuara në mendjen tonë, atëherë ato do të fillojnë të dalin nga goja jonë. Fjalët janë shumë të rëndësishme sepse ato pohojnë besimin tonë – ose, në disa raste, mungesën e besimit.

KËRKONI PERËNDINË, JO DHURATAT

Sepse paganët [jo besimtarët] kërkojnë të gjitha këto; Ati juaj qiellor, pra, e di mirë se ju keni nevojë për këto të gjitha. Por para së gjithash kërkonte [kini si qëllim dhe përpikuni] mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë [mënyrën e Tij të të bërit të gjërave dhe të qenit i drejtë] e tij dhe të gjitha këto do t'ju shtohen.

Mateu 6:32-33

Është e qartë se fëmijët e Perëndisë nuk duhet të jenë si bota! Bota rend pas gjërave, por ne duhet të kërkojmë Zotin. Ai ka premtuar se nëse e bëjmë këtë, atëherë do t'i kemi shtesë të gjitha gjërat që Ai e di se kemi nevojë.

Ne duhet të mësojmë të kërkojmë fytyrën e Perëndisë dhe jo dorën e Tij!

Ati ynë qiellor kënaqet kur u jep fëmijëve të Tij gjëra të mira, por vetëm nëse përfitimi i tyre nuk është qëllimi ynë.

Perëndia e di se për çfarë kemi nevojë përpara se t'ia kërkojmë. Nëse thjesht do t'ia bëjmë të njohura kërkesat tona (Filipianëve 4:6), atëherë Ai do t'i plotësojë në kohën më të përshtatshme. Shqetësimi nuk ka për të na ndihmuar aspak. Përkundrazi, ai e pengon progresin tonë.

KALOJINI DITËT NJËRA PAS TJETRËS

Mos u shqetësoni, pra, për të nesërmen, sepse e nesërmja do të shqetësohet vetë për vete. Secilës ditë i mjafton e keqja e vet.

Mateu 6:34

Më pëlqen ta përshkruaj shqetësimin, ose merakun, si kalim të ditës së sotme në përpjekje për të kuptuar ç'do të ndodhë të nesërmen. Le të mësojmë ta përdorim kohën që Perëndia na ka dhënë për qëllimet e Tij.

Jeta duhet të jetohet – këtu dhe tani!

Fatkeqësisht, shumë pak njerëz dinë si ta jetojnë çdo ditë në plotësi. Ju mund të jeni një prej tyre. Jezusi tha se Satani, armiku, vjen për t'ju vjedhur jetën (Gjoni 10:10). Mos e lejoni më t'ju vjedhë! Mos e kaloni të sotmen duke u shqetësuar për të nesërmen. E sotmja ka plot gjëra të cilat kërkojnë vëmendjen tuaj. Hiri i Perëndisë është mbi ju për t'u marrë me çdo gjë që keni nevojë për sot. Por, hiri i së nesërmes nuk ka për të ardhur pa ardhur e nesërmja. Prandaj, që mos e harxho kot të sotmen!

MOS U SHQETËSONI PËR ASGJË

Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh [kërkesa të rëndësishme], me falënderim.

Filipianëve 4:6

Edhe ky është një varg i mirë për t'u konsideruar kur ke një “sulm shqetësimi”.

Ju rekomandoj fuqishëm që të shpallni më zë të lartë Fjalën e Perëndisë. Ajo është shpata me dy tehe që duhet nxjerrë kundër armikut (Hebrenjve 4:12; Efesianëve 6:17). Gjatë një sulmi, shpata

në këllëf nuk do t'ju ndihmojë aspak.

Perëndia na ka dhënë Fjalën e Tij, *përdore!* Mësoni përmendësh vargje si ky dhe kur armiku sulmon, kundërsulmojeni me të njëjtën armë që përdori Jezusi: *Fjalën!*

LARGONI IMAGJINATAT

... të shkatërrojmë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes [së vërtetë] së Perëndisë dhe të bëjmë rob çdo mendim që t'i bindet Krishtit [Mesias, të Vajosurit].

2 Korintasve 10:5

Kur mendimet që ju ofrohen nuk janë në përputhje me Fjalën e Perëndisë, mënyra më e mirë për t'ia mbyllur derën djallit është të shpallni Fjalën.

Fjala që del nga goja e një besimtari, e shoqëruar me besim, është arma e vetmja armë efektive që mund të përdoret për të fituar luftën kundër shqetësimit dhe merakut.

HIDHENI MERAKUN TE PERËNDIA

Përluni [zbrisni nga grada, statusi shoqëror apo vlerësimi që keni për veten], pra, nën dorën e pushtetshme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë në kohën e duhur, duke hedhur gjithë merakun [të gjithë frikën, shqetësimet, një herë e përgjithmonë] tuaj mbi të, sepse ai kujdeset për ju.

1 Pjetri 5:6-7

Kur armiku përpiqet të na shkaktojë ndonjë problem, ne kemi privilegjin për t'ia lënë në dorë Perëndisë. Fjala “hedh merakun” do të thotë ta heqësh ose ta lësh. Ju dhe unë mund t'i lemë ose t'ia hedhim Perëndisë problemet tona. Më beso, Ai mund t'i kapë ato.

Ai e di ç'të bëjë me to.

Ky pasazh na tregon se nuk duhet të shqetësohemi nëse e përulem veten. Një person që shqetësohet mendon ende se, në një farë mënyre, mund ta zgjidhë problemin e tij. Kur jemi të shqetësuar, mendje ende punon për të gjetur një zgjidhje për situatën. Njeriu krenar është plot me egon e tij, ndërsa i përuluri, plot me Perëndinë. Njeriu krenar shqetësohet; i përuluri pret.

Vetëm Perëndia mund të na çlirojë. Ai dëshiron që ne ta dimë këtë në mënyrë që, në çdo situatë, përgjigjja jonë e parë të jetë të mbështetemi tek Ai dhe të hyjmë në prehjen e Tij.

PREHJA E PERËNDISË

O Perëndia ynë, a nuk do t'i dënosh ata? Sepse ne jemi pa forcë përpara kësaj shumice të madhe që vjen kundër nesh; nuk dimë çfarë të bëjmë, por sytë tanë janë drejtuar te ti.

2 Kronikave 20:12

Sa e dua këtë varg! Njerëzit, kishin arritur në një moment ku me siguri kuptuan tre gjëra:

1. Ata nuk kishin asnjë forcë ndaj armiqve të tyre.
2. Ata nuk dinin çfarë të bënin.
3. Ata duhej t'i përqendronin sytë te Perëndia.

Te vargu 15 dhe 17 i të njëjtit pasazh, shikojmë çfarë u tha Zoti atyre kur arritën të kuptojnë dhe në mënyrë të çlirët ia parashtruan Atij:

... Mos kini frikë, mos u tronditni për shkak të kësaj shumice të madhe, sepse beteja nuk është juaja, por e Perëndisë... Nuk do të jeni ju që do të luftoni në këtë betejë; zini pozicion, qëndroni pa lëvizur dhe do të shihni çlirimin e Zotit ...

Cili është pozicioni ynë? Të qëndrojmë te Jezusi dhe të hyjmë në prehjen e Perëndisë. Të presim vazhdimisht në Zotin, me sytë e përqendruar tek Ai. Të bëjmë atë që Ai na udhëzon dhe të kemi “frikë thellësisht respektuese” për të lëvizur në mish.

Në lidhje me hyrjen në prehjen e Perëndisë, dëshiroj të them këtë: “prehja e Perëndisë” nuk vjen asnjëherë pa kundërshti.

Për ta ilustruar, më lejoni të ndaj me ju historinë e dy artistëve të cilëve iu kërkua të pikturonin paqen, ashtu si ata e imagjinonin. Njëri prej tyre pikturoi një liqen të qetë, pa dallgë, në një terren malor. Tjetri, pikturoi një ujëvarë të vrullshme e të furishme, një pemë mështekne të përkulur mbi ujëvarë dhe një zog që pushonte në çerdhe, në një nga degët e pemës.

Cila prej tyre tregon vërtet paqen? E dyta, sepse nuk ka paqe pa kundërshti. Piktura e parë paraqet ngecjen. Skena mund të jetë e qetë dhe ndokush mund të motivohet për t’u rikuperuar. Mund të jetë një pikturë e këndshme, por nuk nxjerr në pah “prehjen e Perëndisë”.

Jezusi tha: **“Paqen po ju lë, paqen time po jua jap: unë jua jap por jo siç jep bota ...”** (Gjoni 14:27). Paqja e tij është frymërore dhe prehja e Tij vepron në mes të stuhisë - jo në mungesë të saj. Jezusi nuk erdhi për të larguar të gjitha kundërshtitë nga jetët tona, por për të na dhënë një tjetër qasje ndaj stuhive të jetës. Ne duhet të marrim zgjedhën e Tij dhe të mësojmë nga Ai (Mateu 11:29). Kjo do të thotë se duhet të mësojmë rrugët e Tij, t’i drejtohem jetës në të njëjtën mënyrë si Ai.

Jezusi nuk u shqetësua, as ne nuk kemi pse të shqetësohemi!

Nëse po prisni që të mos keni asgjë për t’u shqetësuar para se të ndaloni së shqetësuar, atëherë ndoshta do t’ju duhet të prisni gjatë sepse ajo kohë mund të mos vijë *kurrë*. Nuk po tregohem negative. Po tregohem e sigurtë!

Mateu 6:34 na sugjeron të mos shqetësohemi për të nesërmen, sepse çdo ditë ka në vetvete shqetësim të mjaftueshëm. Jezusi vetë

e tha këtë, dhe sigurisht, Ai nuk ishte negativ. Qëndrimi në paqe, shijimi i prehjes së Perëndisë në mes të stuhisë, i jep shumë lavdi Zotit sepse tregon se mënyrat e Tij funksionojnë.

SHQETËSIM, SHQETËSIM, SHQETËSIM!

Kam kaluar shumë vite nga jeta ime, në kotësi, duke u shqetësuar për gjëra që nuk i kisha në dorë. Sa do të doja t'i ktheja mbrapsht ato vite dhe t'i jetoja ndryshe! Por, nëse e ke kaluar kohën që Perëndia të ka dhënë, është e pamundur të kthehesh sërish mbrapsht dhe t'i bësh gjërat ndryshe.

Nga ana tjetër, bashkëshorti im nuk shqetësohet kurrë. Ka pasur kohë kur unë inatosesha me të sepse ai nuk shqetësohej bashkë me mua - nuk diskutonte për zgjidhjet e mundshme, në rast se Perëndia nuk do t'u përgjigjej dhe nuk do t'i plotësonte nevojat tona. Unë, për shembull, ulesha në kuzhinë dhe studioja faturat dhe librezën e llogarisë. Për momentin mërzhitesha shumë faturat ishin më të larta se sa të ardhurat. Dave, rrinte në dhomën tjetër duke luajtur me fëmijët, ose duke parë televizor, ndërsa ata i hidheshin në kurriz dhe i vendosnin kapse flokësh në kokë.

Më kujtohet kur i flisja me ton të pakëndshëm: “Përse nuk vjen këtu të më ndihmosh, por luan, ndërsa unë përpiqem të rregulloj këtë rrëmujë!” Kur ai përgjigjej “Çfarë do që të bëj?”, unë nuk kisha asgjë për t'i thënë. Më nevikoste fakti që ai arrinte të kënaqej ndërsa po përballonim një situatë të dëshpëruar financiare.

Dave më qetësonte duke më rikujtuar se Perëndia na i kishte përmbushur gjithmonë nevojat. Ne po e bënim pjesën tonë (që ishte dhënia e së dhjetës, ofertës, lutja dhe besimi) dhe Perëndia, do të bënte pjesën e Tij. (Dave, pra, po besonte ndërsa unë shqetësohesha). Pastaj mund të shkoja në dhomë me të dhe fëmijët dhe pak kohë më pas mendimet fillonin të zvarriteshin sërish në mendjen time: “Po si do t'ia bëjmë? Si do t'i paguajmë këto fatura?

Po sikur...”

Pastaj, në ekranin e imagjinatës sime, shihja fatkeqësi si - humbjen e hipotekës, të makinës, turpi para të afërmeve dhe miqve nëse do t’u kërkonim para borxh, e kështu me radhë. A e keni parë ndonjëherë këtë “film”? A i keni pasur këto mendime vazhdimisht në mendjen tuaj? Sigurisht që po, përndryshe ndoshta nuk do të ishit duke lexuar këtë libër.

Kur i lejoja mendimet që djalli më ofronte, sillesha vërdallë në kuzhinë, nxirrja të gjitha faturat, makinën llogaritëse, librezën e bankës dhe filloja sërish të gjithë rrëmujën. Sa më shumë që e bëja këtë, aq më shumë mërzitesha. Pastaj përsëritnim të njëjtën skenë! I bërtisja Dave dhe fëmijëve pse po kalonin një kohë të mirë, ndërsa unë mbaja gjithë “përgjegjësitë”!

Në fakt, ajo që po përjetoja nuk ishte përgjegjësi, por përkujdesje, diçka që Perëndia më kishte thënë specifikisht që t’ia lija në dorë Atij.

Tani, kthej kokën mbrapa dhe kuptoj se i kam harxhuar kot ato netë që Perëndia më dha në vitet e para të jetës sime martesore. Koha që Ai na jep është një dhuratë e çmuar. Por unë ia dhashë djallit. Koha jote është e juaj. Përdoreni me mençuri; nuk keni për të kaluar më në atë rrugë.

Perëndia i plotësoi të gjitha nevojat tona në mënyra të ndryshme. Ai nuk na zhgënjen kurrë – asnjëherë!. Perëndia është besnik!

MOS U SHQETËSONI – BESOJINI PERËNDISË

Sjellja juaj të jetë pa lakmi paraje [përfshirë dashurinë për paranë, kopracinë, epshin dhe dëshirën për pasuritë tokësore] dhe kënaquni me atë që keni [me rrethanat në të cilat gjendeni], sepse vetë Perëndia ka thënë: «Nuk do të të lë, as nuk do të të braktis ».

Hebrenjve 13:5

Ky është një varg i shkëlqyer për të inkurajuar veten kur shqetësoheni nëse Perëndia do t'i përgjigjet dhe do t'i plotësojë ose jo nevojat tuaja.

Në këtë pasazh, Zoti po na tregon se nuk duhet ta mbajmë mendjen te paraja, të vrasim mendjen si do të kujdesemi për veten, sepse Ai do të kujdeset për ne. Ai na ka premtuar se nuk do të na harrojë dhe braktisë kurrë.

Bëni pjesën tuaj dhe mos u përpiqni të bëni pjesën e Perëndisë. Kjo barrë është tepër e rëndë dhe nëse nuk jeni i kujdesshëm do të thyheni nga pesha e saj.

Mos u shqetësoni! **“Ki besim [mbështetu dhe ki siguri] tek ZOTI dhe bëj të mirën; bano vendin dhe shto besnikërinë” (Psalmi 37:3).**

Ky është një premtim!

Kapitulli

13

*Një Mendje Gjykuuese, Kritike
Dhe Dyskuuese*

Njerëzit, vuajnë shumë tortura në jetë për shkak të qëndrimeve gjykuese, kritikave dhe dyshimit. Këta armiq, arrijnë të shkatërrojnë shumë marrëdhënie. Edhe një herë, mendja është fushëbeteja.

Mos gjykoni, që të mos gjykojeni.

Matheu 7:1

Mendime të tilla si, “unë mendoj”, mund të jenë instrumenti që djalli përdor për ta mbajtur një person të vetmuar. Njerëzve, nuk u pëlqen të qëndrojnë pranë dikujt që do të japë opinion për çdo gjë.

Si ilustrim dua t’ju tregoj për një grua, që e kam njohur kohë më parë, bashkëshorti i së cilës ishte një tregëtar shumë i pasur. Ai ishte shumë i qetë, por ajo donte që ai të fliste më shumë. Ai kishte njohuri për shumë gjëra. Ajo inatosej me të, sepse kur ishin së bashku, në ndonjë grup njerëzish, dikush mund të fliste mbi një temë për të cilën bashkëshorti i saj dinte shumë dhe mund të jepte një kontribut të madh. Ai mund t’u tregonte atyre gjithë njohuritë e tij, por nuk e bënte.

Një mbrëmje, pasi u kthyen në shtëpi nga një festë, ajo e kritikoi duke i thënë: “Përse nuk fole? Përse nuk u tregove atyre njerëzve se çfarë dije për temën që ata po flisnin? Ti qëndrove aty ulur dhe dukej sikur nuk dije asgjë!”

“Unë tashmë e di atë që di,” iu përgjigj ai. “Përpiqem të rri pa folur dhe të dëgjoj për të kuptuar se ç’dinë njerëzit e tjerë”.

Kjo ishte pikërisht arsyeja përse ai ishte i pasur. Ai, gjithashtu, ishte i mençur! Të paktë janë ata njerëz që fitojnë pasuri pa përdorur zgjuarsin. Dhe, të paktë janë ata njerëz që kanë miq pa përdorur urtësi në marrëdhëniet me ta.

Marrëdhëniet mund të shkatërrohen nëpërmjet gjykimit, opinionit dhe kritikës. Sigurisht, Satani na do të vetmuar dhe kundërshtuar, prandaj i sulmon mendjet tona në këto fusha. Shpresoj që ky kapitull të na ndihmojë të dallojmë strukturat e mendimit të gabuar si dhe të na mësojë se si ta trajtojmë dyshimin.

PËRKUFIZIMI I GJYKIMIT

Tek *Expository Dictionary of New Testament Words* i Vine, fjala greke *gjjkim* përkufizohet si “një vendim i marrë mbi gabimet e tjetrit”. Nga kjo fjalë rrjedh edhe fjala “dënim”¹. Sipas të njëjtin burim, fjala greke *gjjkoj* përkufizohet si “formoj një opinion” dhe ndërlidhet me fjalën “dënoj”².

Perëndia është i Vetmi i cili ka të drejtën të ndëshkojë ose dënojë. Kështu kur i gjykojmë të tjerët, ne, në njëfarë mënyre, e ngrejmë veten tonë si perëndi në jetën e tjetrit.

Nuk e di për ju, por kjo më shkakton një “frikë të perëndishme”. Unë kam shumë energji, por nuk jam e interesuar të bëhem Perëndi! Dikur, unë i vuaja shumë këto aspekte në personalitetin tim. Tani, besoj se do të jem në gjendje të ndaj disa gjëra që Perëndia m’i ka mësuar, të cilat do t’ju ndihmojnë edhe ju.

Kritika, opinionet dhe gjykimet janë të lidhur me njëri-tjetrin, prandaj do t’i diskutojmë së bashku, si një problem gjigant.

Isha kritike sepse gjithmonë shikoja atë që ishte gabim në vend të asaj që ishte e drejtë. Disa personalitete (njerëzish) janë më të prirur ndaj këtij faji sesa disa të tjerë. Tipi i personalitetit gazmor, nuk do të shohë asgjë tjetër veçse gjërat “gazmore ose argëtuese” në jetë. Kështu, ata nuk i kushtojnë shumë vëmendje gjërave që mund t’u prishin qejfin. Personaliteti melankolik ose ai kontrollues, shpesh sheh në fillim gjërat që mund të jenë gabim. Në përgjithësi, njerëzit me këtë lloj personaliteti, janë bujarë në ndarjen e opinioneve dhe të perceptimin e të tyre negativ.

Ne duhet të kuptojmë se secili prej nesh ka mënyrën e vet të të parit të gjërave. Duam t’u tregojmë njerëzve atë që mendojmë dhe pikërisht këtu qëndron dallimi – çfarë është e drejtë për mua, jo domosdoshmërisht është e drejtë për ju, dhe anasjelltas. Sigurisht, të gjithë e dimë se “Mos vidh!”, është e drejtë për gjithsecilin, por unë po flas për mijëra gjëra që ne hasim çdo ditë që nuk janë as të drejta, as domosdoshmërisht gabim, por janë thjesht zgjedhje personale. Mund të shtoj se këto janë zgjedhje që njerëzit kanë të drejtë t’i bëjnë vetë, pa ndërhyrje nga jashtë.

Bashkëshorti im dhe unë jemi shumë të ndryshëm në mënyrën si i drejtohem gjërave. Një prej këtyre gjërave është edhe arendimi i shtëpisë. Nuk është se nuk i pëlqejmë gjërat që zgjedh tjetri, por nëse dalim bashkë për të blerë gjëra për shtëpinë, Dave gjithmonë pëlqen një gjë, dhe unë një gjë tjetër. Përse? Thjesht sepse jemi të ndryshëm. Opinioni i tij është po aq i mirë sa edhe i imi, po kështu edhe opinioni im është po aq i mirë sa i tij; e megjithatë ato janë të ndryshme.

M’u deshën vite të kuptoja se Dave s’ ishte gabim kur s’binte dakord me mua. Sigurisht, unë i bëja të ditur se diçka nuk shkonte me të sepse ai nuk kishte të njëjtin opinion me mua. Natyrisht, sjellja ime shkaktonte shumë krisje mes nesh dhe e lëndonte marrëdhënien tonë.

KRENARIA: PROBLEMI “UNË”

... i them secilit që është mes jush të mos mendojë më lart sesa duhet të mendojë [të mos ketë një mendim të ekzagjeruar mbi rëndësinë e tij], por të mendojë në mënyrë të përkorë, sipas masës së besimit që Perëndia i ndau secilit.

Romakëve 12:3

Gjykimi dhe kritika janë fryte të një problemi më të thellë - krenarisë. Kur “Unë” brenda nesh është më i madh se sa duhet, do të na shkaktojë problemet për të cilat po flasim. Bibla na paralajmëron në mënyrë të përsëritur në lidhje me mendjemadhësinë.

Sa herë që shkëlqejmë në një fushë të caktuar, kjo vjen vetëm për shkak se Perëndia na ka dhënë dhuratën e hirit. Mendjemadhësia dhe mendimi i ekzagjeruar për veten, na bën t’i shohim dhe vlerësojmë të tjerët si “më pak” se ne. Zoti e urren këtë lloj sjelljeje ose të menduari, e cila lë shumë shtigje të hapura për armikun në jetët tona.

FRIKË E SHENJTË

Vëllezër, në qoftë se dikush bie në ndonjë faj, ju që jeni frymërorë [që i përgjigjeni dhe kontrolloheni nga Fryma], ndërtojeni të tillë në frymën e zemërbutësisë; duke u kujdesur për veten tënde, që të mos tundohesh edhe ti. Mbani [duron, mbartni] barrët e njëri-tjetrit dhe kështu përmbushni [si bindje ndaj Tij] ligjin e Krishtit [Mesias]. Sepse në qoftë se dikush mendon se është diçka [tepër i rëndësishëm për të mbajtur barrën e dikujt tjetër], pa qenë asgjë [superior vetëm sipas vlerësimit të tij personal], gënjen veten e vet.

Galatasve 6:1-3

Një shqyrtim i kujdesshëm i këtyre vargjeve na tregon si duhet t’i përgjigjemi dobësisë që shikojmë te të tjerët. Ato nxjerrin në pah qëndrimin që duhet të mbajmë në mendjen tonë. Ne duhet të kemi “frikë të shenjtë” ndaj krenarisë dhe të jemi shumë të kujdesshëm kur i gjykojmë apo i kritikojmë të tjerët.

KUSH JEMI NE QË TË GJYKOJMË?

Kush je ti që gjykon shërbëtorin e tjetrit? A qëndron ose rrëzohet, është punë e të zotit [Perëndisë], por ai do të qëndrojë, sepse Perëndia është i fuqishëm ta bëjë atë të qëndrojë.

Romakëve 14:4

Mendojeni kështu: le të themi se komshiu ju vjen te dera dhe fillon t'ju udhëzojë se ç'duhet të veshin fëmijët tuaj në shkollë dhe ç'lëndë duhet të ndjekin. Si do t'i përgjigjeshit? Ose, le të themi se komshiu juaj kaloi për t'ju thënë se nuk i pëlqen mënyra se si pastruesja ju ka pastruar shtëpinë (por, ju jeni shumë e kënaqur). Ç'do t'i thonit komshiut tuaj?

Kjo është pikërisht ajo që thuhet në këtë varg. Secili prej nesh i përket Perëndisë. Nëse kemi dobësi, Ai është në gjendje të na ngrejë lart dhe të na drejtësojë. Ne i përgjigjemi Perëndisë, jo njëri-tjetrit. Prandaj, ne nuk duhet ta gjykojmë njëri-tjetrin në mënyrë kritike.

Djali qëndron i zënë duke i kërkuar demonëve të vendosin mendime gjykuese e kritike në mendjet e njerëzve. Më kujtohet koha kur argëtohesha ulur në park ose në qendrën tregtare. I shikoja njerëzit të kalonin dhe formoja një opinion, në mendje, për secilin prej tyre: mbi veshjen, modelin e flokëve, njerëzit që i shoqëronin etj. Nuk mund të themi se s'duhet të kemi opinione, por nuk duhet ti shprehim ato. Madje, besoj se mund të rritemi deri në atë pikë, sa të mos kemi kaq shumë opinione, dhe ato që kemi, të mos kenë natyrë kritike.

Shpesh i them vetes: "Joyce, nuk ka ç'të duhet!" Një problem i madh është analiza e tepërt e opinionit në mendje, saqë ai kthehet në gjykim. Problemi bëhet më i madh sa më shumë të mendosh për të, derisa filloni ta shprehni te të tjerët, madhe edhe atij që po e gjykoni. Ky shpërthim ka aftësinë të shkaktojë shumë dëm si në

fushën e marrëdhënieve, ashtu edhe në fushën frymërore. Ju mund të shmangni shumë probleme nëse mësoni të thoni: “Kjo nuk ka ç’më duhet.”

Në familjen time mbizotëronte gjykimi dhe kritika, kështu që, si të thuash, “unë u rrita me to”. Një rast i tillë - siç mund të jetë edhe për ju - është njëlloj si të përpiqesh të luash futboll me një këmbë të thyer. Unë po përpiqesha “të luaja futboll” me Perëndinë; doja t’i bëja gjërat sipas mënyrës së Tij, të mendoja dhe veproja sipas mënyrës së Tij, por nuk mundesha. M’u desh të kaloja shumë vite në dëshpërim para se të mësoja rreth fortesave të mendjes sime. Duhet të merresha me to para se sjellja ime të mund të ndryshonte.

Mos harroni, veprimet tuaja nuk do të ndryshojnë derisa, më parë, të ndryshojë mendja juaj.

Mateu 7:1-6 janë disa prej vargjeve klasike që flasin mbi temën e gjykimit dhe kritikës. Kur keni probleme të kësaj natyre në mendjen tuaj, lexoni këto vargje dhe të tjera nga Shkrimet. Lexojini, pastaj lexojini me zë të lartë dhe përdorini si armë kundër djallit që përpiket të ngrejë një fortesë në mendjen tuaj. Ai mund të veprojë nga një fortesë që tashmë ndodhet aty prej shumë vitesh.

Le të shikojmë këtë pasazh dhe ndërsa e lexojmë së bashku, unë do të komentoj mbi secilën pjesë të saj.

TË MBJELLËSH DHE TË KORRËSH GJYKIMIN

Mos gjykoni, që të mos gjykoheni.

Sepse me atë gjykim, me të cilin gjykoni, do të gjykoheni; dhe me atë masë me të cilën matni, do t’ju matet edhe juve.

Mateu 7:1-2

Këto vargje na tregojnë qartë se do të korrim atë që mbjellim (Galatasve 6:7). Mbjellja dhe korrja nuk gjejnë zbatim vetëm në bujqësi dhe sektorin financiar, ato gjejnë zbatim edhe në aspektin

mendor. Ne mund të mbjellim dhe korrim një qëndrim po njëlloj si të korrat, apo investimet.

Një pastor, kur dëgjonte se dikush kishte folur për të në mënyrë të pasjellshme ose gjykuese, pyeste veten: “Janë ata që po mbjellin, apo jam unë ai që po korr?” Shumë herë ne korrim atë që kemi mbjellë më parë në jetën e dikujt tjetër.

DOKTOR, SHËRO VETEN TËNDE!

Por përse e shikon lëmishten në syrin e vëllait tënd dhe nuk vë re trarin në syrin tënd?

Ose, si i thua vëllait tënd: “Lër të të nxjerr lëmishten nga syri yt”, dhe ja, trari është në syrin tënd?

Hipokrit, hiqe më parë trarin nga syri yt dhe pastaj do të shikosh qartë të nxjerrësh lëmishten nga syri i vëllait tënd.

Mateu 7:3-5

Djalli do të na mbajë të zënë, duke gjykuar në mendjen tonë fajet e të tjerëve. Në këtë mënyrë ne asnjëherë s’e shohim dhe s’merremi me ganimin tonë!

Ne s’mund t’i ndryshojmë të tjerët; vetëm Perëndia mundet. Madje, edhe veten tonë s’mund ta ndryshojmë dot, por mund të bashkëpunojmë me Frymën e Shenjtë dhe ta lejojmë atë të na ndryshojë. Megjithatë, hapi i parë drejt çdo lirie është të përballemi me të vërtetën që Zoti po përpiket të na tregojë.

Kur mendojmë dhe bisedojmë vetëm për gabimet e të tjerëve, ka shumë mundësi që po mashtrohemi në lidhje me sjelljen tonë. Prandaj Jezusi na urdhëroi të mos shqetësohemi për gabimet e të tjerëve, kur ne vetë kemi kaq shumë gjëra gabim. Lejojeni Perëndinë të merret fillimisht me je dhe pastaj do të mësoni të ndihmoni, biblikisht, vëllain tuaj që të rritet në ecjen e tij të krishterë.

DUAJENI NJËRI-TJETRIN

Mos u jepni qenve gjërat e shenjta dhe mos i hidhni margaritarët tuaj para derrave, që të mos i shkelin me këmbët e tyre dhe të kthehen dhe t'ju shqyejnë.

Mateu 7:6

Unë besoj se ky varg i rreferohet aftësisë tonë, dhënë nga Perëndia, për të dashur njëri-tjetrin.

Nëse ju dhe unë e kemi aftësinë dhe urdhërimin nga Perëndia për t'i dashur të tjerët, por në vend të kësaj, ne i gjykojmë dhe i kritikojmë, atëherë gjënë e shenjtë (dashurinë) e kemi flakur para qenve dhe derrave (frymërave demonike). U kemi hapur shtegun për të na marrë nëpër këmbë gjërat e shenjta, për të na shqyer e ndarë nëpër copa.

Duhet të kuptojmë se “ecja në dashuri” është si mbrojtje ndaj sulmit demonik. Nuk besoj se djalli mund t'i bëjë shumë dëm dikujt që vërtet ecën në dashuri.

Kur isha shtatzënë me fëmijën tim të katërt, isha e krishterë, e pagëzuar me Frymën e Shenjtë, e thirrur në shërbesë dhe një studente e zellshme e Biblës. Kisha mësuar rreth ushtrimit të besimit tim për shërim. Por, gjatë tre muajve të parë të shtatzanisë, isha shumë, shumë e sëmurë. Humba nga pesha dhe s'kisha energji. Shumicën e kohës e kaloja shtrirë, më përzihej dhe isha kaq e lodhur sa mezi lëvizja.

Kjo situatë ishte vërtet e çuditshme për mua, sepse se gjatë tre shtatzanive të para isha ndjerë për mrekulli. Edhe pse shkoja në kishë, asokohe nuk dija shumë nga Fjala e Perëndisë dhe nuk e ushtroja në mënyrë aktive besimin për asgjë. Tani, i njihja mirë premtimet e Perëndisë, por ende isha e sëmurë - dhe as lutjet ndaj Perëndisë, as qortimet ndaj djallit nuk po e largonin dot problemin!

Një ditë, ndërsa qëndroja e shtrirë në krevat duke dëgjuar

bashkëshortin dhe fëmijët që po kalonin një kohë të bukur në kopshtin mbrapa shtëpisë, i kërkova Perëndisë në mënyrë agresive: “Po çfarë po shkon keq me mua? Përse jam kaq e sëmurë? Përse nuk po bëhem më mirë?”

Fryma e Shenjtë më nxiti të lexoja Mateun 7. I kërkova Zotit të më tregonte ç’lidhje kishte ai pasazh me mua dhe me shëndetin tim. Ndieja se duhet ta lexoja sërish dhe sërish. Më në fund, Perëndia më kujtoi një ngjarje që më kishte ndodhur disa vite më parë.

Në studimin biblik që drejtoja në shtëpi, vinte një vajzë e re të cilën po e quajmë Xheni. Xheni e ndoqi kursin në mënyrë besnike derisa ngeli shtatzënë. Më pas, ajo e pati tepër të vështirë ta ndiqte rregullisht studimin me ne sepse ishte gjithmonë e lodhur dhe ndihej keq.

Atë ditë, ndërsa qëndroja e shtrirë në krevat, mua kujtua se një unë dhe një tjetër “motër e krishterë” kishim folur, gjykuar dhe kritikuar Xhenin sepse thjesht “ajo nuk po këmbëngulte ta kapërcente” situatën e saj dhe nuk po përpiqej fare të vinte në studimin biblik. Ne s’i ofruam asnjëherë ndihmë. Formuam opinionin se ajo ishte një person i dobët dhe po përdorte shtatzëninë si justifikim për dembelizmin e neglizhencën e saj.

Tani, unë gjendesha në të njëjtën situatë si Xheni dy vjet më parë. Perëndia më tregoi se ndonëse kisha qenë mirë me shëndet gjatë tre shtatzanive të para, i kisha hapur një shteg djallit përmes gjykimit dhe kritikës. Perlat, gjënë e shenjtë (aftësinë për të dashur Xhenin), i kisha hedhur para qenve dhe derrave dhe tani ata m’u kthyen dhe po më shkatërronin. Me sinqeritet ju them, isha shumë e shpejtë në pendim. Sapo u pendova, shëndeti m’u përmirësua dhe isha mirë përgjatë gjithë pjesës së mbetur të shtatzanisë.

Kjo situatë më mësoi një mësim të rëndësishëm rreth rreziqeve që vijnë nga gjykimi ose kritika ndaj të tjerëve. Do të doja t’ju thoja se pas asaj përvoje nuk kam bërë kurrë ndonjë gabim tjetër të asaj natyre, por më vjen keq t’ju them se kam bërë shumë gabime të

tilla. Në çdo situatë të tillë, Perëndisë i është dashur të merret me mua, gjë për të cilën unë i jam mirënjohëse.

Të gjithë bëjmë gabime. Të gjithë kemi dobësi. Bibla thotë se s'duhet të kemi një zemër të ngurtësuar e frymë kritike ndaj njëritjetrit, por ta falim dhe të tregojmë mëshirë për njëritjetrin ashtu si Perëndia ka treguar për ne, për hir të Krishtit (Efesianëve 4:32).

GJYKIMI SJELL DËNIM

Prandaj, o njeri, cilido të jesh ti që e gjykon, je i pajustificueshëm sepse në këtë që gjykon tjetrin, dënon vetveten, sepse ti që gjykon bën të njëjtat gjëra [që ti i censuron dhe i kundërshton].

Romakëve 2:1

Me fjalë të tjera, pikërisht ato gjëra për të cilat i gjykojmë të tjerët, për ato do të gjykohemi edhe ne.

Zoti më ka dhënë një shembull shumë të mirë për të më ndihmuar të kuptoja këtë parim. Po mendoja se përse kur bëjmë diçka vetë, mendojmë se jemi në rregull, por kur e bën dikush tjetër, e gjykojmë? Ai më tha: “Joyce, ti e shikon veten tënde me syze me diell, ndërsa të tjerët i shikon me syze zmadhuese.”

Ne justifikohemi për sjelljen tonë, por kur dikush tjetër bën të njëjtën gjë si ne, atëherë bëhemi të pamëshirshëm. T'u bëjmë të tjerëve, atë që do të donim të na e bënin ne (Mateu 7:12) është një parim i mirë në jetë që do të pengojë shumë gjykim dhe kritika, nëse do të zbatohet.

Një mendje negative prodhon mendime gjykuese – mendon për gabimin e tjetrit, në vend që të mendojë për të mirën.

Jini pozitivë dhe jo negativë!

Të tjerët do të përfitojnë, por ju do të përfitoni më shumë se kushdo.

RUAJE ZEMRËN TËNDE

Ruaje zemrën tënde me shumë kujdes, sepse nga ajo dalin burimet e jetës.

Fjalët e Urta 4:23

Nëse doni që në ju dhe nga ju të rrjedhë jetë, atëherë ruajeni zemrën tuaj.

Disa lloje mendimesh janë “të pamendueshme” për një besimtar – midis tyre gjykimi dhe kritika. Të gjitha gjërat që Perëndia përpiket të na mësojë janë për të mirën dhe lumturinë tonë. Ndjekja e rrugës së Tij sjell fryte; ndjekja e rrugës së djallit sjell kalbje.

JINI DYSHUES PËR DYSHIMIN

[Dashuria] i duron të gjitha, i beson të gjitha, i shpreson të gjitha, mban çdo gjë.

1 Korintasve 13:7

Sinqerisht ju them se, t’i bindesja këtij vargu ka qenë gjithmonë sfidë për mua. Më kanë rritur me frymën e dyshimit. Më kanë mësuar të mos i besoj askujt, sidomos nëse ndonjë dukej i mirë, sepse me siguri duhet të më kërkonin diçka.

Krahas faktit që isha mësuar të isha dyshuese për të tjerët dhe për motivet e tyre, kalova disa përvoja shumë zhgënjyese me njerëzit, jo vetëm para se të bëhesha e krishterë aktive, por edhe më pas. Meditimi mbi përbërësit e dashurisë dhe të kuptuarit se dashuria gjithmonë beson më të mirën, më kanë ndihmuar shumë të zhvilloja një mendje të re.

Kur mendja helmohet ose kur Satani i ka marrë fortesat në mendjen tuaj, ajo duhet të ripërtërihet sipas Fjalës së Perëndisë. Kjo bëhet duke mësuar Fjalën dhe medituar (shqyrtuar, ballafaquar me vetveten, menduar) mbi të.

Ne kemi të mrekullueshmin Frymë të Shenjtë në ne, për të na kujtuar kur mendimet na shkojnë në drejtim të gabuar. Perëndia e bën këtë, për mua, kur kam mendime dyshuese në vend të mendimeve të dashurisë. Njeriu natyror mendon: “Nëse u besoj njerëzve, ata do të më hipin në qafë”. Ndoshta po, por përfitimet do të jenë jashtëzakonisht më të tepërta se sa çdo përvojë negative.

Besimi dhe mirëbesimi sjellin gëzim në jetë dhe i rrisin marrëdhëniet në maksimumin e potencialit të tyre.

Dyshimi e sakaton tërë marrëdhënien dhe zakonisht e shkatërron atë.

E vërteta është kjo: mënyrat e Perëndisë funksionojnë, ndërsa mënyrat e njeriut jo. Perëndia e dënon gjykimin, kritikën dhe dyshimin, kështu duhet të bëjmë edhe ne. Doni atë që Perëndia do dhe urreni atë që Ai urren. Lejoni atë që Ai lejon dhe mos lejoni atë që Ai nuk lejon.

Qëndrimi i ekuilibruar është qëndrimi më i mirë. Kjo nuk do të thotë se s’duhet të përdorim urtësi dhe mprehtësi në marrëdhëniet me të tjerët. Nuk kemi përse t’ia hapim jetën tonë kujt do që takojmë, duke i dhënë kështu shans për të na thyer. Nga ana tjetër, nuk kemi përse t’i shohim të tjerët me një sy negativ apo dyshues.

BESOJINI PERËNDISË TËRËSISHT DHE NJERIUT NË MËNYRË TË MATUR

Dhe kur qe në Jerusalem për festën e Pashkës, shumë besuan në emrin e tij [e identifikuan veten me partinë e Tij] duke parë shenjat [mrekullitë] që bënte, por Jezusi [nga ana e Tij] nuk u zinte besë atyre, sepse i njihje të gjithë [njerëzit], dhe sepse nuk kishte nevojë që ndokush të jepte dëshmi për njeriun [s’kishte nevojë për prova nga askush për

njeriun], sepse ai e dinte ç'ishte brenda njeriut. [Ai mund t'ia lexonte zemrën njeriut.]

Gjoni 2:23-25

Një herë, ndërsa isha përfshirë në një situatë zhgënjyese në kishë, Perëndia më solli në vëmendje Gjonin 2:23-25.

Ky pasazh flet për marrëdhënien e Jezusit me dishepujt e Tij. Aty thuhet se Ai nuk u zinte besë atyre. Nuk thuhet se Ai dyshonte tek ata, apo se s'kishte besim në ta. Aty thjesht shpjegohet se, për shkak se e kuptonte natyrën njerëzore (që të gjithë ne e kemi), Ai nuk ia besonte Vetën atyre në mënyrë të paekulibruar.

Mësova një mësim të mirë. Isha lënduar keq sepse isha përfshirë shumë me një grup grash dhe nuk kisha ruajtur ekuilibrin. Sa herë humbim ekuilibrin, i hapim një shteg djallit.

Te Letra e Parë e Pjetrit 5:8 thuhet: **“Jini të kthjellët [i ekuilibruar, i matur], vigjiloni; sepse kundërshtari juaj, djalli, sillet rreth e qark si një luan vrumbullues [me një uri të madhe], duke kërkuar cilin mund të përpijë.”**

Kuptova se isha mbështetur te gratë në këtë grup dhe kisha vendosur te ato një besim që i përket vetëm Perëndisë. Marrëdhëniet njerëzore mund të zhvillohen deri në një masë të caktuar. Nëse shkojmë përtej mençurisë, atëherë na zien shqetësimi dhe pastaj lëndohemi.

Vendoseni besimin gjithmonë te Zoti. Duke vepruar kështu, do t'i hapni derën Frymës së Shenjtë që t'ju tregojë se kur po e humbni ekuilibrin.

Disa njerëz mendojnë se arrijnë t'i dallojnë gjërat, kur në fakt, ata janë thjesht dyshues. Një dhunti e Frymës është ajo e dallimit të frymërave (1 Korintasve 12:10). Kjo dhunti dallon të mirën nga e keqja, jo thjesht të keqen. Dyshimi vjen nga një mendje e paripërtërirë; dhuntia e dallimit vjen nga një frymë e ripërtërirë.

Lutuni për dhuntitë e vërteta – jo mish që maskohet si dhunti të

Frymës. Dallimi i vërtetë frymëror sjell lutje, jo thashetheme. Nëse një problem i vërtetë dallohet nga një dhunti e vërtetë, atëherë ai do të zgjidhet sipas mënyrës biblike, dhe jo sipas mënyrës së mishit që vetëm e përhap dhe e shton problemin.

FJALËT E KËNDSHME JANË TË ËMBLA DHE SHËRUESE

Zemra e të urtit e bën të matur gojën e tij dhe u shton dije buzëve të tij.

Fjalët e ëmbra janë si një huall mjalti, ëmbëlsi për shpirtin dhe ilaç për kockat.

Fjalët e Urta 16:23-24

Fjalët dhe mendimet janë si kocka dhe palca – pra, kaq të afërta, sa është e vështirë për t'i ndarë (Hebrenjve 4:12).

Mendimet janë fjalë të heshtura që vetëm ne dhe Zoti i dëgjon, por ato fjalë ndikojnë në njeriun tonë të brendshëm, shëndetin, gëzimin dhe qëndrimin tonë. Gjërat që shpesh thjesht i mendojmë, një ditë dalin nga goja jonë. Dhe, është e trishtueshme të themi se, ndonjëherë, ato na bëjnë të dukemi budallenj. Gjikimi, kritika dhe dyshimi nuk sjellin kurrë gëzim.

Jezusi tha se Ai erdhi që ne të kemi jetë dhe ta shijojmë atë (Gjoni 10:10). Filloni të veproni sipas mendjes së Krishtit dhe do të futeni në një fushë tërësisht të jetës.

Kapitulli

14

Një Mendje Pasive

Një Mendje Pasive

Kjo deklaratë është tërësisht e vërtetë lidhur me pasivitetin. Shumica e të krishterëve s’e njohin këtë term dhe s’dinë t’i dallojnë simptomat e tij.

Populli im vdes për mungesë njohurish ...

Osea 4:6

Pasiviteti është e kundërta e aktivitetit. Ai, është një problem serioz sepse Fjala e Perëndisë na mëson qartë se duhet të jemi vigjilentë, të kujdesshëm dhe aktivë (1 Pjetri 5:8) – se duhet të ndezim zjarrin dhe të nxisim dhuntinë që gjendet në ne (2 Timoteu 1:6).

Kam lexuar shumë përkufizime të ndryshme të fjalës “pasivitet”. Unë e përshkruaj atë si një mungesë ndjenje, mungesë dëshire, apati e përgjithshme, indiferencë dhe përtaci. Pasiviteti mbështetet nga frymërat e këqija. Djalli e di se mosveprimi, mosushtrimi i vullnetit, sjell mposhtjen përfundimtare të besimtarit. Për sa kohë që ecni kundër djallit, duke përdorur vullnetin për t’i rezistuar atij, atëherë armiku nuk ka për ta fituar luftën. Por, nëse bini në pasivitet, atëherë gjendeni në telash të madh.

Kaq shumë besimtarë udhëhiqen nga emocionet. Ndonjëherë, mungesa e ndjenjave i ndalon të bëjnë atë për të cilën janë mësuar. Ata lavdërojnë nëse e ndiejnë, japin nëse e ndiejnë, e mbajnë fjalën nëse e ndiejnë dhe nëse nuk e ndiejnë, nuk e bëjnë.

HAPËSIRA BOSH ËSHTË NJË VEND!

Dhe mos i jepni vend djallit.

Efesianëve 4:27

Vendi që i japim Satanit, shpesh, është një hapësirë bosh. Një mendje e zbrazët dhe pasive mund të mbushet lehtësisht me të gjitha llojet e mendimeve të gabuara.

Një besimtar me mendje pasive dhe që nuk i reziston këtyre mendimeve të gabuara, shpesh, i konsideron ato si mendimet e veta. Ai nuk e kupton se fryma e keqe i ka futur ato në mendjen e tij, sepse aty gjendej një hapësirë e zbrazët që mund të mbushej.

Një mënyrë për t'i mbajtur mendimet e gabuara jashtë mendjes tuaj është ta mbushni mendjen me mendime të drejta. Djalli mund të nxirret jashtë, por ai shkon dhe endet në vende të thata për një sezon. Kur kthehet në shtëpinë e tij të vjetër dhe e gjen atë bosh (Luka 11:24-26), ai kthehet, sjell të tjerë me vete dhe gjendja rëndohet më shumë se më parë. Për këtë arsye, ne kurrë nuk përpiqemi të nxjerrim jashtë një frymë të ligë nëse njeriu nuk është udhëzuar më parë si ta “mbushë vendin e zbrazët”.

Nuk po them se çdo njeri që ka një mendim të lig ka një frymë të ligë. Por një frymë e ligë shpesh qëndron prapa mendimeve të liga. Njeriu mund t'i mohojë vazhdimisht mendimet, por ato do të kthehen gjithmonë prapa derisa ai të mësojë ta mbushë hapësirën e zbrazët me mendime të drejta. Kur armiku të kthehet, nuk do të gjejë asnjë vend bosh tek ai njeri.

Mëkatet mund të jenë agresive, ose mëkate të kryera, si edhe pasive, që janë mëkate të neglizhencës. Me fjalë të tjera, ne mund të bëjmë gjëra të gabuara, ose mund të mos bëjmë gjërat e drejta. Për shembull, një marrëdhënie mund të shkatërrohet nga neglizhenca e fjalëve të mira, të cilat duhet të ishin thënë, por që nuk u thanë kurrë.

Një njeri pasiv mendon se nuk bën ndonjë gjë gabim kur nuk bën asgjë. I ballafaquar me gabimin e tij, ai mund të thotë: “Unë nuk bëra gjë!” Analiza e tij është e saktë, por jo sjellja. Ky është problemi: ai nuk bëri asgjë.

KAPËRCIMI I PASIVITETIT

Vite më parë, bashkëshorti im, Dave, pati disa probleme me pasivitetin. Kishte gjëra të caktuara në të cilat ai ishte aktiv. Ai

shkonte në punë çdo ditë, luante golf të shtunave dhe shikonte futboll të dielave. Por, përveç këtyre gjërave, ishte shumë e vështirë ta motivoje për të bërë diçka tjetër. Nëse do më duhej të varja një pikturë në mur, atij i duheshin tre ose katër javë që ta bënte. Kjo shkaktoi mosmarrëveshje të mëdha midis nesh. Më dukej se ai bënte atë që dëshironte, dhe përtej kësaj, nuk bënte asgjë tjetër.

Dave e donte Zotin dhe i lutej Atij për këtë problem. Perëndia i hapi sytë në lidhje me pasivitetin dhe rreziqet e tij. Ai kuptoi se pas mosveprimeve të tij qëndronin frymërat e liga. Në disa fusha të caktuara nuk kishte asnjë problem, sepse në to ai e kishte të themeluar vullnetin e tij, por në fusha të tjera, vullnetin ia kishte dhënë armikut, nëpërmjet mosveprimit. Në ato fusha ai ndihej i shtypur dhe kishte arritur në pikën ku s’kishte asnjë dëshirë, asnjë “dua të”, asnjë motivim për të përmbushur detyra të caktuara.

Studimi i Fjalës së Perëndisë dhe lutja ishin dy fusha të tjera ku ai ishte pasiv. E kisha të vështirë ta dëgjoja sepse e dija që ai nuk po e merrte drejtimin nga Perëndia. Por, nga ana tjetër, unë e kisha problem rebelimin. Ju mund ta shihni qartë se si djalli i përdorte dobësitë tona kundër njëri-tjetrit. Shumë njerëz janë divorcuar thjesht për probleme të tilla. Ata në të vërtetë nuk e kuptojnë gabimin e tyre.

Unë, në fakt, isha shumë agresive. Gjithmonë isha një hap para Perëndisë, në mish, “duke bërë gjërat e mia” dhe pastaj prisja që Zoti të më bekonte. Dave nuk bënte asgjë, vetëm priste Perëndinë, gjë që mua më irritonte shumë. Sot, ne qeshim së bashku kur mendojmë se si kemi qenë, por atëherë nuk ishte kaq për të qeshur. Nëse Perëndia nuk do të na kishte tërhequr vëmendjen, atëherë do të kishim qenë pjesë e statistikave të divorcit.

Dave më thoshte se unë gjithmonë isha një hap para Perëndisë dhe unë i përgjigjesha duke i thënë se ai ishte dhjetë kilometra mbrapa Perëndisë. Unë isha shumë agresive, kurse Dave shumë pasiv.

Kur besimtari është pasiv në një fushë ku ai ka talent, ajo fillon të degradohet ose të ngelet në vend. Sa më gjatë të qëndrojë duke

mos bërë gjë, aq më pak do të dëshirojë të bëjë ndonjë gjë. Një nga shembujt më të mirë është ushtrimi fizik.

Aktualisht jam futur në një program të mirë ushtrimesh dhe sa më shumë ushtrime bëj, aq më të lehtë e kam. Kur fillova në fillim, ishte shumë e vështirë. Ndieja dhimbje sepse kisha qenë inaktive dhe pasive për një kohë të gjatë. Sa më gjatë qëndroja duke mos bërë gjë, aq më shumë rëndohej gjendja ime fizike. Po bëhesha gjithnjë e më e dobët si rezultat i mospërdorimit të muskujve.

Dave filloi të kuptonte se cili ishte problemi i tij! Ai po luftonte me frymërat e liga që po e shtypnin për shkak të pasivitetit të tij të gjatë. Ndërsa Fryma e Shenjtë ia zbuloi këtë të vërtetë, Dave vendosi për të qenë sërish aktiv dhe agresiv, jo dembel.

Marrja e vendimit ishte pjesa më e lehtë, vënia në praktikë ishte pjesa më e vështirë. Ishte e vështirë sepse tani duhej të “ushtrohej” derisa të bëhej sërish i fortë.

Ai filloi të zgjohej që në 5:00 të mëngjesit për të lexuar Fjalën dhe të lutej para se të shkonte në punë. *Beteja filloi!* Djalli nuk do ta lëshojë territorin që ka fituar dhe nuk ka për ta lëshuar pa luftë. Dave ngrihej për të kaluar kohë me Perëndinë dhe e zinte gjumi në kolltuk. Edhe pse kishte mëngjese që e zinte gjumi, ai vazhdonte të përparonte. Ngrihej nga shtrati dhe përpiquej të ndërtonte një jetë lutjeje.

Kishte ditë që mërzhitej. Kishte ditë kur ndiente se s’po bënte asnjë përparim, se nuk kuptonte atë që po lexonte apo se lutjet e tij s’kishin përgjigje. Por ai ngulmonte sepse Fryma e Shenjtë i kishte zbuluar këtë gjendje, të quajtur “pasivitet”.

Kur kisha nevojë për Dave që të varte një pikturë apo të rregullonte ndonjë gjë në shtëpi, ai përgjigjej menjëherë. Ai po fillonte të mendonte sërish dhe të merrte vendimet e tij. Shumë herë, s’ia kishte qejfi të bënte një gjë. Por ai shkoi përtej ndjenjave dhe dëshirave të mishta. Sa më shumë vepronte në bazë të asaj që dinte se ishte e drejtë, aq më shumë liri shijonte.

Dua të jem e singërtë dhe t’ju tregoj se nuk ishte aspak e lehtë për të. Ai s’u çlirua në pak ditë, apo pak javë. Pasiviteti është një nga gjendjet më të vështira për t’u kapërcyer sepse, ashtu siç e kam përmendur, ai nuk gjeneron ndjenja aktive.

Dave ngulmoi me ndihmën e Perëndisë dhe tani s’është aspak pasiv. Ai është administratori i “Jeta në Fjalën”, mbikqyr gjithë aktivitetin radiofonik dhe televiziv dhe është përgjegjës për të gjitha aspektet financiare të shërbesës. Ai udhëton me mua me kohë të plotë dhe merr vendime në lidhje me axhendën e udhëtimeve. Ai është gjithashtu një burrë i shkëlqyer familjar. Lutet dhe kalon kohë në mënyrë të rregullt në Fjalën e Perëndisë. Me pak fjalë, ai është një njeri për t’u respektuar dhe admiruar.

Ai akoma luan golf dhe shikon sporte, por gjithashtu bën edhe gjëra të tjera që duhet t’i bëjë. Nëse e njihni tani dhe shihni gjithçka që bën, asnjë njeri nuk do të mendonte se ai ka qenë aq pasiv.

Gjendja e pasivitetit mund të kapërcehet. Por hapi i parë për ta kapërcyer pasivitetin në veprime është të kapërcesh pasivitetin në mendje. Dave nuk mundi të ecte përpara derisa mori një vendim dhe ndryshoi mënyrën e tij të të menduarit.

VEPRIMI I DREJTË NDJEK TË MENDUARIT E DREJTË

Dhe mos u konformoni me këtë botë [këtë epokë], [të tërhequr dhe të përshtatur nga zakonet e saj të jashtme e sipërfaqësore], por transformohuni [ndryshoni] me anë të ripërtëritjes [së plotë] së mendjes suaj [nëpërmjet idealeve të reja dhe qëndrimit të ri] ...

Romakëve 12:2

Fjala e Perëndisë përmban një parim dinamik. Asnjë njeri s’do të ecë kurrë në fitore nëse nuk e kupton dhe s’vepron sipas këtij parimi: *veprimi i drejtë ndjek mendimin e drejtë*.

Më lejoni ta them në një mënyrë tjetër: *nuk keni për ta ndryshuar sjelljen tuaj derisa të ndryshoni mendimet tuaja.*

Sipas rendit të Perëndisë, mendimi i drejtë vjen e para dhe veprimet e drejta e ndjekin më pas. Besoj se veprimi i drejtë ose sjellja e duhur është “fryt” i të menduarit të drejtë. Shumica e besimtarëve mundohen të bëjnë të drejtën, por fryti nuk është produkt i mundimit. Fryti vjen si rezultat i qëndrimit në hardhi (Gjoni 15:4). Dhe qëndrimi në hardhi përfshin të qenit i bindur (Gjoni 15:10).

Unë gjithmonë e përdor Efesianëve 4:22-24 kur shpjegoj këtë parim. Vargu 22 thotë: **përsa i përket sjelljes së mëparshme, të zhvishni njeriun e vjetër [hiq dhe largo njeriun e vjetër dhe të paripërtërirë] që priset sipas epsheve mashtruese.**

Vargu 24 vazhdon mendimin duke thënë: **vishni njeriun e ri [të ripërtërirë] të krijuar sipas Perëndisë [në ngjashmëri me Perëndinë] në drejtësinë dhe shenjtërinë e së vërtetës.**

Pra shohim se vargu 22 kryesisht na thotë të ndalojmë së vepruari në mënyrë të papërshtatshme, dhe vargu 24, na thotë të fillojmë të veprojmë siç duhet. Por vargu 23 është ai që unë e quaj “vargu lidhës”. Ai na tregon si të kalojmë nga vargu 22 (të vepruarit në mënyrë të papërshtatshme) në vargun 24 (të vepruarit në mënyrën e duhur): **dhe të përtëriheni në frymën e mendjes suaj [të keni një qëndrim të ri mendor dhe frymëror].**

Është e pamundur të kalosh nga sjellja e gabuar në sjelljen e drejtë pa ndryshuar *fillimisht* mendimet. Një person pasiv mund të dojë të bëjë gjënë e drejtë, por nuk ka për ta bërë kurrë po të mos e aktivizojë, qëllimisht, mendjen e tij dhe ta vërë në të njëjtën linjë me Fjalën dhe vullnetin e Perëndisë.

Një shembull, që më vjen në mendje, është rasti i një njeriu që kërkoi lutje në një nga seminarët e mia. Ai kishte probleme me epshin. Ai e donte me të vërtetë bashkëshorten e tij dhe nuk donte që martesë e tyre të shkatërrohej. Por, problemi i tij duhej zgjidhur

ndryshe, ai me siguri do ta shkatërronte martesën.

“Joyce, unë kam probleme me epshin” tha ai. “Më duket se s’mund të qëndroj dot larg grave të tjera. A mund të lutesh për çlirimin tim? Jam lutur shumë herë, por s’jam përmirësuar aspak”.

Fryma e Shenjtë më frymëzoi që t’i thoja këtij njeriu: “Po, do të lutem për ty, por duhet të jesh i përgjegjshëm për atë që po lejon të ndodhë në mendjen tënde. Nëse vërtet do të shijosh lirinë, atëherë s’duhet të imagjinosh në mendje imazhe pornografike, apo skena të vetes tënde me femra të tjera.”

Ashtu si ky burrë, ka edhe të tjerë që e kanë kuptuar përse nuk po përjetojnë fitore edhe pse duan të jenë të lirë: *ata dëshirojnë të ndryshojnë sjelljen e tyre, por jo mënyrën e të menduarit.*

Shpesh mendja është një fushë ku njerëzit “luajnë me mëkatën”. Te Mateu 5:27-28, Jezusi tha: **“Keni dëgjuar se të moçmëve u qe thënë: ‘Mos shkel kurorën.’ Por unë po ju them, se kushdo, që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në zemrën e vet.”** Rruga e veprimit të mëkatshëm shtrohet nga mendimi i mëkatshëm.

Një grua, që ndiqte studimin tim të parë biblik në shtëpi, ia kishte përkushtuar jetën Zotit dhe donte që shtëpia dhe martesa e saj të hynin në rrugën e duhur. Çdo gjë në jetën e saj ishte një rrëmujë e vërtetë - shtëpia, fëmijët, martesa, financat, gjëndja fizike etj. Ajo e thoshte haptazi se nuk e donte bashkëshortin; në fakt, e përbuzte atë. Duke e ditur se sjellja e saj nuk ishte e perëndishme, ajo ishte e gatshme ta donte atë, por e kishte tepër të vështirë të qëndronte në praninë e tij.

Ne u lutëm. Ajo u lut. Të gjithë u lutëm. Ndamë vargje nga Bibla me të dhe i dhamë kaseta për t’i dëgjuar. Bëmë gjithçka që dinim se duhej bërë dhe ndonëse ajo dukej se po ndiqte këshillën tonë, ajo nuk pati asnjë progres. *Çfarë shkoi keq?* Gjatë një sesiioni këshillimi, doli se ajo ishte ëndërrimtare. Ajo gjithmonë imagjinonte ekzistencën e një përralle, në të cilën ëndërronte se ishte princeshë. Princi i Kaltër që kthehej nga puna, me lule dhe ëmbëlsira, i përulej

te këmbët me përkushtim.

Ajo i kalonte ditët duke menduar kështu. Kur bashkëshorti i saj i lodhur, trashalug, i djersitur dhe i pistë kthehej në shtëpi nga puna (e me një dhëmb të rënë), ajo e përbuzte.

Mendoni për këtë situatë për një çast. Gruaja ishte rilindur, por jeta e saj ishte ende një rrëmujë e vërtetë. Ajo donte t'i bindej Perëndisë dhe të jetonte për Të. Gjithashtu, dëshironte ta donte bashkëshortin e saj sepse e dinte që ishte vullneti i Perëndisë. Ishte e gatshme të përjetonte fitore në jetën dhe martesën e saj, por mendja po e mposhte. Nuk kishte asnjë mënyrë për të kapërcyer neverinë që ndiente për bashkëshortin, përveç se të vepronte nga një “mendje e shëndoshë”.

Mendërisht ajo po jetonte në një botë që nuk ekzistonte dhe nuk do të ekzistonte kurrë ndonjëherë. Ajo ishte tërësisht e papërgatitur të përballej me realitetin. Kishte një mendje pasive dhe për shkak se nuk po mendonte sipas Fjalës së Perëndisë, frymërat e këqija i shtinin mendime në mendjen e saj.

Për aq kohë sa mendonte se ato ishin mendimet e saj dhe kënaqej me to, ajo nuk do të përjetonte kurrë fitore. Kur ndryshoi mënyrën e të menduarit, jeta e saj filloi të ndryshonte. Ajo ndryshoi mënyrën e të menduarit kundrejt bashkëshortit të saj dhe ai filloi të ndryshonte paraqitjen dhe sjelljen e tij ndaj saj.

KINI NË MENDJE ATO QË JANË LART

Në qoftë se, pra, u ringjallët me Krishtin [në një jetë të re, duke ndarë kështu ringjalljen e Tij prej së vdekuri], kërkoni ato gjëra [pasuri e thesare të përjetshme] që janë lart, ku Krishti është ulur në të djathtë të Perëndisë.

Kini në mend ato që janë lart [gjërat më të larta], jo ato që janë mbi tokë,

Kolosianëve 3:1-2

Edhe një herë shohim të njëjtin parim: nëse doni të jetoni jetën e ringjallur që Jezusi na ka dhënë, atëherë kërkojeni atë jetë të re e të fuqishme duke e mbajtur mendjen në ato gjëra që janë lart dhe jo në ato gjëra që janë mbi tokë.

Apostulli Pal po thotë se nëse ju dhe unë e duam atë jetë të mirë, atëherë duhet ta mbajmë mendjen në gjërat e mira.

Shumë besimtarë e duan jetën e mirë, por ata qëndrojnë pasivë duke uruar se do t'u ndodhë diçka e mirë.

Shpesh ata ndihen xhelozë për të tjerët që jetojnë në fitore dhe jetojnë të mërzitur që jetët e tyre janë kaq të vështira.

Nëse dëshironi fitore mbi problemet tuaja, nëse vërtet dëshironi ta jetoni jetën e ringjallur, *atëherë duhet të keni shtyllë kurizore dhe jo kockë pule!* Duhet të jeni aktivë, jo pasivë. Veprimi i drejtë nis me mendimin e drejtë. Mos jini pasivë në mendjen tuaj. Filloni sot të zgjidhni mendimet e drejta.

Kapitulli

15

Mendja e Krishtit

Besoj se tani keni marrë një vendim të prerë për të zgjedhur mendime të drejta, kështu që le të shikojmë disa mendime që konsiderohen të drejta sipas Zotit. Sigurisht, disa prej mendimeve do të ishin tërësisht të papërfytyrueshme për Jezusin, gjatë qëndrimit të Tij në tokë. Nëse doni të ecni në gjurmët e Tij, atëherë duhet të filloni të mendoni si Ai.

Sepse kush e njohu mendjen [këshillat dhe qëllimet] e Zotit që ta mësojë atë? Por ne kemi mendjen e Krishtit [Mesias].

1 Korintasve 2:16

Tani, ju ndoshta po mendoni: “Kjo është e pamundur, Joyce! Jezusi ishte i përsosur. Unë mund të jem në gjendje ta përmirësoj mënyrën e të menduarit, por nuk do të jem kurrë në gjendje të mendoj si Ai.”

Bibla na tregon se ne kemi mendjen e Krishtit, si edhe një zemër dhe mendje të re.

NJË MENDJE DHE FRYMË TË RE

Do t’ju jap një zemër të re dhe do të shtie brenda jush një frymë të re; do të heq nga mishi juaj zemrën prej guri dhe do t’ju jap zemër prej mishi.

Do të vë brenda jush Frymën tim dhe do të bëj që ju të ecni sipas statuteve të mia, dhe ju do të respektoni dhe do të zbatoni dekretet e mia.

Ezekieli 36:26-27

Si të krishterë, ju dhe unë kemi një natyrë të re, që në fakt është natyra e Perëndisë, e vendosur në ne gjatë Rilindjes.

Nga ky varg kuptojmë se Perëndia e dinte se, nëse do t'i ndiqnim urdhërimet e Tij dhe do të ecnim në statutet e Tij, atëherë do t'i duhej të na jepte Frymën e Tij dhe një zemër (dhe mendje) të re. Romakëve 8:6 flet për mendjen e mishit dhe mendjen e Frymës dhe na tregon se mendja e mishit sjell vdekje, ndërsa mendja e Frymës sjell jetë.

Ne do të kemi progres të jashtëzakonshëm nëse arrijmë të dallojmë jetën dhe vdekjen.

Nëse diçka po ju servir vdekjen, atëherë mos e lejoni më. Kur mendime të caktuara ju mbushin plot me vdekje, atëherë e dini menjëherë se nuk është mendja e Frymës.

Për ta ilustruar këtë, le të themi se po mendoj për një padrejtësi që e kam vuajtur për shkak të një personi, dhe kështu, filloj të inatosem. Filloj të mendoj se sa shumë antipati kam ndaj këtij personi. Nëse jam një dalluese e mirë, atëherë do ta kuptoj se po mbushem me vdekje. Nis të mërzitem, tensionohem, stresohem, madje mund të përjetoj shqetësim fizik. Dhimbja e kokës, stomakut ose lodhja e tepërt mund të jenë fryti i të menduarit jo të drejtë. Nga ana tjetër, nëse mendoj se sa e bekuar jam dhe se sa i mirë është treguar Perëndia me mua, gjithashtu do të dalloj se po mbushem me jetë.

Për një besimtar është e dobishme të mësojë të dallojë jetën nga vdekja në veten e tij.

Jezusi na ka siguruar mbushjen me jetë duke vendosur në ne mendjen e Tij. Ne mund të zgjedhim të ecim në mendjen e Krishtit.

1. Mendo mendime pozitive.

A mund të ecin bashkë dy veta, në rast se nuk janë marrë vesh më parë?

Amosi 3:3

Nëse një njeri mendon sipas mendjes së Krishtit, si do të jenë mendimet e tij? Natyrisht që do të jenë pozitive. Në një kapitull më parë kemi diskutuar nevojën absolute të të menduarit pozitiv. Mund të ktheheni dhe ta shihni këtë pikë, te Kapitulli 5, dhe të rifreskoni kujtesën mbi rëndësinë e të qenit pozitiv. Unë sapo u ktheva prapa për ta lexuar dhe u bekova edhe pse e kisha shkruar vetë.

Nuk mund të thuhet asnjëherë mjaft për fuqinë e të qenit pozitiv. Perëndia është pozitiv. Nëse ju dhe unë duam të ecim me Të, atëherë duhet të jemi në të njëjtën valë dhe të fillojmë të mendojmë pozitivisht. Nuk po them të jemi mendje-kontrollues, por thjesht për të qenë njeri pozitiv në gjithçka.

Kini një qëndrim dhe botëkuptim pozitiv. Mbajini dhe ruajini mendimet e pritjet pozitive. Angazhohuni në biseda pozitive.

Jezusi shfaqti një qëndrim dhe botëkuptim pozitiv. Ai duroi shumë vështirësi, midis tyre edhe sulme personale - u gënjye, u braktis nga dishepujt e Tij atëherë kur i duheshin më shumë, e tallën, mbeti i vetëm, u keqkuptua si dhe një sërë gjërash të tjera dekurajuese. Por, mes gjithë këtyre gjërave negative, Ai qëndroi pozitiv. Ai gjithmonë kishte një fjalë të mirë inkurajimi. Gjithmonë u jepte shpresë atyre të cilëve iu afrua pranë.

Mendja e Krishtit në ne është pozitive. Prandaj, sa herë që jemi negativë, s'po veprojmë me mendjen e Krishtit. Miliona njerëz vuajnë nga depresioni. Nuk mendoj se është e mundur të kalohet në depresion pa qenë negativ, vetëm nëse shkakut është mjeksor. Edhe në atë rast, negativizmi rrit problemin dhe simptomat e tij.

Sipas Psalmi 3:3, Perëndia është lavdia jonë dhe Ai që i ngre lart kokat tona. Ai dëshiron të ngrejë lart çdo gjë: shpresën, qëndrimin, humorin, kokën, duart dhe zemrën tonë – gjithë jetën tonë. Ai është Lartësuesi ynë hyjnor!

Perëndia do të na ngrejë lart, kurse djalli do të na shtypë. Satani i përdor ngjarjet dhe situatat negative të jetës sonë për të na çuar në depresion. Përkufizimi i fjalës *brengos* është “të rrëzohesh në

shpirt: DËSHPËRIM.”¹ Sipas Webster, *i dëshpëruar* do të thotë “të fundosesh nën atë që të rrethon: FUSHGROPË.”² *Brengos* do të thotë të fundosesh, të shtypësh ose të mbash nën nivelin e sipërfaqes. Vazhdimisht, ne mund të mendojmë mendime negative, por ato do të na shtypin edhe më poshtë. Negativizmi nuk i zgjidh problemet tona; por vetëm i shton ato.

MPOSHTENI DEPRESIONIN

Psalmi 143:3-10, na jep një përshkrim të depresionit dhe si ta kalojmë atë. Le ta shikojmë më në detaje këtë pasazh për të parë hapat si mund ta mposhtim këtë sulm të armikut:

1. Identifikoni natyrën dhe shkakun e problemit.

Sepse armiku më përndjek, ai e ka rrëzuar deri përtokë jetën time; më detyron të banoj në vende të errëta, ashtu si ata që kanë vdekur prej një kohe të gjatë.

Psalmi 143:3

“Të banoj në vende të errëta, ashtu si ata që kanë vdekur prej një kohe të gjatë”, sigurisht, më tingëllon si përshkrimi i dikujt që është në depresion.

Vini re se Satani është shkakun ose burimi i këtij depresioni, i këtij sulmi mbi shpirtin.

2. Depresioni vjedh jetën dhe dritën.

Prandaj fryma ime dobësohet brenda meje [e rrethuar me errësirë] dhe zemra ime e ka humbur krejt brenda trupit tim.

Psalmi 143:4

Depresioni shtyp lirinë dhe fuqinë frymërore të individit.

Fryma jonë (e fuqizuar dhe e inkurajuar nga Fryma e Perëndisë) është e fuqishme dhe e lirë. Satani kërkon të shtypë fuqinë dhe lirinë duke na mbushur mendjen me errësirë dhe zymtësi. Ju lutem, kuptoni se është jetike t'i rezistoni ndjenjës së quajtur "depresion" menjëherë sapo ta kuptoni ardhjen e saj. Sa më gjatë ta lini, aq më e vështirë bëhet për t'i rezistuar.

3. Kujtoni kohët e mira.

Kujtoj ditët e lashta; bie në mendime të thella mbi tërë veprat e tua; përsias mbi gjëra që kanë bërë duart e tua.

Psalmi 143:5

Në këtë varg shikojmë përgjigjen e psalmistit ndaj gjendjes së tij. Kujtesa, meditimi dhe thellimi janë të gjitha funksione të mendjes. Ai e di se mendimet do të ndikojnë ndjenjat e tij, kështu që fillon të mendojë për ato gjëra që do ta ndihmojnë të kapërcejë sulmin ndaj mendjes së tij.

4. Lavdëroni Zotin në mes të problemit.

I zgjas duart e mia drejt teje; shpirti im është i etur për ty, si një tokë e thatë [për ujë]. (Sela) [paузë, mendoni në qetësi mbi këtë gjë]

Psalmi 143:6

Psalmisti e di rëndësinë e lavdërimit. Ai ngre duart e tij në adhurim. Ai shpall nevojën e tij e vërtetë – Perëndinë. Vetëm Perëndia mund ta bëjë atë të ndihet i kënaqur.

Shumë shpesh, njerëzit kalojnë në depresion sepse kanë nevojë për diçka, por e kërkojnë atë në vendin e gabuar, gjë e cila shton problemet.

Te Jeremia 2:12 Zoti thotë: “Sepse populli im ka kryer dy të këqija: më ka braktisur mua, burimin e ujit të gjallë, për të

hapur sterna, sterna të prishura, që nuk e mbajnë ujin.”

Vetëm Perëndia mund të ujitë një shpirt të etur. Mos u mashtroni duke menduar se ndonjë gjë tjetër do të mund t’ju kënaqë plotësisht dhe tërësisht. Synimi i gjësë së gabuar, gjithmonë do t’ju zhgënjëjë dhe zhgënjimi i hap shtegun depresionit.

5. Kërkoni ndihmën e Perëndisë.

Nxito të më përgjigjesh, o Zot, fryma ime po dobësohet; mos më fshih fytyrën tënde, që të mos bëhem i ngjashëm me ata që zbresin në gropë [në varr].

Psalmi 143:7

Psalmist i kërkon ndihmë. Ai po thotë: “Nxito Perëndi sepse nuk do të jem në gjendje të vazhdoj më gjatë pa Ty.”

6. Dëgjoni Perëndinë.

Më bëj të ndiej mirësinë tënde në mëngjes, sepse unë kam besim te ti; më trego rrugën nëpër të cilën duhet të eci, sepse unë e lartoj shpirtin tim drejt teje.

Psalmi 143:8

Psalmist e di se ka nevojë të dëgjojë nga Perëndia. Ai do të sigurohet për dashurinë dhe mirësinë e Perëndisë. I duhet vëmendja dhe drejtimi i Perëndisë.

7. Lutuni për çlirim.

Më çliro nga armiqët e mi, o Zot, te ti unë fshihem.

Psalmi 143:9

Edhe një herë psalmisti po shpall se është vetëm Perëndia Ai që mund ta ndihmojë.

Ju lutem, vini re se në gjithë këtë diskutim, ai po e mban mendjen te Perëndia dhe jo te problemi.

8. Kërkoni urtësinë, njohurinë dhe udhëheqjen e Perëndisë.

Më mëso të plotësoj vullnetin tënd, sepse ti je Perëndia im; Fryma yt i mirë le të më udhëheqë në tokë të sheshtë.

Psalmi 143:10

Ndoshta, psalmisti, po tregon se ka dalë nga vullneti i Perëndisë dhe kështu ka hapur një shteg për sulm në shpirtin e tij. Ai dëshiron të jetë në vullnetin e Perëndisë. Tani ai e kupton se është i vetmi vend i sigurt për të qëndruar.

Pastaj, ai i kërkon Perëndisë ta ndihmojë atë të jetë i qëndrueshëm. Besoj se shprehja e tij “Fryma yt i mirë le të më udhëheqë” i referohet ndjenjave të tij të trazuara. Ai dëshiron të jetë i qëndrueshëm – të mos shkojë as tepër poshtë, e as tepër lart.

PËRDORINI ARMËT TUAJA

Sepse armët e luftës sonë nuk janë mishërore [armë prej mishi apo gjaku], por të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortesat,

[Po kështu edhe ne duhet] që të shkatërrojmë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes [së vërtetë] së Perëndisë dhe të bëjmë rob çdo mendim që t’i bindet Krishtit [Mesias, të Vajosurit].

2 Korintasve 10:4-5

Satani e përdor depresionin për të tërhequr miliona njerëz drejt gropës së errësirës dhe dëshpërimit. Shpesh, vetëvrasja është rezultat i depresionit. Një njeri me tendenca vetëvrasëse, është kaq negativ, saqë në mënyrë absolute nuk shikon asnjë shpresë për të ardhmen.

Mos harroni: *ndjenjat negative vijnë nga mendimet negative.*

Mendja është fushëbeteja, vendi ku ose e fiton, ose e humbet betejën. Zgjidhni të jini pozitivë – nxirrni jashtë çdo imagjinatë

negative – dhe nënshtrojin mendimet tuaja nën bindjen e Jezu Krishtit. (2 Korintasve 10:5)

2. Kini mendjen e Perëndisë.

Mendjes [prirjen dhe karakterin e saj] që pushon te ti, ti i ruan një paqe të përsosur, sepse kjo ka besim te ti.

Isaia 26:3

Jezusi kishte një miqësi të vazhdueshme me Atin e Tij qiellor. Është e pamundur të kesh miqësi të plotë me dikë pa patur mendjen tek ai person. Nëse bashkëshorti im dhe unë jemi në makinë bashkë, dhe ai flet me mua, por unë mendjen e kam diku tjetër, atëherë ne nuk jemi vërtet në miqësi sepse unë s'po i kushtoj vëmendjen time të plotë. Kështu, besoj se mund ta themi me siguri se, mendimet e një personi që vepron në mendjen e Krishtit do të jenë te Perëndia dhe në gjithë veprën e Tij madhështore.

MEDITONI MBI PERËNDINË DHE VEPRAT E TIJ

Shpirti im do të ngopet si të kishte ngrënë palcë e dhjamë dhe goja ime do të të lëvdojë me buzë të gëzuara.

Të kujtoj në shtratin tim, të mendoj kur rri zgjuar natën.

Psalmi 63:5-6

Do të përsias për gjithë veprat e tua dhe do të marr parasysh bëmat e tua [të fuqishme].

Psalmi 77:12

Do të mendoj thellë për urdhërimet e tua dhe do të marr në konsideratë shtigjet e tua [shtigjet e jetës të shënuar nga ligji Yt].

Psalmi 119:15

Kujtoj ditët e lashta; bie në mendime të thella mbi tërë veprat e tua; përsias mbi gjëra që kanë bërë duart e tua.

Psalmi 143:5

Psalmisti David foli shpesh për meditimin mbi Perëndinë, mirësinë, veprat dhe rrugët e Tij. Është me të vërtetë frymëzuese të mendosh mbi mirësinë e Perëndisë dhe të gjitha veprat e mrekullueshme të duarve të Tij.

Mua më pëlqen të shikoj programe televizive në lidhje me natyrën, kafshët, jetën në oqean, etj., sepse ato përshkruajnë madhështinë mbresëlënëse të Perëndisë, krijimtarinë e Tij të pamasë dhe se si Ai i mban të gjitha gjërat me anë të madhëstisë së fuqisë së Tij (Hebrenjve 1:3).

Nëse vërtet doni të përjetoni fitore, atëherë duhet ta bëni zakon të meditoni mbi Perëndinë, rrugët dhe veprat e Tij.

Një nga vargjet e mi të preferuar është Psalmi 17:15, në të cilën psalmisti thotë për Zotin: “... **do të ngopem nga prania jote kur të zgjohem [të shoh veten time duke pasur marrëdhënie të ëmbël me Ty].**

Kam kaluar shumë ditë jo të lumtura sepse sapo hapja sytë në mëngjes, filloja të mendoja për gjërat e gabuara. E them me të vërtetë se që kur Fryma e Shenjtë më ndihmoi të veproja sipas mendjes së Krishtit (mendjes së Frymës) që është brenda meje, ndihem shumë e kënaqur. Miqësia me Perëndinë, herët në mëngjes, është një mënyrë e sigurt për të shijuar jetën.

MIQËSI ME ZOTIN

... po nuk shkova, nuk do të vijë te ju [në marrëdhënie të ngushtë me ju] Ngushëlluesi [Këshilluesi, Ndihmuesi, Avokati, Ndërmjetësuesi, Fuqizuesi, Pritësi]; por, po

shkova, unë do t'jua dërgoj [që të jetë në marrëdhënie të ngushtë me ju].

Gjoni 16:7

Jezusi i tha këto fjalë, pak para se të ngrihej në qiell, ku tani qëndron i ulur në të djathtë të Atit, në lavdi. Ky varg na tregon qartë se vullneti i Perëndisë është që ne të kemi miqësi me Të.

Asgjë s'na qëndron më afër sesa mendimet tona. Kështu, nëse e mbushim mendjen me Zotin, do ta sjellim Atë në ndërgjegjen tonë dhe do të fillojmë të shijojmë një miqësi që do të sjellë gëzim, paqe dhe fitore në jetën tonë të përditshme.

Ai është gjithmonë me ne ashtu si premtoi (Mateu 28:20; Hebrejve 13:5). Por, s'do të mund të jemi të ndërgjegjshëm për praninë e Tij nëse nuk mendojmë për Të. Mund të jem në një dhomë me dikë, dhe, nëse mendja ime fluturon në shumë gjëra, atëherë mund të largohem pa e kuptuar se aty po qëndron dikush tjetër. Në të njëjtën mënyrë funksionojnë edhe privilegjet e miqësisë tonë me Zotin. Ai është gjithmonë me ne, por ne duhet të mendojmë për Të dhe të jemi të ndërgjegjshëm për praninë e Tij.

3. Kini në mendje “Perëndia më do”.

Dhe ne kemi njohur [kuptuar, ditur, jemi të ndërgjegjshëm nëpërmjet vëzhgimit dhe përvojës] dhe kemi besuar [kemi marrë pjesë, kemi vendosur besimin tonë dhe mbështetemi në] dashurinë, që Perëndia ka ndaj nesh. Perëndia është dashuri; dhe ai, që qëndron në dashuri qëndron në Perëndinë dhe Perëndia në të.

1 Gjoni 4:16

Kam mësuar se ajo që është e vërtetë për dashurinë e Perëndisë, është e vërtetë edhe për praninë e Tij. Nëse nuk meditojmë kurrë mbi dashurinë e Tij për ne, atëherë nuk kemi për ta përjetuar atë.

Tek Efesianëve 3, Pali lutet që njerëzit të përjetonin dashurinë

e Perëndisë për ta. Bibla thotë se Ai na do. Por sa shumë fëmijë të Perëndisë akoma u mungon zbulesa mbi dashurinë e Perëndisë?

Më kujtohet kur fillova Shërbesat Jetë në Fjalën. Në javën e parë që më duhej të drejtoja një takim, i kërkoja Zotit se çfarë donte që unë të flisja. Ai m'u përgjigj: "Tregoju njerëzve të mi se i dua."

"Ata e dinë këtë," iu përgjigja unë. "Dua t'u mësoj atyre diçka vërtet të fuqishme, jo thjesht një mësim të nivelit për fëmijë nga Gjoni 3:16."

Zoti më tha: "Shumë pak njerëz e dinë vërtet se sa shumë i dua. Nëse do ta dinin, atëherë ata do të silleshin ndryshe."

Ndërsa fillova të studioja mbi temën, si ta marrim dashurinë e Perëndisë, kuptova se edhe vetë kisha shumë nevojë për të. Zoti më drejtoi te 1 Gjoni 4:16 që thotë se ne duhet të jemi të ndërgjegjshëm për dashurinë e Perëndisë. Pra, duhet të jetë diçka për të cilën jemi të vetëdijshëm në mënyrë aktive.

Nuk e kuptoja mirë dhe qartë dashurinë e Perëndisë për mua. Ajo duhet të jetë një forcë e fuqishme në jetët tona, e tillë që të na çojë nga sprovat më të vështira, në fitore.

Te Romakëve 8:35, Apostulli Pal na nxit: **"Kush do të na ndajë nga dashuria e Krishtit? Pikëllimi, a ngushtica, a përndjekja, a uria, a të zhveshurit, a rreziku, a shpata?"** Pastaj në vargun 37, ai vazhdon të thotë: **"Por në të gjitha këto jemi më shumë se fitimtarë me anë të atij që na deshi."**

Kam studiuar për një kohë të gjatë dhe u ndërgjegjësova për dashurinë e Perëndisë për mua duke menduar për dashurinë e Tij dhe duke e rrëfyer atë me zë të lartë. Mësova vargje biblike mbi dashurinë e Perëndisë. Meditoja mbi to dhe i rrëfeja me zërin tim. E bëra këtë për muaj me radhë. Gjatë kësaj kohe zbulesa e dashurisë së Tij, pakushte, po bëhej gjithnjë e më shumë realitet për mua.

Tani, dashuria e Tij është kaq e vërtetë, saqë edhe në kohë të vështira inkurajohem nga "njohuria e ndërgjegjshme" se Ai më do dhe se nuk kam pse të jetoj më në frikë.

MOS KINI FRIKË

Në dashuri nuk ka frikë, madje dashuria e përsosur e nxjerr jashtë frikën ...

1 Gjoni 4:18

Perëndia na do në mënyrë të përsosur, ashtu siç jemi. Te Romakëve 5:8, na thuhet se “...Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne.”

Besimtarët që veprojnë sipas mendjes së Krishtit nuk do të mendojnë se sa të ligj janë. Ata do të kenë mendime të drejta. Ju duhet të keni një ndërgjegje të drejtë duke medituar rregullisht mbi atë që jeni “në Krishtin”.

JINI TË NDËRGJEGJSHËM MBI DREJTËSINË

JO TË NDËRGJEGJSHËM MBI MËKATIN

Sepse atë, që nuk njihte mëkat, e bëri mëkat [virtualisht] për ne, që ne të bëhemi [të vishemi, të konsiderohemi si, dhe shembuj të] drejtësia e Perëndisë [çfarë ne duhet të jemi, të aprovuar dhe të pranuar dhe në marrëdhënie të drejtë me Të, nëpërmjet mirësisë së Tij] në të.

2 Korintasve 5:21

Një numër i madh besimtarësh torturohen nga mendimi negativ për veten e tyre. Mendime të tilla si: Perëndia duhet të jetë kaq i pakënaqur për shkak të dobësive dhe dështimeve të tyre.

Sa kohë humbisni duke jetuar nën faj dhe dënim? Vini re, thashë sa kohë humbisni, sepse me të vërtetë kjo është humbje kohe!

Mos mendoni se sa të ligj ishit para se të vinit te Krishti. Përkundrazi, mendoni se si jeni bërë drejtësia e Perëndisë në Të. Mos harroni: *mendimet kthehen në veprime*. Nëse do të doni të

silleni më mirë, së pari duhet të ndryshoni mënyrën e të menduarit. Vazhdoni të mendoni sa të ligj jeni dhe do të shihni se do të veproni vetëm për keq. Sa herë që mendoni një mendim negativ, ose dënues, kujtojeni vetes se Perëndia ju do, se jeni bërë drejtësia e Perëndisë në Krishtin.

Gjatë gjithë kohës jeni duke ndryshuar për mirë. Ju rriteni frymërisht çdo ditë. Perëndia ka një plan të mrekullueshëm për jetën tuaj. Këto janë të vërtetat që duhet të mendoni.

Kjo është ajo që duhet të bëni me mendjen tuaj!!

Mendoni qëllimisht sipas Fjalës së Perëndisë! Mos u thelloni thjesht çfarëdo që të bie në mendje, duke e marrë atë si mendimin tuaj.

Kundërshtojeni djallin dhe filloni të ecni përpara duke menduar mendime të drejta.

4. KINI NJË MENDJE NXITËSE.

Ai që këshillon [nxit, inkurajon], le t'i kushtohet këshillimit ...

Romakëve 12:8

Njeriu që ecën sipas mendjes së Krishtit mendon mendime pozitive, frymëzuese dhe lartësuese për njerëzit e tjerë, si edhe për veten e vet dhe rrethanat e tij.

Bota, sot, ka shumë nevojë për shërbesën e inkurajimit. Kurrë s'do të arrini të këshilloni me fjalët tuaja, nëse s'keni, së pari, mendime të mira për atë individ. Mos harroni se goja nxjerr atë që zemra ka. Praktikoni me qëllim “mendimin me dashuri”.

Dërgojuni njerëzve të tjerë mendime dashurie. Thoni fjalë inkurajimi për ta.

Expository Dictionary of New Testament Words i Vine e përshkruan fjalën greke *parakaleo*, të përkthyer *paralajmëroj*, si

“t’i flasësh një personi (*para* anash, *kaleo* të flasësh)... të këshillosh, paralajmërosh, të shtysh dikë të ndjekë një kurs drejtimi...”³ Këtë përkufizim, unë e interpretoj: të ecësh përkrah një personi dhe ta nxitësh atë të vazhdojë përpara në një kurs veprimi. Shërbesa e dhuntisë së këshillimit, për të cilën flitet te Romakëve 12:8, mund të shihet qartë tek ata që e kanë atë. Ata gjithmonë thonë diçka inkurajuese ose frymëzuese për gjithsecilin, diçka që i bën të tjerët të ndihen më mirë dhe i inkurajon të vazhdojnë më tej.

Jo të gjithë mund ta kenë shërbesën e dhuntisë së këshillimit, por secili nga ne mund të mësojë të jetë inkurajues. Rregulli është i thjeshtë: nëse nuk është e mirë, atëherë mos e mendo, as mos e thuaj.

Gjithkush tashmë ka mjaft probleme, s’kemi përse t’i rrëzojmë poshtë e t’u shtojmë më shumë probleme. Ne duhet ta ndërtojmë njëri-tjetrin në dashuri (Efesianëve 4:29). Mos harroni: dashuria gjithmonë beson më të mirën për gjithsecilin (1 Korintasve 13:7).

Ndërsa filloni të mendoni me dashuri për njerëzit, do të shihni se ata do të sillen më me dashuri. Mendimet dhe fjalët janë depozita, ose armë, që mbajnë fuqi krijuese ose shkatërruese. Ato mund të përdoren kundër Satanit dhe punëtorëve të tij ose mund ta ndihmojnë atë në planin e tij shkatërrues.

Le të themi se keni një fëmijë që ka probleme me sjelljen dhe që patjetër duhet të ndryshojë. Luteni për të dhe i kërkon Perëndisë të veprojë në jetën e tij e të sjellë ndryshimet nevojshme. Çfarë bëni me mendimet dhe fjalët tuaja gjatë periudhës së pritjes? Shumë njerëz nuk e shikojnë përgjigjen e lutjes së tyre sepse ngatërrojnë atë që kanë kërkuar me mendimet e fjalët e tyre, para se Perëndia të ketë shansin të veprojë për ta.

A mos luteni që fëmija juaj të ndryshojë, por vazhdoni të keni të njëjtat mendime negative për të? Ose, ndoshta luteni për ndryshim dhe pastaj mendoni, madje edhe u thoni të tjerëve: “Ky fëmijë nuk ka për të ndryshuar ndonjëherë!” Që të jetoni në fitore, duhet të

filloni t'i vendosni mendimet në një linjë me Fjalën e Perëndisë.

Ne nuk ecim në Fjalë nëse mendimet tona janë në kundërshtim me të. Nuk ecim në Fjalën nëse nuk mendojmë sipas saj.

Kur luteni për dikë, vendosini mendimet dhe fjalët tuaja në të njëjtën frymë me lutjen tuaj dhe do të filloni të shihni ndryshim.

Nuk po ju sugjeroj të dilni jashtë balance. Nëse fëmija juaj ka problem me sjelljen në shkollë, dhe një mik të pyet se si po ia kalon në shkollë, çfarë duhet të bëni nëse, realisht, nuk keni parë asnjë ndryshim? Ju mund të thoni: “Ende nuk kemi parë ndonjë ndryshim, por besoj se Perëndia po punon dhe se ky fëmijë është një central elektrik për Zotin. Do ta shohim të ndryshojë nga lavdia në lavdi, pak nga pak, ditë pas dite.”

5. Zhvilloni një mendje falenderuese.

Hyni në portat e tij me falënderim dhe në oborret e tij me lavde; kremtojeni, bekoni emrin e tij.

Psalmi 100:4

Njeriu që ecën sipas mendjes së Krishtit do t'i ketë mendimet të mbushura me lavdërim dhe falenderim.

Ankimi i hap shumë dyer armikut. Disa njerëz janë të sëmurë fizikisht, jetojnë jetë të vështira e të pafuqishme, si rezultat i kësaj sëmundje të quajtur ankesë, e cila sulmon mendimet dhe bisedat e tyre.

Një jetë e fuqishme nuk mund të jetohej pa falenderim. Bibla na udhëzon vazhdimisht mbi parimin e falenderimit. Ankesa, në mendime dhe fjalë, është një parim vdekjeje, por falenderimi dhe shprehja e tij, është parim jete.

Nëse një njeri nuk ka një zemër (mendje) falenderuese, atëherë nga goja e tij s' do të dalë asnjë fjalë falenderimi. Kur jemi falenderues, ne sigurohemi ta shprehim atë.

JINI FALENDERUES GJATË GJITHË KOHËS

Me anë të Jezusit, pra, le t'i ofrojmë vazhdimisht Perëndisë një flijim lavdie, domethënë frytin e buzëve që rrëfejnë emrin e tij.

Hebrenjve 13:15

Kur duhet të ofrojmë falenderime? Gjatë gjithë kohës - në çdo situatë, në të gjitha gjërat - dhe duke vepruar kështu, ne hyjmë në jetën fitimtare ku djalli nuk mund të na kontrollojë.

Si mund të na kontrollojë ai nëse jemi të gëzuar dhe falenderues pavarësisht rrethanave? Duhet pranuar se kjo mënyrë jetese, ndonjëherë, kërkon një sakrificë lavdërimi dhe falenderimi. Por, për mua, më mirë ta sakrifikoj falenderimin tim për Perëndinë sesa ta sakrifikoj gëzimin tim për Satanin. Kam mësuar (në mënyrën e vështirë) se nëse zemërohem dhe refuzoj të falenderoj, do të detyrohem të heq dorë nga gëzimi im. Me fjalë të tjera, do ta humbas në frymën e ankimit.

Te Psalmi 34:1, psalmisti thotë: **“Unë do ta bekoj Zotin në çdo kohë; lëvdimi i tij do të jetë gjithnjë në gojën time.”** Si mund të jemi ne një bekim për Zotin? Duke e lejuar lavdërimin e Tij të jetë *vazhdimisht* në mendimet dhe gojët tona.

Jini mirënjohës - të mbushur me mirënjohje jo vetëm ndaj Perëndisë, por edhe ndaj njerëzve. Kur dikush bën diçka të mirë për ju, bëjini të ditur se jeni mirënjohës.

Tregoni vlerësim në familjen tuaj, për anëtarët e saj. Shpesh, ndodh që i marim të mirëqena gjërat me të cilat Perëndia na ka bekuar. Nëse nuk i japim diçkaje vlerësimin e duhur, atëherë me siguri do ta humbasim atë.

Unë e vlerësoj bashkëshortin tim. Kemi vite që jemi martuar, por akoma i them atij se e vlerësoj. Ai është një burrë i duruar dhe ka shumë cilësi të tjera vërtet të mira. Marrëdhëniet e mira ndërtohen

dhe mbahen të tilla, nëse iu bën të ditur njerëzve se i vlerësoni, madje duke përmendur specifikisht gjërat për të cilat jeni mirënjohës.

Unë kam të bëj me shumë njerëz. Më mahnit fakti se si disa njerëz janë kaq falenderues për çdo gjë të vogël, ndërsa të tjerë nuk janë kurrë të kënaqur pavarësisht se sa shumë është bërë për ta. Besoj se krenaria ka diçka të bëjë me këtë problem. Disa njerëz janë kaq të mbushur me veten e tyre saqë, pavarësisht se çfarë bëjnë të tjerët për ta, ata mendojnë se meritojnë jo vetëm atë, por edhe më shumë! Ata rrallë shprehin vlerësim.

Dhënia e vlerësimit nuk i bën mirë vetëm njeriut tjetër, por na bën edhe ne, sepse ai çliron gëzim në ne.

Meditoni çdo ditë mbi të gjitha gjërat për të cilat duhet të jeni falenderues. Përsëritja ato Zotit, në lutje, dhe ndërsa e bëni do ta shihni se zemra do t'ju mbushet me jetë dhe dritë.

GJITHMONË FALENDERONI PËR GJITHÇKA

Dhe mos u dehini me verë, në të cilën ka shthurje, por mbushuni me Frymën [e Shenjtë], duke i folur njëri-tjetrit me psalme, himne dhe këngë frymërore [dhe me instrumente], duke kënduar dhe duke lavdëruar Zotin me zemrën tuaj, duke e falënderuar vazhdimisht për gjithçka Perëndinë, Atin, në emër të Zotit tonë Jezu Krisht;

Efesianëve 5:18-20

Çfarë vargjesh të fuqishme!

Si mund të qëndrojmë gjithnjë të mbushur me Frymën e Shenjtë? Duke i folur vetes sonë (nëpërmjet mendimeve) ose të tjerëve (nëpërmjet fjalëve) me psalme, himne dhe këngë frymërore. Me fjalë të tjera, duke i mbajtur mendimet dhe fjalët në dhe plot me Fjalën e Perëndisë; duke ofruar *lavdërim gjatë gjithë kohës dhe për çdo gjë, me falenderim.*

6. Kini në mendje Fjalën.

Dhe nuk e keni fjalën e Tij [mendimin e Tij] që të banojë në ju, sepse nuk besoni në atë që ai ka dërguar. [Ja përse nuk e mbani mesazhin e Tij të gjallë në ju, sepse nuk besoni në Lajmëtarin që Ai ka dërguar.]

Gjoni 5:38

Fjala e Perëndisë janë mendimet e Tij të shkruara në letër që ne t'i marrim në konsideratë dhe t'i studiojmë. Fjala e Tij është mënyra se si Ai mendon për çdo situatë dhe temë.

Te Gjoni 5:38, Jezusi po kritikonte disa jobesimtarë. Nga ky përkthim kuptojmë se Fjala e Perëndisë është një shprehje e shkruar e mendimeve të Tij. Ata njerëz që duan të besojnë dhe t'i përjetojnë të mirat e besimit, duhet ta mbajnë Fjalën të gjallë në zemrat e tyre. Kjo arrihet duke medituuar mbi Fjalën e Perëndisë. Kjo është mënyra se si mendimet e Tij mund të bëhen mendimet tona, e vetmja mënyrë për të zhvilluar mendjen e Krishtit në ne.

Bibla thotë te Gjoni 1:14, se Jezusi ishte Fjala që u bë mish. Kjo s'do të kishte qenë e mundur nëse mendja e Tij nuk do të mbushej vazhdimisht me Fjalën e Perëndisë.

Meditimi mbi Fjalën e Perëndisë është një nga parimet më të rëndësishme që mund të mësojmë. Expository Dictionary of New Testament Words i Vine i përkufizon të dy fjalët greke të përkthyer *meditoj* si më poshtë: "... kujdesem," "ndjek, praktikoj", "jam i zellshëm", "praktikoj është kuptimi mbizotërues i fjalës", "mendoj thellë, imagjinoj" "paramendoj..."⁴ Një burim tjetër shton më tej: "mërmëris" ose "pëshpëris"⁵.

Nuk gjej fjalë të them sa i rëndësishëm është ky parim. E quaj parim jete sepse meditimi mbi Fjalën e Perëndisë do t'ju japë jetë juve dhe njerëzve rreth jush.

Shumë të krishterë janë frikësuar nga fjala “meditim” për shkak të praktikave medituese të feve pagane dhe okulte. Por unë ju nxis të kujtoheni se Satani asnjëherë nuk ka pasur ndonjë ide të tijën. Ai merr atë që i përket Mbretërisë së dritës dhe e shtrembëron për mbretërinë e errësirës. Ne duhet të jemi të mençur për të kuptuar se, nëse meditimi prodhon një fuqi të tillë për anën e keqe, atëherë ai do të prodhojë gjithashtu fuqi për kauzën e së mirës. Parimi i meditimit vjen drejtpërdrejtë nga Fjala e Perëndisë. Le të shikojmë çfarë thotë Bibla në lidhje me të.

MEDITONI DHE PËRPARONI

Ky libër i ligjit mos u ndaftë kurrë nga goja jote, por mendohu për të ditë e natë, duke kërkuar të veprosh sipas të gjitha atyre që janë shkruar, sepse atëherë do të kesh sukses në veprimet e tua, atëherë do të përparosh.

Jozueu 1:8

Në këtë varg, Zoti po na tregon qartë se ne kurrë nuk do ta vëmë Fjalën në praktikë nëse nuk e praktikojmë së pari në mendje.

Psalmi 1:2-3, flet për njeriun e perëndishëm dhe thotë: **Por gjen kënaqësinë e tij në ligjin e Zotit dhe mendon thellë [mediton dhe studion] ditë e natë mbi ligjin e tij [perceptimet, udhëzimet, mësimet e Perëndisë]. Ai do të jetë si një dru i mbjellë [dhe i përkuajdesur] përgjatë brigjeve të ujit, që jep frytin e vet në stinën e vet dhe që gjethet nuk i fishken; dhe gjithçka bën do të ketë mbarësi [dhe do të piquet].**

MEDITONI DHE SHËROHUNI

Biri im, trego kujdes për fjalët e mia, vëru veshin thënieve të mia;

**mos u largofshin kurrë nga sytë e tu, ruaji në qendër të zemrës sate;
sepse janë jetë për ata që i gjejnë, shërim për të gjithë trupin e tyre.**

Fjalët e Urta 4:20-22

Duke pasur në mendje se një nga fjalët përkufizuese të fjalës “meditoh” është ndjek, shikojeni këtë pasazh që thotë se fjalët e Zotit janë burim shëndeti dhe shërimi për trupin.

Meditimi (të menduarit thellë, mendimet) mbi Fjalën e Perëndisë, në fakt, ndikon në trupin tonë fizik. Pamja ime e jashtme ka ndryshuar gjatë tetëmbëdhjetë viteve të fundit. Njerëzit më thonë se dukem të paktën pesëmbëdhjetë vjet më e re, sot, sesa kur fillova të studioja me përkushtim Fjalën dhe ta bëja atë fokusin qendror të gjithë jetës sime.

DËGJONI DHE KORRNI

Dhe u tha atyre: «Vini re atë që dëgjoni. Me atë masë [mendimi apo studimi] që ju matni [të vërtetën që dëgjoni], do t’ju matet juve; edhe juve që dëgjoni do t’ju jepet [virtyet dhe njohuri] edhe më.

Marku 4:24

Ky është si parimi i mbjelljes dhe korrjes. Sa më shumë të mbjellim, aq më shumë do të korrим në kohën e të korrave. Zoti po thotë te Marku 4:24, se sa më shumë kohë të kalojmë duke u menduar dhe studiuar Fjalën që dëgjojmë, aq më shumë do të përfitojmë nga ajo.

LEXONI DHE KORRNI

[Gjërat janë përkohësisht të fshehta, vetëm si mjet zbulese.] Sepse nuk ka të fshehtë që të mos zbulohet, as [përkohësisht] sekretet që të mos dalë në dritë.

Marku 4:22

Të dy këto vargje, sigurisht na tregojnë se në Fjalë fshihen thesare të mëdha, sekrete të fuqishme jetë-dhënëse që Perëndia dëshiron të na i zbulojë. Ato u tregohen atyre që meditojnë, shqyrtojnë, studiojnë, mendojnë thellë, praktikojnë mendërisht dhe pëshpëritin Fjalën e Perëndisë.

Personalisht, si mësuese e Fjalës së Perëndisë, e di të vërtetën e këtij parimi. Perëndia mund të më tregojë gjëra të pafundme nga një varg i vetëm biblik. Mund ta studioj një herë, dhe të marr një gjë, dhe një herë tjetër kuptoj diçka të re, të cilën nuk e kisha parë më parë.

Zoti vazhdon t'ua zbulojë sekretet e Tij atyre që thellohen në Fjalën. Mos jini ai lloj personi që gjithmonë dëshiron të jetojë zbulesën e dikujt tjetër. Studiojeni vetë Fjalën dhe lejoni Frymën e Shenjtë të bekojë jetën tuaj me të vërtetën.

Unë mund të vazhdoj ende me temën e meditimit mbi Fjalën e Perëndisë. Siç e kam thënë, meditimi është një nga gjërat më të rëndësishme që ju dhe unë mund të bëjmë. Gjatë ditës, ndërsa merreni me gjërat tuaja, kërkojini Frymës së Shenjtë t'ju kujtojë vargje të caktuara biblike, që të meditoni mbi to. Do të mahniteni se sa fuqi do të çlirojë kjo praktikë në jetën tuaj. Sa më shumë të meditoni mbi Fjalën e Perëndisë, aq më shumë do të jini në gjendje, që në kohë vështirësish, të kapeni pas forcës së saj. Mos harroni: *fuqia për ta vënë në praktikë Fjalën, vjen nga praktika e meditimit mbi të.*

MERRENI DHE MIRËPRITENI FJALËN

Prandaj, hidhni tej çdo ndyrësi dhe mbeturinë ligësie, pranoni me butësi [xhentilesë, me modesti] fjalën e mbjellë në ju [në zemrat tuaja], e cila mund të shpëtojë shpirtat tuaj.

Jakobi 1:21

Nga ky varg shohim se Fjala ka fuqinë të na shpëtojë nga një jeta në mëkat, por vetëm pasi merret, mirëpritet, mbillet dhe rrënjohet në zemrat (mendjet) tona. Mbjellja dhe rrënjosja ndodh nëse ndjekim Fjalën e Perëndisë - nëse e mbajmë në mendje më shumë se ndonjë gjë tjetër.

Nëse ju dhe unë meditojmë gjatë gjithë kohës mbi problemet tona, do të rrënjosemi më thellë në to. Nëse meditojmë mbi gabimet e vetes sonë, ose të të tjerëve, atëherë do të bindemi thellë dhe nuk do të shohim kurrë zgjidhje. Imagjinoni një oqean të mbushur plot me jetë, për ne, dhe instrumenti që na është dhënë për ta marrë atë jetë është studimi dhe meditimi i thellë i Fjalës së Perëndisë.

Shërbesa jonë quhet Jetë në Fjalën dhe mund ta them, nga përvoja, se vërtet *ka* jetë në Fjalën e Perëndisë.

ZGJIDHNI JETËN!

Sepse mendja e mishit [që është ndjenjë dhe arsyetim pa Frymën e Shenjtë] është vdekje [vdekje që përfshin të gjitha të këqijat që vijnë nga mëkati, si këtu, ashtu edhe përtej], por mendja e Frymës [së Shenjtë] është jetë dhe paqe [në shpirt, tani e përjetë].

Romakëve 8:6

Duke ju tërhequr sërish vëmendjen te Filipianëve 4:8, më duket një mënyrë e mirë për ta mbyllur këtë pjesë të librit: “... **Së fundi, vëllezër, të gjitha gjërat që janë të vërteta, të gjitha gjërat që janë të ndershme, të gjitha gjërat që janë të drejta, të gjitha gjërat që janë të pastra, të gjitha gjërat që janë të dashura, të gjitha gjërat që janë me famë të mirë, nëse ka ndonjë virtyt dhe nëse ka ndonjë lëvdim, këto mendoni [fiksoni mendjet tuaja në to].**”

Ky varg përshkruan gjendjen në të cilën mendja juaj duhet të jetë. Ju keni mendjen e Krishtit. Filloni ta përdorni! Nëse Ai nuk do ta mendonte dy herë, as ju nuk duhet ta mendoni.

Nëpërmjet “vëzhgimit” të vazhdueshëm të mendimeve tuaja, do të arrini të vini çdo mendim në bindje ndaj Jezu Krishtit (2 Korintasve 10:5).

Fryma e Shenjtë do t’ju kujtojë shpejt nëse mendja po fillon t’ju çojë në një drejtim të gabuar. Pas kësaj, vendimi ju përket juve! A do të endeni në mendjen e mishit apo në mendjen e Frymës? Njëra të çon drejt vdekjes, tjetra drejt jetës. Zgjedhja është e juaja.

Zgjidhni jetën!

PJESA 3:

Mentalitete Shkretëtire

Populli izraelit u end në shkretëtirë për dyzet vjet në një udhëtim që, në fakt, mund të bëhej për njëmbëdhjetë ditë. Përse? Ishte për shkak të armiqve, rrethanave, sprovave gjatë udhëtimit apo ishte diçka tjetër që i pengoi ata të arrinin në destinacion?

Ndërsa po mendoja thellë mbi këtë situatë, Perëndia më dha një zbulesë të fuqishme që më ka ndihmuar si mua personalisht, ashtu edhe mijëra njerëz të tjerë. Zoti më tha: “Bijtë e Izraelit kaluan dyzet vjet në shkretëtirë, për një udhëtim njëmbëdhjetë ditor, sepse kishin ‘mentalitet shkretëtire’.”

Ka [vetëm] njëmbëdhjetë ditë rrugë nga mali Horeb, duke ndjekur rrugën e malit Seir, deri në Kadesh-Barnea [në kufirin e Kanaanit, e megjithatë Izraelit iu deshën 40 vjet për të kaluar përtej].

Ligji i Përtërirë 1:2

KENI NDENJUR MJAFT

Zoti, Perëndia ynë, na foli në Horeb dhe na tha: “Ju keni ndenjur mjaft afër këtij mali;

Ligji i Përtërirë 1:6

Nuk duhet t’i shikojmë izraelitët me kaq habi sepse shumë prej nesh bëjnë të njëjtën gjë që bënë edhe ata. Ne vazhdojmë t’u biem rreth e rrotull të njëjtët maleve në vend që të ecim përpara. Rezultati? Na duhen vite të tëra për të përjetuar fitoren mbi diçka që mund dhe duhej të ishte zgjidhur shpejt.

Mendoj se Zoti po na thotë, juve dhe mua, sot, të njëjtën gjë që ua ka thënë Bijve të Izraelit në kohën e tyre:

“Mjaft keni qëndruar në të njëjtin mal; ka ardhur koha të ecni përpara.”

NDAJENI MENDJEN DHE QËNDRONI TË VENDOSUR

Kini në mend ato që janë lart [gjërat më të lartme], jo ato që janë mbi tokë,

Kolosianëve 3:2

Perëndia më tregoi dhjetë “mentalitete shkretëtire” të izraelitëve, të cilat i mbajtën ata në shkretëtirë. Një mentalitet shkretëtire është mendimi i gabuar.

Ne mund të kemi mendime të drejta ose të gabuara. Të drejtat janë në përfitimin tonë dhe të gabuarat na lëndojnë dhe e pengojnë progresin tonë. Kolosianëve 2:3 na mëson ta ndajmë mendjen dhe të qëndrojmë të vendosur. Ne duhet t’i fiksojmë mendjet tona në drejtimin e duhur. Mendimet e gabuara jo vetëm që ndikojnë në rrethanat tona, por edhe në jetën tonë të brendshme.

Disa njerëz *jetojnë* në një shkretëtirë, ndërsa disa të tjerë janë shkretëtirë.

Ka qenë një kohë kur rrethanat e mia nuk ishin vërtet të këqia, por s’mundja të shijoja asgjë në jetë sepse brenda isha “shkretëtirë”. Dave dhe unë kishim një shtëpi të mirë, tre fëmijë të mrekullueshëm, punë të mirë dhe të ardhura të mjaftueshme për të bërë një jetë të rehatshme. S’mund t’i shijoja bekimet sepse kisha disa mentalitete shkretëtire. Jeta më dukej shkretëtirë sepse kështu e shihja çdo gjë.

Disa njerëz i shikojnë gjërat negativisht sepse kanë përjetuar rrethana të pakëndshme gjatë gjithë jetës së tyre dhe nuk mund të imagjinojnë asgjë të mirë. Pastaj, ka disa njerëz të tjerë të cilët çdo gjë e shikojnë të keqe dhe negative sepse kështu ndihen nga përbrenda. Pavarësisht shkakut, këndvështrimi negativ e bën njeriu të ndihet i dëshpëruar dhe ia ul mundësitë e avancimit drejt Tokës së Premtuar.

Perëndia i nxori Bijtë e Izraelit nga skllavëria në Egjipt për t'i çuar në tokën e premtuar, dhënë si trashëgimi e përvetshme - një tokë që rridhte qumësht, mjaltë dhe çdo gjë tjetër që mund të imagjinojnë - një tokë në të cilën s'do të mungonte asnjë për të cilën ata do të kishin nevojë - një tokë e begatë në çdo aspekt të ekzistencës së tyre.

Shumica e brezave që Zoti i nxorri nga Egjipti nuk hynë kurrë në Tokën e Premtuar. Përkundrazi, ata vdiqën në shkretëtirë. Për mua, kjo është një nga gjërat më të trishtueshme që mund t'i ndodhë një biri të Perëndisë - të kesh kaq shumë mundësi, e megjithatë të mos shijosh dot asnjë prej tyre.

Kam qenë një prej këtyre njerëzve për shumë vite të jetës sime të krishterë. Isha nisur drejt Tokës së Premtuar (qiellit), por nuk po e shijoja udhëtimin. Po vdisja në shkretëtirë. Por, faleminderit Perëndisë për mëshirën e Tij, një rreze drite ndriçoi në errësirën time dhe Ai më nxorri jashtë.

Lutem që kjo pjesë e librit të jetë dritë për ju dhe t'ju përgatitë të dilni nga shkretëtira, drejt dritës së lavdishme të mbretërisë së mrekullueshme të Perëndisë.

Kapitulli

16

*“E ardhmja përcaktohet nga e
kaluara dhe e tashmja”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #1

“E ardhmja përcaktohet nga e kaluara dhe e tashmja”

Mentaliteti i Shkretëtirës #1

Kapitulli
16

Izraelitët s’kishin asnjë vizion pozitiv për jetët e tyre - asnjë ëndërr. Ata e dinin nga kishin ardhur, por nuk e dinin ku po shkonin. Çdo gjë bazohej mbi atë që kishin parë dhe atë që mund të shihnin. Ata nuk dinin të shihnin me “sytë e besimit”.

Kur nuk ka një vizion profetik, populli bëhet i shfrenuar ...

Ejalët e Urta 29:18

TË VAJOSUR PËR TË SJELLË ÇLIRIM

Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për të ungjillëzuar të varfrit; ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe kthimin e të parit të verbërve, për të dërguar në liri të shtypurit, dhe për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit.

Luka 4:18-19

Unë vij nga një e kaluar abuzive dhe jam rritur në një shtëpi që nuk funksiononte siç duhet. Fëmijëria ime ka qenë plot me frikë dhe torturë. Ekspertët thonë se personaliteti i një fëmije formohet brenda pesë viteve të para të jetës së tij. Personaliteti im ishte një rrëmujë e vërtetë! Jetoja në shtirje pas mureve mbrojtës që i kisha ngritur për të mbajtur njerëzit larg, që të mos më lëndonin. Po i largoja të tjerët, por gjithashtu po mbyllesha në vetvete. Isha shumë kontrolluese, kaq e mbushur me frikë sa që e vetmja mënyrë për t’i përrë ballë jetës ishte të ndieja se kisha kontroll. Në këtë mënyrë askush nuk do të mund të më lëndonte.

Në përpjekje për të jetuar për Krishtin dhe për të ndjekur jetën e krishterë, unë e dija se nga kisha ardhur, por nuk e dija se ku po shkoja. Ndieja se e ardhmja ishte dëmtuar përgjithmonë nga e kaluara ime. Mendoja: “Si mundet dikush, që ka një të kaluar si e imja, të jetë vërtet në rregull? Është e pamundur!” Megjithatë, Jezusi tha se Ai erdhi të shëronte të sëmurët, zemërthyerit, të lënduarit, të shtypurit dhe të munduarit nga fatkeqësia.

Jezusi erdhi për të hapur dyert e burgut dhe për të çliruar të robëruarit. Unë s’eca përpara derisa fillova të besoj se mund të çlirohesha. Duhet të kisha një vizion pozitiv për jetën time. Duhej të besoja se e ardhmja ime nuk varej nga e kaluara, apo edhe nga e tashmja.

Mund të keni pasur një të kaluar të mjerë, madje mund të gjendeni në rrethana shumë negative dhe depressive. Mund të jeni duke u përballur me situata kaq të këqija saqë duket se s’ke asnjë arsye për të shpresuar. Por unë ju them me guxim, *e ardhmja juaj nuk vendoset nga e kaluara dhe as nga e tashmja!*

Ndajeni mendjen! Besoni se me Perëndinë të gjitha gjërat janë të mundshme (Luka 18:27). Me njeriun disa gjëra mund të jenë të pamundura, por ne i shërbejmë një Perëndie që krijoi çdo gjë që shohim, nga hiçi (Hebrenjve 11:3). Jepja Atij hiçin tënd dhe shiheni ndërsa vepron. Gjithçka që Ai ka nevojë është besimi juaj në Të. Ai do që ju të besoni dhe pastaj pjesa tjetër i takon Atij.

SY PËR TË PARË, VESHË PËR TË DËGJUAR

Pastaj një degëz do të dalë nga trungu i Isait dhe një filiz do të mbijë nga rrënjët e tij

Fryma e ZOTIT do të pushojë mbi të; fryma e urtësisë dhe e zgjuarsisë, fryma e këshillës dhe e fuqisë, fryma e njohurisë dhe e frikës së ZOTIT.

I dashuri i tij do të qëndrojë në frikën e ZOTIT, nuk do të gjykojë nga pamja, nuk do të japë vendime sipas fjalëve që thuhën,

Isaia 11:1-3

Ne s'mund t'i gjykomë dot gjërat me saktësi me sytë tanë natyrorë. Duhet të kemi “sy frymërorë për të parë” dhe “veshë për të dëgjuar”. Ne duhet të dëgjojmë atë që Fryma thotë, jo atë që thotë bota. Le t'ju flasë Perëndia për të ardhmen tuaj - jo të tjerët.

Izraelitët vazhdimisht i shikonin dhe i diskutonin gjërat. Perëndia i nxorri nga Egjipti me dorën e Moisiut, dhe u foli përmes tij për Tokën e Premtuar. Ai donte që ata t'i mbanin sytë drejt vendit ku po shkonin – t'i hiqnin sytë nga vendi ku kishin qenë. Le të shikojmë disa vargje që përshkruajnë qëndrimin e tyre të gabuar.

CILI ËSHTË PROBLEMI?

Dhe të gjithë bijtë e Izraelit murmurisnin kundër Moisiut dhe kundër Aaronit dhe tërë asambleja u tha atyre: «Sikur të kishim vdekur në vendin e Egjiptit ose të kishim vdekur në këtë shkretëtirë!

Pse Zoti na çon në këtë vend që të biem nga goditja e shpatave? Gratë dhe fëmijët tanë do të bëhen pre e armikut. A nuk do të ishte më mirë për ne të kthehemi në Egjipt?»

Numrat 14:2-3

Ju inkurajoj ta shihni këtë pasazh me kujdes. Shikoni se sa negativë ishin këta njerëz - ankoheshin, të gatshëm për të hequr dorë, preferonin të shkonin sërish në skllavëri sesa të vazhdonin nëpër shkretëtirë drejt Tokës së Premtuar.

Në fakt, ata nuk kishin problem, ata ishin problemi!

MENDIMET E KËQIJA SJELLIN VEPRIME TË KËQIJA

Por mungonte uji për asamblenë, prandaj u mbledhën kundër Moisiut dhe Aaronit.

Kështu populli u grind me Moisiun dhe i foli duke thënë: «Të kishim vdekur kur vdiqën vëllezërit tanë [në plagët] para ZOTIT!

Pse e çuat asamblenë e ZOTIT në këtë shkretëtirë që të vdesim, ne dhe bagëtia jonë?

Numrat 20:2-4

Nga fjalët e tyre mund të kuptoni lehtësisht se izraelitët nuk po i besonin aspak Perëndisë. Ata kishin një qëndrim negativ dhe dështues. Ata vendosën të dështonin para se të fillonin, thjesht sepse jo çdo rrethanë ishte e përsosur. Ata shfaqën një qëndrim që vinte nga një mendim i gabuar.

Qëndrimet e këqija janë fryt i mendimeve të këqija.

MUNGESË MIRËNJOHJEJE

Pastaj bijtë e Izraelit u nisën nga mali i Horit dhe u drejtuan nga Deti i Kuq, për t'i ardhur qark vendit të Edomit; dhe populli u dëshpërua (u bënë të paduruar, shumë të shkurajuar) për shkak [sprovave] të rrugës.

Populli, pra, foli kundër Perëndisë, kundër Moisiut, duke thënë: «Pse na nxorët nga Egjipti që të vdesim në këtë shkretëtirë? Sepse këtu nuk ka as bukë, as ujë, na vjen neveri për këtë ushqim të keq [të përbuzshëm, jo i vërtetë]»

Numrat 21:4-5

Krahas qëndrimeve të tjera të këqija që tashmë kemi parë në vargjet e mëparshme biblike, në këtë pasazh, izraelitët tregojnë një mosmirënjohjeje të jashtëzakonshme. Bijtë e Izraelit nuk reshtnin së menduari për vendin nga kishin ardhur, në të cilin kishin qëndruar tepër gjatë sa që nuk mendonin për vendin drejt të cilit po shkonin.

Do të kishin bërë mirë të merrnin në konsideratë atin e tyre, Abrahamin. Ai kaloi zhgënjime në jetë, por nuk i lejoi ato të ndikonin negativisht në të ardhmen e tij.

NUK KA JETË PA MOSMARRËVESHJE

Lindi kështu një mosmarrëveshje midis barinjve të bagëtisë së Abramit dhe barinjve të bagëtisë së Lotit. Në atë kohë banonin në këtë vend kanaanenj të dhe perezenj të [duke e bërë kështu më të vështirë nxjerrjen e ushqimit].

Dhe kështu Abrami i tha Lotit: «Nuk duhet të ketë mosmarrëveshje midis teje dhe meje, as midis barinjve të mi dhe barinjve të tu, sepse jemi vëllezër.

A nuk është vallë tërë vendi para teje? Ndahu nga unë! Në rast se ti shkon majtas, unë kam për të vajtur djathtas; dhe në qoftë se ti shkon djathtas, unë kam për të vajtur majtas»

Atëherë Loti ngriti sytë dhe pa tërë fushën e Jordanit. Para se ZOTI të kishte shkatërruar Sodomën dhe Gomorrën, ajo ishte e tëra e ujitur deri në Tsoar, si kopshti i Zotit, si vendi i Egjiptit.

Kështu Loti zgjodhi për vete tërë fushën e Jordanit dhe [ai] filloi t'i zhvendosë drejt lindjes çadrat e veta. Kështu u ndanë njëri nga tjetri.

Zanafilla 13:7-11

Abrahami i dinte rreziqet e jetës në mosmarrëveshje, prandaj i tha Lotit se duhej të ndaheshin. Me dashuri dhe për t’u siguruar se s’do të kishte mosmarrëveshje mes tyre në të ardhmen, Abrahami i dha mundësi nipit të tij të zgjidhte i pari luginën që donte. Loti zgjodhi më të mirën - Luginën e Jordanit - dhe kështu u ndanë.

Të mos harrojmë se Loti nuk kishte asgjë derisa Abrahami e bekoi. Mendoni pak për qëndrimin që mund të kishte Abrahami po të donte. Por, ai nuk e zgjodhi atë qëndrim! Ai e dinte se nëse do vepronte siç duhet, Perëndia do të kujdesej për të.

NGRIJINI SYTË LART DHE SHIKONI

Dhe Zoti i tha Abramit, mbas ndarjes së Lotit prej tij:

«Çoji tani sytë e tu dhe shiko nga vendi ku je drejt veriut e jugut, drejt lindjes dhe perëndimit.

Tërë vendin që sheh unë do të ta jap ty dhe pasardhjes sate, përgjithnjë.

Zanafilla 13:14-15

Ky pasazh, tregon qartë se edhe pse Abrahami u gjend në rrethana më pak të dëshirueshme pas ndarjes nga nipi, Perëndia donte që ai të “shihte” drejt vendit ku do ta çonte.

Abrahami mbajti një qëndrim të mirë në situatën e tij dhe si rezultat, djalli s’mund t’i pengonte bekimet e Perëndisë për të. Madje, Perëndia i dha atij edhe më shumë prona sesa kishte pasur më parë dhe e bekoi atë në mënyrë madhështore.

Ju inkurajoj t’i shihni pozitivisht mundësitë e së ardhmes dhe të filloni t’i “thërrisni ato që nuk janë, sikur të ishin” (Romakëve 4:17). Mendoni dhe flisni për të ardhmen tuaj në mënyrë pozitive, sipas asaj që Perëndia ka vendosur në zemrën tuaj dhe jo sipas asaj që keni parë në të kaluarën apo shihni tani në të tashmen.

Kapitulli

17

*“Le ta bëjë dikush tjetër,
nuk dua përgjegjësi!”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #2

*“Le ta bëjë dikush tjetër,
nuk dua përgjegjësi!”
Mentaliteti i Shkretëtirës #2*

*Kapitulli
17*

Përgjegjësia shpesh përkufizohet si përgjigjja ndaj aftësisë së Perëndisë. Të jesh i përgjegjshëm do të thotë t'i përgjigjesh mundësive që Perëndia ka vendosur para.

Perëndia i dha atit të Abramit një përgjegjësi, një shans për t'iu përgjigjur aftësisë së Tij. Ai vendosi para tij mundësinë për të shkuar në Kanaan. Por në vend që të shkonte me Zotin, ai zgjodhi të ndalonte dhe të vendosej në Haran.

Është e lehtë të gëzohesh kur Perëndia na flet i pari dhe na jep mundësinë për të bërë diçka. Por, ashtu si Terahu, shumë herë s'e përfundojmë kurrë atë që nisëm sepse sa futemi në të kuptojmë se ka më shumë angazhim sesa kënaqësi.

Shumica e nismave të reja janë emocionuese thjesht sepse janë të reja. Këto emocione e janë shtytje për një kohë të caktuar, por s'mund të na ndihmojnë të arrijmë vijën e finishit.

Shumë besimtarë veprojnë si Terahu. Ata nisen drejt një vendi, por gjatë rrugës ndërrojnë mendje dhe vendosen diku tjetër. Lodhen ose drobiten. Duan ta përfundojnë ecjen, por nuk i duan përgjegjësitë që vijnë bashkë me të. Nëse dikush tjetër do ta bënte rrugën për ta, atëherë ata do të donin shumë të korrnin lavdinë. Por, nuk funksionon kështu!

Pastaj Terahu mori të birin Abram dhe Lotin, të birin e Haranit, domethënë djalit të birit, dhe Sarain, nusen e tij, gruan e djalit të tij Abram, dhe dolën bashkë nga Uri i kaldeasve për të vajtur në vendin e kanaanenjve; por kur arritën në Haran, ata u vendosën aty.

Zanafilla 11:31

PËRGJEGJËSIA PERSONALE NUK DELEGOHET

Të nesërmen Moisiu i tha popullit: «Ju keni bërë një mëkat të madh; por tani unë do të ngjitem tek ZOTI; ndofta do të mund të bëj shlyerjen për mëkatin tuaj».

Moisiu u kthye, pra, te ZOTI dhe tha: «Medet, ky popull ka kryer një mëkat të madh dhe ka bërë për vete një perëndi prej ari.

Megjithatë tani, të lutem, falua mëkatin e tyre; përndryshe, më fshi nga libri yt që ke shkruar!»

Eksodi 32:30-32

Ndërsa lexoja dhe studioja, kuptova se izraelitët nuk dëshironin të merrnin përgjegjësi për asgjë. Moisiu u lut në emër të tyre. Kërkoi Perëndinë në emër të tyre. Madje u pendua në emër të tyre, kur ata e futën veten në telashe (Eksodi 32:1-14).

Një foshnjë s'ka asnjë përgjegjësi, por ndërsa rritet, ai pritët të marrë më shumë përgjegjësi. Një nga rolet kryesore të prindërve është t'u mësojnë fëmijëve të tyre përgjegjësitë. Perëndia do t'u mësojë të njëjtën gjë fëmijëve të Tij.

Zoti më dha mundësinë të isha në shërbesë me kohë të plotë - të mësoja Fjalën e Tij në radio dhe televizion - për të predikuar Ungjillin në mbarë Shtetet e Bashkuara dhe në kombe të tjera. Por, mund t'ju siguroj se, shumë njerëz s'i njohin përgjegjësitë që ka kjo shërbesë. Shumë thonë se duan të jenë në shërbesë sepse mendojnë se është një ngjarje e vazhdueshme frymërore.

Shumë herë njerëzit aplikojnë për punë në organizatën tonë, duke menduar se, gjëja më e bukur që mund t'u ndodhë, është të bëhen një pjesë e një shërbese të Krishterë. Më vonë, ata zbulojnë se aty, duhet të punojnë njësoj si në vendet e tjera. Duhet të zgjohen dhe të vijnë në kohë, të jenë nën autoritet, të ndjekin një rutinë të përditshme, etj. Kur njerëzit thonë se duan të punojnë te ne, unë

ju them se nuk rrimë pezull, mbi re, gjithë ditën, duke kënduar “Haleluja” – ne punojmë, madje punojmë shumë. Ne ecim në integritet dhe i bëjmë gjërat me cilësi të shkëlqyer.

Sigurisht, është privilegj të punosh në shërbesë. Por unë përpiqem t’u tregoj aplikantëve të rinj, që kur emocionet dhe kënaqësia largohen, do të kuptojnë se ne presim nivele të larta përgjegjësie nga ta.

SHKO TE MILINGONA!

Shko te milingona, o përtac, vër re zakonet e saj dhe bëhu i urtë.

Edhe pse nuk ka as kryetar, as mbikëqyrës, as zot, e siguron ushqimin në verë dhe e mbledh zahirenë gjatë korrisjes.

Deri kur, o përtac, do të rrish duke fjetur? Kur do të shkundesh nga gjumi yt?

Të flesh pakëz, të dremitësh pakëz, të rrish me duar në ijë për t’u çlodhur, kështu varfëria jote do të vijë si një vjedhës dhe skamja jote si një njeri i armatosur.

Fjalët e Urta 6:6-11

Ky qëndrim dembel i mbajti izraelitët dyzet vjet në shkretëtirë, në një udhëtim që mund të bëhej në njëmbëdhjetë ditë.

Ky pasazh i Fjalëve të Urta më pëlqen shumë. Ai na drejton te milingona, e cila, pa pasur asnjë mbikëqyrës apo udhëzues, siguron për veten dhe familjen e saj.

Njerëzit që duan të shtyhen nga të tjerët, s’do të arrijnë kurrë të bëjnë ndonjë gjë. Edhe ata që veprojnë drejt vetëm kur i shikon dikush, s’do të shkojnë larg. Ne duhet të motivohemi nga përbrenda, jo nga jashtë. Duhet t’i jetojmë jetët tona para Perëndisë, duke ditur se Ai shikon gjithçka dhe se shpërblimi ynë do të vijë nëse ngulmojmë të bëjmë atë që Ai na ka kërkuar.

SHUMË TË THIRRUR, POR PAK JANË TË ZGJEDHUR

... sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur.

Mateu 20:16

Dikur, kam dëgjuar një mësues Bible të thoshte se, ky varg do të thotë se shumë janë thirrur, apo që u është dhënë mundësia për të bërë diçka për Zotin, por vetëm pak janë të gatshëm të marrin përgjegjësinë për t'iu përgjigjur asaj thirrjeje.

Ashtu siç e përmenda në një kapitull të mëparshëm, shumë njerëz janë kockë pule, por jo shtyllë kurrizore. Njerëzit me “mentalitet shkretëtire” duan të kenë çdo gjë, por të mos bëjnë asgjë.

ÇOHUNI DHE ECNI!

Mbas vdekjes së Moisiut, shërbëtorit të ZOTIT, ndodhi që ZOTI i foli Jozueut, djalit të Nunit, që i shërbente Moisiut, dhe i tha:

Moisiu, shërbëtori im, vdiq; prandaj çohu [merr vendin e tij], kalo Jordanin, ti dhe gjithë ky popull, dhe shko në atë vend që unë u jap atyre, bijve të Izraelit.

Unë ju kam dhënë çdo vend që tabani i këmbës suaj ka për të shkelur, siç i thashë Moisiut.

Jozueu 1:1-3

Perëndia i tha Jozueut se Moisiu kishte vdekur, dhe se ai do të zinte vendin e tij e do ta udhëhiqte popullin përmes Jordanit, për në Tokën e Premtuar. Kjo ishte një përgjegjësi e madhe për Jozueun.

E njëjta gjë ndodh edhe ne ndërsa ecim përpara për të shpallur trashëgiminë tonë frymërore. Ju dhe unë s'do të kemi kurrë privilegjin të qëndrojmë dhe të shërbejmë nën vajosjen e Perëndisë nëse s'do të jemi të gatshëm ta marrim me seriozitet përgjegjësinë tonë.

JA, TANI ËSHTË KOHA E DUHUR!

Kush e ka mendjen tek era [dhe pret për mot të mirë], nuk ka për të mbjellë dhe kush rri e shikon retë, nuk ka për të korrur.

Predikuesi 11:4

Në vitin 1993, kur Perëndia na tha mua dhe Dave të transmetonim në televizion, Ai tha: “Po ju jap një mundësi për të transmetuar në televizion. Nëse nuk e merr këtë mundësi tani, atëherë kjo nuk ka për t’ju ardhur më.” Ndoshta, nëse Perëndia s’do të na kishte thënë se mundësia ishte vetëm për atë moment, ne edhe mund ta kishim zvarritur. Në fund, u gjendëm në një pozicion të tillë ku mundëm të ishim të qetë.

Për nëntë vjet kemi qenë në procesin e “lindjes” së Shërbesave Jetë në Fjalën. Tani, krejt pa pritur, Perëndia po na jepte një mundësi për të fituar më shumë njerëz. Këtë e dëshironim me gjithë zemër. Megjithatë, për ta arritur këtë gjë, na u desh ta linim pozicionin tonë të rehatshëm dhe të merrnim përgjegjësinë tonë te re.

Kur Zoti u kërkon njerëzve të Tij të bëjnë diçka, ekziston tundimi i pritjes së “kohës së favorshme” (Veprat 24:25). Gjithmonë ekziston tendenca për t’u tërhequr prapa derisa kostoja të jetë shumë e vogël ose të mos jetë kaq e vështirë.

Ju inkurajoj të jeni një njeri që s’e ka frikë përgjegjësinë. Përballja me rezistencën, do t’ju forcojë. Nëse bëni vetëm atë që është e lehtë, atëherë gjithmonë keni për të mbetur të dobët.

Perëndia pret që, ju dhe unë, jo vetëm të jemi përgjegjës dhe të kujdesemi për çdo gjë që Ai na jep, por madje të bëjmë diçka me të, që të japë fryte të mira. Nëse nuk i përdorim dhuntitë dhe talentet që Ai na ka dhënë, atëherë ne nuk po tregohemi të përgjegjshëm mbi atë që Ai na ka besuar.

JINI TË PËRGATITUR!

Rrini zgjuar, pra [kushtojini vëmendje të thellë dhe jini të kujdesshëm dhe aktivë], sepse nuk e dini as ditën as orën në të cilën vjen Biri i njeriut.

Mateu 25:13

Mateu 25, është një kapitull në Bibël, që na mëson se çfarë duhet të bëjmë ndërsa presim kthimin e Mjeshtrit.

Dymbëdhjetë vargjet e para flasin për dhjetë virgjëreshat, ku pesë prej tyre ishin budallaçka dhe pesë të tjerat të mençura. Budallaçkat s'dëshironin të bënin asgjë ekstra për t'u siguruar se ishin gati për ta takuar Atë, kur të kthehej. Ato bënë minimumin e mundshëm, e meqë s'donin të lodheshin, u mjaftuan me sasinë e vajit që u duhej për llambat e tyre. Ndërsa, virgjëreshat e mençura shkuan përtej asaj që pritej. Ato morën më tepër vaj, për të qenë të sigurt se ishin të përgatitura të prisnin për një kohë të gjatë.

Kur dhëndri erdhi, budallaçkat panë që llambat e tyre u fikën. Sigurisht, ato donin që virgjëreshat e mençura t'u jepnin pak nga vaji i tyre. Zakonisht kështu ndodh. Njerëzit dembelë dhe që gjithmonë i zvarritin gjërat, duan që të tjerët, që punojnë shumë, t'u bëjnë punën dhe t'u marrin përgjegjësitë e tyre.

PËRDORENI ATË QË JU ËSHTË DHËNË

... Shërbëtor i lig dhe përtac ...

Mateu 25:26

Më pas, te Mateu 25, Jezusi tregon një shëmbëlltyrë për tre shërbëtorët që u ishin dhënë talente të cilat i përkisnin zotërisë së tyre. Zotëria u largua në një vend të largët dhe priste që shërbëtorët të kujdeseshin për pasuritë e tij.

Shërbëtorit që i ishin dhënë pesë talenta, i përdori të pesta. Ai i investoi dhe fitoi edhe pesë të tjera. Shërbëtorit që i ishin dhënë dy talenta, bëri të njëjtën gjë. Por shërbëtorit që i ishte dhënë një talent, e groposi në tokë, sepse kishte shumë frikë. Ai kishte frikë të merrte iniciativë dhe të bënte ndonjë gjë. Ai kishte frikë nga përgjegjësia.

Kur zotëria u kthye, i lavdëroi të dy shërbëtorët që kishin bërë diçka me talentat që ai u kishte dhënë. Por shërbëtorit që e kishte groposur talentin e tij dhe s'kishte bërë asgjë me të, i tha: “Shërbëtor i lig dhe përtac!” Pastaj, ai urdhëroi që atij t'i merrej talenti dhe t'i jepej shërbëtorit me dhjetë talenta, dhe shërbëtori i lig dhe përtac të ndëshkohej rëndë.

Ju inkurajoj t'i përgjigjeni aftësisë që Perëndia ka vendosur në ju, duke bërë gjithçka që mundeni, që kur Mjeshtri të kthehet, ju të mos i jepni vetëm atë që ju ka dhënë, por më shumë se atë.

Bibla na tregon qartë se vullneti i Perëndisë është që ne që të japim frytë të mira (Gjoni 15:16).

HIDHNI MBI TË MERAKUN, JO PËRGJEGJËSINË

Përluni, pra, nën dorën e pushtetshme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë në kohën e duhur, duke hedhur gjithë merakun tuaj mbi të, sepse ai kujdeset për ju.

1 Pjetri 5:6-7

Mos kini frikë nga përgjegjësia! Mësoni t'ia hidhni Atij merakun tuaj, por jo përgjegjësinë. Disa njerëz mësojnë të mos shqetësohen për asgjë duke u bërë ekspertë në “hedhjen e merakut të tyre”. Ata ndihen aq rehat, saqë hedhin edhe përgjegjësinë e tyre.

Ndajeni mendjen të bëni atë që duhet bërë dhe mos u largoni nga asgjë, edhe pse duket sfiduese.

Gjithmonë kujtoni se, nëse Perëndia ju jep çfarëdo që i kërkon, bashkë me bekimin vjen edhe përgjegjësia. Nëse keni një shtëpi, ose

makinë, Perëndia pret që të kujdeseni për të. Demonët dembelë mund t'ju sulmojnë në mendje dhe ndjenja, por ju keni mendjen e Krishtit. Sigurisht që ju mund t'i dalloni mashtrimet e djallit dhe t'i shtypni ndjenjat tuaja për të bërë atë që është e drejtë. Të kërkonit diçka është e lehtë...të jeni përgjegjës, për të është pjesa që zhvillon karakterin.

Më kujtohet kur përpiqesha ta bindja bashkëshortin për të blerë një shtëpi buzë liqenit - një vend ku mund të shkonim për të pushuar, për t'u lutur dhe studiuar. Një vend ku "të shkonim larg çdo gjëje". I tregoja sa e mrekullueshme do të ishte, se si fëmijët dhe nipërit/mbesat tona do të kënaqeshin. Si mund t'i ftonim aty udhëheqësit dhe të zhvillonim takime pune dhe të kalonim kohë të shkëlqyera në lutje së bashku.

Gjithçka dukej bukur dhe ndihesha mirë përbrenda. Por Dave vazhdonte të më theksonte sa shumë duhej të kujdeseshim për të. Më kujtoi se sa të zënë ishim dhe se nuk kishim kohë për të qenë përgjegjës për një shtëpi tjetër. Më kujtoi për kositjen e barit të kopshtit, mirëmbajtjen, pagesat etj. Do të ishte më mirë të merrnim me qera një shtëpi kur të na duhej për t'u larguar për pak kohë dhe të mos merrnim përgjegjësi për pronësinë.

Unë shihja anën emocionale të çështjes, ndërsa ai shihte anën praktike. Sa herë që marrim një vendim, ne duhet t'i shohim të dy anët, jo vetëm anën e kënaqashme, por edhe përgjegjësinë. Një shtëpi buzë liqenit është shumë mirë për ata që kanë kohë, ndërsa ne, në fakt, nuk kishim. Thellë në veten time e dija këtë gjë, por për një vit u përpoqa ta bindja Dave të blinin një shtëpi të tillë.

Jam e kënaqur që u treguam të vendosur. Nëse nuk do ishim treguar të tillë, jam e sigurt se do ta kishim blerë atë vend, mund ta mbanim për pak kohë dhe ndoshta do ta kishim shitur, sepse do të na hapte shumë punë. Më vonë, miqtë tanë blenë një shtëpi buzë liqenit dhe na lejuan ta përdorim për aq kohë sa na lejonte axhenda jonë dhe e tyre.

Nëse përdorni urtësi, do të shihni se Perëndia do t'i plotësojë
nevojat tuaja. Kushdo që vepron në mendjen e Krishtit, do të ecë
në urtësi, jo në emocione.

Jini të përgjegjshëm!

Kapitulli

18

*“Ju lutem, bëni çdo gjë të thjeshtë;
S’duroj dot kur gjërat bëhen tepër të vështira!”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #3

*“Ju lutem, bëni çdo gjë të
thjeshtë;
S’duroj dot kur gjërat bëhen
tepër të vështira!”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #3

Kapitulli

18

Ky lloj mendimi i gabuar është njëjtë me atë që sapo kemi diskutuar. Por, është problem kaq i madh mes popullit të Perëndisë, sa që besoj se ia vlen një kapitull i këtij libri.

*Ky urdhërim që të jap sot
nuk është shumë i vështirë
për ty, as shumë larg teje.
Ligji i Përtëritë 30:11*

Kjo shprehje është një nga justifikimet më të zakonshme që dëgjoj nga njerëzit. Shpesh, ata vijnë për një këshillë, a lutje, dhe kur u them se ç’thotë Fjala e Perëndisë, ose ç’mendoj unë se po më thotë Fryma e Shenjtë, përgjigjja e tyre është: “E di! Ke të drejtë! Perëndia më ka treguar të njëjtën gjë. Por, Joyce, është tepër e vështirë për mua.”

Perëndia më ka treguar se armiku përpiqet ta injektojë këtë shprehje në mendjet e njerëzve për t’i bërë të heqin dorë. Para pak vitesh, kur Perëndia ma zbuloi këtë të vërtetë, Ai më udhëzoi të ndaloja së thëni se sa e vështirë ishte çdo gjë, duke më siguruar se nëse ndaloja, gjërat do të bëheshin më të lehta.

Edhe kur kemi vendosur të ecim përpara apo të bëjmë diçka, ne kalojmë shumë kohë duke menduar dhe biseduar “se sa e vështirë është”. E bëjmë kaq të madhe saqë, në fund, projekti bëhet shumë herë më i vështirë sesa do të ishte nëse do të ishim treguar pozitivë dhe jo negativë.

Kur fillova të shihja, sipas këndvështrimit të Fjalës së Perëndisë, si duhet të jetoja dhe të sillesha dhe i krahasoja me gjendjen ku isha, gjithmonë thoja: “Dua që gjërat t’i bëj sipas mënyrës Tënde

Perëndi, por qenka shumë e vështirë.” Zoti më drejtoi të lexoja Ligjin e Përtërirë 30:11, në të cilin Ai thotë se udhërimet e Tij nuk janë shumë të vështira ose shumë të largëta.

Udhërimet e Zotit nuk janë shumë të vështira. Ai na jep Frymën e Tij, që të punojë në ne fuqishëm dhe të na ndihmojë në të gjitha gjërat që Ai na ka kërkuar.

NDIHMËSI

Dhe unë do t’i lutem Atit dhe ai do t’ju japë një Ngushëllues [Këshillues, Ndihmës, Ndërmjetës, Avokat, Fuqizues dhe Ai që të qëndron pranë] tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju.

Gjoni 14:16

Gjërat vështirësohen kur përpiqemi t’i bëjmë në mënyrë të pavarur, pa u mbështetur dhe pa besuar në hirin e Perëndisë. Nëse çdo gjë në jetë do të ishte e lehtë, atëherë s’do të kishim nevojë për fuqinë dhe ndihmën e Frymës së Shenjtë. Bibla i referohet Atij si “Ndihmuesi”. Ai është në ne dhe me ne gjatë gjithë kohës për të na *ndihmuar*, për të na aftësuar të bëjmë atë që s’mundemi, madje për të bërë lehtësisht diçka që do të ishte e vështirë pa Atë.

RRUGA E LEHTË DHE RRUGA E VËSHTIRË

Kur Faraoni e la popullin të shkojë, Perëndia nuk e çoi nëpër rrugën e vendit të filistenjve, megjithëse kjo *ishte më* e shkurtra, sepse Perëndia tha: «Që të mos pendohet populli kur të shohë luftën dhe të mos kthehet në Egjipt».

Eksodi 13:17

Të jeni të sigurt se kudo që Perëndia t’ju drejtojë, Ai edhe është

në gjendje t'ju mbajë. Ai s'do të lejojë kurrë që të mbani diçka përtej fuqive tuaja (1 Korintasve 10:13). Çdo gjë që urdhëron, Ai edhe e paguan. Nuk kemi përse të jetojmë përherë në betejë nëse mësojmë të mbështetemi mbi Të në mënyrë të vazhdueshme dhe të marrim forcën që na nevojitet.

Nëse e dini se Perëndia ju ka kërkuar të bëni diçka, mos u tërhiqni thjesht se është e vështirë. Kur gjërat bëhen të vështira, kaloni më shumë kohë me Të, mbështetuni dhe merrni më shumë hir nga Ai (Hebrenjve 4:16).

Hiri është fuqia e Perëndisë që vjen te ju, pa kosto, për të bërë atë që s'do ta bënit dot vetëm. Jini të ndërgjegjshëm për mendimet që thonë: “Nuk mund ta bëj dot këtë! Është shumë e vështirë!”

Ndonjëherë Perëndia na drejton drejt rrugës së vështirë, dhe jo drejt së thjeshtës, sepse Ai po bën një punë në ne. Si do të mund të mësojmë të mbështetemi tek Ai nëse çdo gjë në jetë është kaq e lehtë sa mund ta përballojmë vetë?

Perëndia i drejtoi Bijtë e Izraelit në rrugën e gjatë e të vështirë sepse ata ishin akoma frikacakë. Ai po punonte me ta, po i përgatiste për betejat që do të përballnin në Tokën e Premtuar.

Shumë njerëz mendojnë se të hysh në Tokën e Premtuar, do të thotë t'i japësh fund betejave, por s'është kështu. Nëse i lexoni historitë, se ç'ndodhi pasi izraelitët kaluan Lumin Jordan dhe u futën për të marrë në pronësi tokën e premtuar, do të shihni se ata luftuan betejë pas betejë. Ata i fituan të gjitha betejat që u luftuan nën forcën dhe drejtimin e Perëndisë.

Edhe pse ekzistonte një rrugë më e shkurtër e më e lehtë, Perëndia i drejtoi nëpër rrugën e gjatë e të vështirë sepse Ai e dinte që ata nuk ishin gati të përballeshin me betejat për marrjen e tokës. Ai kishte merak se kur ata të shihnin armikun, do t'ia mbathnin për në Egjipt. Prandaj i drejtoi drejt rrugës më të vështirë, për t'u mësuar se kush Ai ishte dhe se s'mund të mbështeteshin te vetja e tyre.

Kur një njeri kalon një periudhë të vështirë, mendja e tij dëshiron

të dorëzohet. Satani e di se nëse do të mund të na mposhtë në mendje, do të na mposhtë edhe në përvojën tonë. Ja përse është e rëndësishme që zemra të mos na lëshojë, të mos shqetësohemi dhe të mos ligështohemi.

MBAHUNI FORT!

Le të mos ligështohemi duke bërë të mirën; sepse, po të mos ligështohemi, do të korrim në kohën e vet.

Galatasve 6:9

Ligështimi i zemrës i referohet dorëzimit të mendjes. Fryma e Shenjtë na thotë që të mos dorëzohemi në mendjet tona, sepse nëse mbahemi fort, atëherë edhe do të korrim.

Mendoni për Jezusin. Menjëherë pasi u pagëzua dhe u mbush me Frymën e Shenjtë, Ai u udhëhoq nga Fryma drejt shkretëtirës për t'u vënë në provë nga djalli. Ai nuk u ankua, s'kaloi në depresion e as s'u dekurajua. Muk mendoi dhe as foli negativisht. Nuk u pështjellua në përpjekje për të kuptuar përse duhej të ndodhte! Ai e kaloi çdo provë me fitore.

Gjatë provës dhe tundimit të Tij, Zoti ynë nuk u end nëpër shkretëtirë për dyzet ditë e netë duke thënë se sa e vështirë ishte. Ai mori forcë nga Ati i Tij qiellor dhe doli me fitore (Luka 4:1-13).

A mund ta imagjinoni Jezusin, të udhëtonte me dishepujt e Tij, dhe të fliste se sa e vështirë ishte çdo gjë? A mund ta imagjinoni Atë të diskutonte sa e vështirë do të ishte vajtja në kryq... ose sa u frikësohej gjërave që do të vinin... ose sa zhgënjyese ishte të jetonte nën kushtet e jetës njerëzore: endjen në gjithë krahinat pa patur një vend që ta quante shtëpi, asnjë çati mbi kokë dhe asnjë krevat për të vjetur gjumë natën.

Ndërsa udhëtoj nga një vend në tjetrin, duke predikuar Ungjillin, më është dashur të mësoj të mos flas për vështirësitë e kësaj shërbese.

Më është dashur të mësoj të mos ankojem se sa e vështirë është të qëndroj në një hotel të çuditshëm, të ha përherë jashtë, të fle në krevate të ndryshme çdo fundjavë, të jem larg shtëpisë, të takoj njerëz të rinj dhe të rritem me ta pikërisht atëherë kur duhet të eci përpara.

Ju dhe unë kemi mendjen e Krishtit dhe mund t'i trajtojmë gjërat si Ai: të jemi mendërisht të përgatitur, nëpërmjet “mendimit fitimtar” – jo “mendimit dorëzues”.

VUAJTJA PASOHET NGA SUKSESI

Duke qenë se Krishti ka vuajtur për ne në mish, armatosuni edhe ju me të njëjtën mendje [duke vuajtur me durim dhe jo të mos arrijmë ta kënaqni Perëndinë], sepse ai që ka vuajtur në mish [duke pasur mendjen e Krishtit], pushoi [ka ndaluar së kënaquri veten dhe botën, dhe ka filluar t'i pëlqejë Perëndisë] së mëkatuari [qëllimisht], për të jetuar kohën që mbetet në mish jo më në dëshirimet [e tij] e njerëzve, por [ai jeton] sipas vullnetit të Perëndisë.

1 Pjetri 4:1-2

Ky pasazh na mëson sekretin si t'ia dalim përmes gjërave dhe kohëve të vështira. Ky është interpretimi im i këtyre dy vargjeve:

“Mendoni për gjithçka që Jezusi kaloi dhe si i duroi vuajtjen në mishin e Tij. Kjo do t'ju ndihmojë t'i kaloni vështirësitë tuaja. Armatosuni për betejë; përgatituni për të fituar duke menduar si Jezusi: ‘Më mirë duroj vuajtje sesa të mos e kënaq Perëndinë!’. Sepse nëse vuaj, duke pasur mendjen e Krishtit, s'do të jetoj thjesht për të kënaqur veten, duke bërë gjënë e lehtë dhe duke vrapuar larg çdo gjëje të vështirë. Do të jem në gjendje të jetoj sipas vullnetit të Perëndisë dhe jo duke u nisur nga ndjenjat dhe mendimet e mishit.”

Për të bërë vullnetin e Perëndisë, do të na duhet të durojmë vuajtjet e “mishit”.

Mishi im s'është përherë dakort me mënyrën e jetës, plot shërbesë e udhëtime, por unë e di se cili është vullneti i Perëndisë për mua. Kështu, më duhet të vesh armatimin e mendjes, përndryshe, jam e mposhtur para se të nisem.

Në jetën tuaj, mund të keni njerëz pranë të cilëve e keni shumë të vështirë të qëndroni. Por Perëndia do që ju të keni marrëdhënie me ata njerëz dhe jo t'u largoheni tutje. Mishi juaj mund të vuajë, sepse s'është e lehtë të qëndroni pranë këtij njeriu, por ju mund ta përgatisni veten duke menduar drejt për situatën.

VETË-MJAFTUESHMËRIA NË MJAFTUESHMËRINË E KRISHTIT

Unë di edhe të jem i përulur dhe di edhe të jetoj në bollëk; në çdo gjë dhe për çdo gjë jam mësuar të nginjem dhe të kem uri, të kem me tepri dhe të jem ngushtë.

Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më fuqizon [jam gati për çdo gjë dhe e barabartë për çdo gjë nëpërmjet Atij që jep forcë; unë jam i vetë-mjaftueshëm në mjaftueshmërinë e Krishtit].

Filipianëve 4:12-13

Mendimi i drejtë na “armatos” për betejë. Vajtja në betejë me mendësi të gabuar, është si të shkosh në vijën e parë të frontit, pa armë. Nëse veprojmë kështu, s'kemi për të jetuar gjatë.

Izraelitët ishin “ankues”, dhe kjo ishte arsyeja përse u endën për dyzet vjet për një udhëtim që mund të bëhej për njëmbëdhjetë ditë. Ata ankoheshin për çdo vështirësi dhe qaheshin për çdo sfidë të re – gjithmonë flisnin se sa e vështirë ishte çdo gjë. Mentaliteti i tyre ishte: “Ju lutem, bëjeni çdo gjë të thjeshtë; s'durojmë dot kur gjërat bëhen tepër të vështira!”

Kohët e fundit kam kuptuar se shumë besimtarë janë luftëtarë të dielave dhe qaramanë të hënave. Ata flasin mirë të dielën – në kishë

me të gjithë miqtë e tyre – por të hënën, kur është koha “për të vënë në praktikë atë që thonë” dhe kur s’është askush përreth, ata rrëzohen në provën më të thjeshtë.

Nëse jeni ankues dhe qaraman, atëherë forcohuni dhe thoni: **“Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më fuqizon”** (Filipianëve 4:13).

Kapitulli

19

*“Nuk Mundem! Kam krijuar varësi nga
mërmëritja, gjetja e fajtorit dhe ankesa”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #4

*“Nuk Mundem! Kam
krijuar varësi nga
mërmëritja, gjetja e
fajtorit dhe ankesa”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #4

*Kapitulli
19*

Ne s’do mund të çlirohemi derisa të mësojmë ta lavdërojmë Perëndinë me qëndrimin tonë gjatë kohëve të vështira. Nuk është vuajtja ajo që i sjell lavdi Perëndisë, por është qëndrimi i perëndishëm në vuajtje, që e kënaq i sjell lavdi Atij.

Nëse ju dhe unë do duam t’i marrim në zemër këto vargje, atëherë duhet t’i lexojmë ato me ngadalë dhe të përtypim çdo frazë e fjali në mënyrë tërësore. E pranoj se për vite me radhë jam përpjekur të kuptoj përse Perëndia kënaqet kur më shihte të vuaja, kur Bibla e thotë qartë se Jezusi mori mbi vete vuajtjen dhe dhimbjet e ndëshkimit tim (Isaia 53:3-6).

Kaluan shumë vite para se të kuptoja se pika kyç e këtyre vargjeve të 1 Pjetrit, nuk është vuajtja, por qëndrimi gjatë vuajtjes.

Vini re fjalën “durim” të përdorur në këtë pasazh. Perëndia kënaqet kur na sheh se tregojmë durim në një situatë të padrejtë karshi nesh. Gjëja që e kënaq Atë është qëndrimi ynë durues – jo vuajtja jonë. Për të pasur inkurajim gjatë vuajtjeve tona, ne nxitemi të shohim se si Jezusi trajtoi sulmet e padrejta që iu bënë Atij.

Sepse ky është hir [i miratuar, i pranueshëm, i denjë për falënderim], nëse dikush për ndërgjegje ndaj Perëndisë, duron hidhërime, duke vuajtur padrejtësisht. Sepse [në fund të fundit] çfarë lavdie do të ishte po të duronit kur të rriheni për mëkate? Por po të duroni kur vuani [që sjell] për të mirën që bëni, kjo është hir para Perëndisë.

1 Pjetri 2:19-20

JEZUSI, SHEMBULLI YNË

Sepse për këtë u thirrët [është e pandashme nga profesioni juaj], sepse edhe Krishti vuajti për ne, duke na lënë një shembull [shembullin e Tij personal], që të ndiqni gjurmët e tij.

«Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim [dredhi] në gojën e tij».

Kur e fyenin, nuk e kthente fyerjen, kur vuante, nuk kërcënonte [për hakmarrje], po ia dorëzoi [veten e Tij dhe gjithçka tjetër] atij që gjykon drejtësisht.

1 Pjetri 2:21-23

Jezusi vuajti në mënyrë të lavdishme! Në heshtje, pa u qarë, duke i besuar Perëndisë pavarësisht se si dukeshin gjërat. Ishte i njëjtë në çdo situatë. Ai nuk u përgjigj me durim kur gjërat ishin të lehta dhe me padurim kur ato ishin të vështira ose të padrejta.

Vargjet e mësipërme na tregojnë se Jezusi është shembulli ynë dhe se Ai erdhi për të na treguar si të jetojmë. Mënyra si ne trajtojmë veten tonë para të tjerëve, u tregon atyre si duhet të jetojnë. Ne u mësojmë fëmijëve më shumë me anë të shembullit sesa me anë të fjalëve. Ne duhet të jetojmë si letra të hapura të lexueshme nga të gjithë (2 Korintasve 3:2-3) – si dritat që ndriçojnë në botën e errët (Filipianëve 2:15).

TË THIRRUR PËR PËRULËSI, BUTËSI DHE DURIM

Unë, pra, i burgosuri për Zotin, ju bëj thirrje që të ecni [të jetoni] denjësisht ndaj thirrjes [hyjnore] që u thirrët [me një sjellje që i shton vlerë shërbesës ndaj Perëndisë], me gjithë përulësinë e zemërbutësinë [pa egoizëm], me zemërgjerësi, duke e duruar njëri-tjetrin në dashuri,

Efesianëve 4:1-2

Kohë më parë, në familja jonë kaloi një situatë që shërben si shembull i shkëlqyer për vuajtjen në përrulësi, butësi dhe durim.

Djali ynë, Danieli, sapo ishte kthyer nga një udhëtim misionar në Republikën Domenikane. Ai u kthye me njolla të këqija në krahë dhe me disa plagë të hapura. I kishin thënë se ishte helmi i një bime të Republikës Domenikane. Njollat dukeshin kaq keq sa që donim ta konfirmonim se çfarë ishte në të vërtetë. Mjeku i familjes ishte pushim atë ditë, kështu që caktuam një takim me një doktor tjetër.

Vajza jonë, Sandra, i telefonoi doktorit dhe caktoi një takim me të. I tregoi moshën e Danielit dhe se ajo ishte motra e tij dhe do ta shoqëronte ajo. Të gjithë ishim shumë të zënë atë ditë, përfshirë edhe Sandrën. Pas një udhëtimi prej dyzet e pesë minutash, ajo arriti te zyra e doktorit i cili i tha: “Oh, më vjen keq, por nuk është në politikën tonë të trajtojmë minorenë të pashoqëruar nga një prind.”

Sandra i shpjegoi se kur i telefonoi, i kishte thënë specifikisht se ajo po e shoqëronte vëllain e saj (ajo e shoqëronte shpesh vëllain te doktori për shkak të udhëtimeve tona). Infermierja ishte e prerë se ai duhej të shoqërohej nga prindi i tij.

Sandra pati një mundësi për t’u mërzhitur. Ajo ishte sforcuar në axhendën e saj të mbingarkuar. Dukej se planifikimi dhe përpjekjet e saj ishin të gjitha të kota. I duhej edhe një udhëtim tjetër prej dyzet e pesë minuta mbrapsht për në shtëpi. E gjithë kjo ishte humbje kohe.

Perëndia e ndihmoi të qëndronte e qetë dhe plot dashuri. Ajo i telefonoi babait të saj i cili kishte shkuar për vizitë te nëna e tij. Ai i tha se do të shkonte vetë aty të merrej me këtë situatë. Atë mëngjes, Dave kishte ndier se duhej të kalonte nga zyrat dhe të merte disa nga librat dhe kasetat e mia, pa ditur se ç’duhej të bënte me to. Ai thjesht kishte ndier se duhej të shkonte t’i merrte.

Kur arriti te doktori, gruaja që i regjistronte pacientët dhe që i ndihmonte me plotësimin e formularëve, e pyeti Dave nëse ai i shërbente Zotit dhe nëse ishte i martuar me Joyce Meyer. Ai e

konfirmoi. Ajo më kishte parë në televizor dhe po pyeste veten nëse ishim e njëjta familje. Dave foli me të për pak kohë dhe i dha një nga librat e mi mbi shërimin emocional.

Arsyeja që e ndava këtë histori me ju është kjo: Po sikur Sandra të kishte humbur qetësinë dhe të ishte treguar e paduruar? Dëshmia e saj do të ishte dëmtuar, në mos shkatërruar. Në fakt, do t'i kishte sjellë dëm frymëror asaj gruaje, që më ndiqte në televizor, dhe pastaj shihte familjen time të sillej keq.

Shumë njerëz në botë po përpiqen të gjejnë Perëndinë. Ajo që u tregojmë është shumë më e rëndësishme sesa ajo që u themi. Sigurisht, është e rëndësishme të ndajmë me ta verbalisht Ungjillin. Por, është më mirë të heshtësh, sesa të shfuqizosh fjalët me sjelljen e keqe.

Sandra e kaloi vuajtjen e saj me durim. Fjala e Perëndisë thotë se ne jemi thirrur për këtë lloj sjelljeje dhe qëndrimi.

VUAJTJA DURUESE E JOZEFIT

Dërgoi para tyre një njeri, Jozefin, që u shit si skllav.

Ia shtrënguan këmbët me pranga dhe u rëndua me zinxhirë hekuri.

Fjala e ZOTIT e vuri në provë [tek vëllezërit e tij mizorë], derisa u plotësua ajo që kishte thënë.

Psalmi 105:17-19

Si shembull nga Dhjata e Vjetër, mendoni për Jozefin i cili u trajtua në mënyrë të padrejtë nga vëllezërit e tij. Ata e shitën në skllavëri dhe i thanë babait të tij se ai ishte sulmuar nga një kafshë e egër. Ndërkohë, ai u ble nga një i pasur i quajtur Potifar i cili e mori në shtëpinë e tij si skllav. Perëndia ishte me Jozefin kudo që shkonte dhe shpejt ai kishte besimin e zotërisë së tij të ri.

Jozefi vazhdonte të ngrihej në detyrë, por i ndodhi diçka e padrejtë. Gruaja e Potifarit u përpoq ta joshte në një çështje dashurie. Duke qenë njeri me integritet, nuk u lidh me atë grua. Ndërsa e gënjeu bashkëshortin, ajo i tha se Jozefi e kishte sulmuar atë, gjë që i kushtoi atij burgim për diçka që s’e kishte bërë!

Jozefi u përpoq t’i ndihmonte të tjerët gjatë kohës që ishte në burg. Ai nuk u ankua kurrë dhe duke qenë se kishte qëndrimin e duhur në vuajtje, Perëndia e çliroi dhe e ngriti në detyrë. Jozefi fitoi kaq shumë autoritet në Egjipt sa nuk kishte njeri mbi të, në të gjithë tokën, përveç vetë Faraonit.

Gjithashtu Perëndia i dha të drejtë Jozefit lidhur me situatën me vëllezërit e tij. Ata duhej të shkonin te Jozefi për ushqim, kur e gjithë toka ishte në zi buke. Sërish, Jozefi mbajti qëndrim të përbashkët duke mos i keqtrajtuar edhe pse ata e meritonin. Ai u tregoi se të keqen që ata i kishin bërë, Perëndia e kishte kthyer për të mirë – se ata ishin në duart e Perëndisë, jo të tij, dhe se ai donte veç t’i bekonte (shihni Zanafilla, kapitujt 39-50).

RREZIQET E ANKESËS

Dhe të mos e tundojmë Krishtin [të mos e provojmë durimin e Tij, ta vlerësojmë në mënyrë kritike, apo të abuzojmë me mirësinë e Tij], si edhe e tunduan disa nga ata dhe u vranë nga gjarprinjtë.

As të mos murmurisni, sikundër edhe disa nga ata murmuritën, dhe u vranë nga shkatërruesi [vdekja].

Dhe të gjitha këto gjëra u ndodhën atyre si shembull, dhe janë shkruar për paralajmërimin tonë, mbi të cilët arriti fundi i botës [periudha përfundimtare e konsumimit].

1 Korintasve 10:9-11

Nga këto pasazhe mund të shohim dallimin mes Jozefit dhe izraelitëve. Ai nuk u ankua fare, ndërsa ata ankoheshin për çdo gjë të vogël që nuk shkonte sipas mënyrës së tyre. Bibla është shumë specifike për rreziqet e murmuritjes, mëdyshjes dhe të ankesës.

Mesazhi është krejt i thjeshtë. Ankesa e izraelitëve, i hapi derën armikut, i cili u fut dhe i shkatërroi. Ata duhet ta kishin vlerësuar mirësinë e Perëndisë – por s’e bënë – dhe kështu paguan çmimin.

Na thuhet se kronologjia e vuajtjes dhe vdekjes së tyre u shkrua për të na treguar ç’do të ndodhë nëse sillemi në të njëjtën mënyrë.

Ne, ju dhe unë, nuk ankohemi me gojë nëse së pari nuk ankohemi në mendimet tona. Ankesa është padyshim një mentalitet shkretëtire që na pengon të kalojmë në Tokën e Premtuar.

Jezusi është shembulli ynë dhe ne duhet të sillemi si Ai.

Izraelitët *u ankuan dhe mbetën* në shkretëtirë.

Jezusi *dha lavdi dhe u ngrit* prej së vdekurish.

Në këtë kontrast, mund të shohim fuqinë e lavdërimit dhe falenderimit si edhe fuqinë e ankesës. Po, ankesa, qarja dhe mërmëritja kanë fuqi – por është fuqi negative. Sa herë që ia dorëzojmë mendjen ose gojën tonë ndonjëres prej tyre, ne po i japim Satanit një fuqi që Perëndia nuk e ka autorizuar ta ketë.

MOS MURMURISNI, JINI PA MËDYSHJE DHE TË PAQORTUESHËM

Bëni gjithçka pa murmuritje dhe pa mëdyshje [ndaj Perëndisë],

që të jeni të paqortueshëm [midis jush] dhe të pastër, bij të Perëndisë të patëmetë [së pagabueshëm, së paqortueshëm] në mes të një brezi dredharak dhe të çoroditur [të zvetënuar frymërisht], në mes të të cilit ju ndriçoni si pishtarë [si yje ose fenerë shkëlqyes] në botë [e errët], duke e mbajtur lart fjalën e jetës,

Filipianëve 2:14-15

Ndonjëherë duket se e gjithë bota po ankohet. Ka kaq shumë të qara dhe mërmëritje dhe shumë pak mirënjohje dhe vlerësim. Njerëzit ankohen për punën dhe shefin e tyre kur, në fakt, duhet të falenderojnë që kanë punë të rregullt, të vlerësojnë faktin që s'po jetojnë në një strehëz për të pastrehët, apo të qëndrojnë në radhë për pak supë.

Shumë nga këta njerëz të varfër do të ngazëlleshin po të kishin punë, pavarësisht papërsosmërisë. Ata do të ishin më shumë se të gatshëm të vazhdonin me një shef jo të përsosur me qëllim që të kishin të ardhura të qëndrueshme, të jetonin në shtëpinë e tyre dhe të gatuanin ushqimin e tyre.

Ndoshta vërtet keni nevojë për një punë me të ardhura më të larta, ose ndoshta keni një shef që ju trajton padrejtësisht. Kjo është për të ardhur keq, por, ankesa s'është mënyra për të dalë nga kjo gjendje.

MOS U SHQETËSONI – LUTUNI DHE FALENDERONI!

Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh [kërkesave të caktuara], me falënderim.

Filipianëve 4:6

Në këtë varg, apostulli Pal na mëson si t'i zgjidhim problemet tona. Ai na udhëzon të lutemi *me falënderim* në çdo rrethanë.

Zoti më mësoi të njëjtin parim në këtë mënyrë: “Joyce, përse duhet të të jap ndonjë gjë tjetër nëse nuk falenderon për ato që tashmë ke? Përse duhet të të jap diçka tjetër për t'u ankuar?”

Nëse kërkesat tona të lutjes, nuk vijnë nga një jetë e mbushur me falënderim, atëherë nuk do të marrim asnjë përgjigje favorizuese. Fjala nuk thotë lutuni duke u ankuar, por lutuni me falënderim.

Mërmëritja, të qarat, mëdyshja dhe ankesa zakonisht ndodhin kur diçka s'ka shkuar ashtu siç e donim, ose kur duhet të presim më

gjatë nga sa kishim menduar. Fjala e Perëndisë na mëson të jemi të duruar.

Kam zbuluar se durimi nuk është aftësia për të pritur, por aftësia për të mbajtur një qëndrim të mirë ndërsa presim.

Është shumë e rëndësishme që, ankesa dhe të gjitha mendimet e bisedat negative, të merren me shumë seriozitet. Perëndia ma ka zbuluar rrezikun që i kanoset mendjes dhe gojës sonë, nëse lëshohen në to.

Perëndia u tregoi izraelitëve te Ligji i Përtërirë 1:6 “... **Ju keni ndenjur mjaft afër këtij mali**”. Ndoshta keni qenë shumë herë rreth të njëjtit mal dhe tani jeni gati për t’u nisur. Nëse po, mos harroni se nuk do të ecni dot përpara për sa kohë që mendimet e bisedat tuaja janë plot me ankesa.

Nuk do të jetë e lehtë të jetoni pa u ankuar, por ju keni mendjen e Krishtit. A nuk ja vlen barra të marrësh mundimin?

Kapitulli
20

*“Mos më bëni të pres;
Meritoj çdo gjë tani!”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #5

*“Mos më bëni të pres;
Meritoj çdo gjë tani!”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #5

*Kapitulli
20*

Padurimi është fryt i krenarisë. Njeriu krenar s’arrin të presë dot duke mbajtur një qëndrim të mirë. Ashtu siç diskutuam në kapitullin e mëparshëm, durimi nuk është aftësia për të pritur, por aftësia për të mbajtur një qëndrim të mirë ndërsa pret.

Ky varg biblik nuk thotë “duron nëse prisni”, por thuhet “jini të duruar ndërsa prisni”. Pritja është pjesë e jetës. Shumë njerëz nuk “presin siç duhet”. Në fakt, ne kalojmë më shumë kohë në jetë duke pritur, sesa duke marrë.

Ajo që dua të them është kjo: ne i kërkojmë Perëndisë diçka në lutje, i besojmë dhe pastaj presim dhe presim për shfaqjen. Kur vjen, gëzohemi sepse më në fund morëm atë për të cilën kishim pritur.

Megjithatë, duke qenë se jemi njerëz të orientuar nga objektivat, që gjithmonë duhet të ecim përpara – të arrijmë diçka – kthehemi përsëri në procesin ku i kërkojmë dhe i besojmë Perëndisë për diçka tjetër, dhe fillojmë të presim e të presim ende më shumë derisa të vijë përgjigja e radhës.

Ndërsa mendoja për këtë situatë, kuptova se unë, në jetën time, kaloj më shumë kohë duke pritur, sesa duke marrë. Kështu që vendosa të mësoj ta shijoj kohën e pritjes dhe jo vetëm atë të marrjes.

Ne duhet të mësojmë të shijojmë vendin ku jemi, në kohën që jemi, ndërsa ecim në rrugën për ku jemi drejtuar!

Jini zemërgjerë, pra, vëllezër, [ndërsa prisni] deri në ardhjen e Zotit. Ja, [shihni si] bujku po pret frytin e çmuar të tokës dhe pret [vigjilon mbi] atë me zemërgjerësi, derisa ajo të marrë shiun e parë dhe të fundit.

Jakobi 5:7

KRENARIA PENGON PRITJEN ME DURIM

Sepse, nëpërmjet hirit [favorit të pamerituar të Perëndisë] që më është dhënë, i them secilit që është mes jush të mos mendojë më lart sesa duhet të mendojë [të mos ketë një mendim të ekzagjeruar mbi rëndësinë e tij], por të mendojë në mënyrë të përkorë, sipas masës së besimit që Perëndia i ndau secilit.

Romakëve 12:3

Është e pamundur ta shijosh pritjen nëse s'di të presësh me durim. Krenaria e pengon pritjen e duruar, sepse njëriu krenar ka mendim të lartë për veten dhe beson se asnjëherë s'duhet të bezdiset .

Ne s'duhet të mendojmë keq për veten tonë, por as edhe tepër lart. Është e rrezikshme ta ngrejmë veten aq lart, saqë t'i shohim të tjerët poshtë. Nëse ata nuk i bëjnë gjërat ashtu siç duam ne, ose aq shpejt sa i duam, atëherë ne sillemi në mënyrë të paduruar.

Njeriu i përlulur, tregon gjithmonë durim.

JINI REALIST!

... në botë do të keni shtrëngim, por merrni zemër [jini të lumtur, të sigurtë, të patrembur], unë e kam mundur botën! [I kam hequr fuqinë për t'ju dëmtuar dhe e kam pushtuar atë për ju.]

Gjoni 16:33

Një mënyrë tjetër si Satani i përdor mendjet tona, për të na bërë të paduruar, është të mendojmë se diçka është idealiste dhe jo realiste.

Nëse mendojmë se çdo gjë që lidhet me ne, rrethanat dhe marrëdhëniet tona, duhet të jenë gjithmonë të përsosura - pa

shqetësime, pa pengesa, pa njerëz dashakeqës – atëherë ne po e ngrejmë veten tonë lart, gati për t'u rrëzuar. Ose, në fakt, më mirë të them se Satani po na ngre lart, për t'u rrëzuar, nëpërmjet mendësisë së gabuar.

Nuk po ju sugjeroj të jemi negativë. Unë jam një besimtarë e fortë në sjellje dhe mendime pozitive. Por po ju sugjeroj të jemi realistë dhe të kuptojmë se, në jetën reale, shumë pak gjëra janë të përsosura.

Bashkëshorti im dhe unë, pothuajse çdo fundjavë, udhëtojmë në qytete të ndryshme për të zhvilluar seminare. Shumë herë merrnim me qera salla hoteli, qendra ose kuvende qytetare. Në fillim, isha e paduruar dhe zhgënjehesha sa herë që diçka shkonte keq në ndonjë prej këtyre vendeve – gjëra të tilla si: mosfunksionimi i duhur i kondicionerit (ose s'punonte aspak), ndriçim i pamjaftueshëm në sallën e konferencës, karriget me njolla dhe të shqyera, ose mbeturinat e tortës nga dasma e natës së kaluar që ishin ende mbi dysheme.

Kishim paguar goxha para për përdorimin e këtyre sallave dhe besonim, e pritnim, që ato të kishin paraqitjen e duhur. Prandaj, zemërohesha shumë kur paraqitja s'ishte ashtu si duhej. Përpiqeshim shumë që vendet që merrnim me qera të ishin të pastra dhe të rehatshme, e megjithatë, 75 përqind e rasteve nuk ishin sipas pritshmërive tona.

Kishte raste ku na ishte premtuar regjistrim më i hershëm për ekipin tonë udhëtues; dhe kur arrinim në hotel, na thonin se nuk kishte dhoma të lira edhe për disa orë. Punonjësit e hotelit shpesh jepnin informacion të gabuar, lidhur me oraret e takimeve, edhe pse u kishim thënë në mënyrë të përsëritur dhe u kishim dërguar materialet e printuara me datat dhe oraret e sakta. Shpesh punonjësit e hotelit dhe të banketit ishin të pasjellshëm dhe dembelë. Shumë herë ushqimi që kishim porositur, për pushimet e seminareve, nuk ishte ai që kishim porositur.

Më kujtohet në veçanti një rast, ku ëmbëlsira e servirur për gratë e krishtera (rreth tetë qind në numër) ishte bërë me rum. Kuzhina ngatërroi pjatat me ato që po servireshin në një dasëm. E kotë që ta justifikoj, ne u ndiem me turp kur gratë filluan të na tregonin se ëmbëlsira dukej se ishte bërë me pije alkoolike.

Mund të vazhdoj edhe më, por ideja është thjesht kjo: me raste, por shumë rrallë, ne arrijmë të kemi një vend të përsosur, me njerëz të përsosur dhe seminar të përsosur.

Më në fund kuptova se arsyeja, përse këto situata më bënin të isha e paduruar dhe të sillsha keq, ishte se unë isha idealiste dhe jo realiste.

Unë nuk planifikoj të dështoj, por kujtoj se Jezusi tha se, në këtë botë, do të na duhet të merremi me vuajtje dhe prova, dhe shqetësime dhe zhgënjime. Këto gjëra janë pjesë e jetës mbi tokë – si për besimtarin, ashtu edhe për jobesimtarin. Por, nëse qëndrojmë në dashurinë e Perëndisë dhe shfaqim frytet e Frymës, asnjë telash s’do të mund të na lëndojë.

DURIMI: FUQI PËR TË REZISTUAR

Vishni, pra, si të zgjedhur të Perëndisë [përfaqësuesit që Ai ka zgjedhur], [të cilët janë] shenjtorë dhe të dashur [nga vetë Perëndia, sjellja e të cilëve ka]: përdëllim dhembshurie, mirësi, përvulësi, zemërbutësi, [dhe] zemërgjerësi [durim, i cili është i palodhur e i ngadaltë në zemërim, dhe ka fuqi të durojë çdo gjë, me humor të mirë].

Kolosianëve 3:12

I kthehem shpesh këtij vargu për t’u kujtuar ç’lloj sjelljeje duhet të tregoj në të gjitha situatat. I kujtoj vetes se durimi nuk është aftësia për të pritur, por aftësia për të mbajtur një qëndrim të mirë, ndërsa pres.

PROVAT SJELLIN DURIM

Ta quani gëzim të madh, o vëllezër të mi, kur bini në tundime të ndryshme, duke e ditur se sprova e besimit tuaj sjell durim. Por durimi të kryejë në ju një vepër të përsosur, që të jeni [njerëz] të përsosur dhe të plotë [pa defekte], pa asnjë mangësi.

Jakobi 1:2-4

Durimi është fryt i Frymës (Galatasve 5:22) dhe është vendosur në frymën e çdo njeriu të rilindur. Shfaqja ose manifestimi i durimit nga njerëzit e Tij është shumë e rëndësishme për Zotin. Ai do që njerëzit e tjerë ta shohin karakterin e Tij nëpërmjet fëmijëve të Tij.

Kapitulli 1 në librin e Jakobit, na mëson se kur bëhemi të përsosur, s'do të na mungojë asgjë. Djalli nuk mund të kontrollojë një njeri të duruar.

Jakobi 1, gjithashtu, na mëson se duhet të gëzohemi kur e gjejmë veten të përfshirë në situata të vështira, duke ditur se, metoda që Perëndia përdor për të sjellë durim në ne, është ajo që *Versioni ABS* e quan “tundime të ndryshme”.

Në jetën time, “tundimet e ndryshme” vërtet ma kanë kalitur durimin, por në fillim ato nxorrën në pah shumë gjëra të tjera që s'ishin cilësi të perëndishme: gjëra si krenaria, inati, rebelimi, keqardhja për veten, ankesa dhe shumë të tjera. Përpara se durimi të dilte në sipërfaqe, mu desh të mësoja t'i trajtoja të gjitha këto gjëra.

PROVË APO SHQETËSIM?

Pastaj bijtë e Izraelit u nisën nga mali i Horit dhe u drejtuan nga Deti i Kuq, për t'i ardhur qark vendit të

**Edomit; dhe populli u dëshpërua [njerëzit u bënë të paduruar, të shkurajuar] për shkak [të provave] të rrugës.
Numrat 21:4**

Nëse ju kujtohet, padurimi ishte një nga mentalitetet e shkretëtirës që i mbajti izraelitët të endeshin në shkretëtim për dyzet vjet.

Si mund të ishin gati këta njerëz për të shkuar në Tokën e Premtuar, të largonin banorët vendas dhe të mernin në pronësi tokën, nëse s'do mund të qëndronin të duruar dhe të palëkundur gjatë një shqetësimi të vogël?

Ju inkurajoj të bashkëpunoni me Frymën e Shenjtë ndërsa Ai zhvillon në ju frytin e durimit. Sa më shumë t'i rezistoni Atij, aq më i gjatë do të jetë procesi. Mësoni t'u përgjigjeni provave me durim dhe do të shihni, se do të jetoni një jetë cilësore, jo thjesht të duroni, por ta shijoni plotësisht atë.

RËNDËSIA E DURIMIT DHE E QËNDRESËS

Sepse ju keni nevojë për durim që, mbasi të bëni vullnetin e Perëndisë, të merrni [dhe t'i shijoni plotësisht] gjërat e premtuara.

Hebrenjve 10:36

Ky varg na tregon se premtimet e Perëndisë merren vetëm duke treguar durim dhe qëndresë. Edhe Hebrenjve 6:12, na tregon se vetëm nëpërmjet besimit dhe durimit, do të mund të trashëgojmë premtimet.

Njeriu krenar vrapon në forcën e mishit të tij dhe përpiket t'i bëjë gjërat të ndodhin në kohën e tij. Krenaria thotë: “Unë tani jam gati!”

Përlësia thotë: “Perëndia di më të mirën! Ai s'ka për t'u vonuar!”

Një njeri i përulur pret me durim dhe, në të vërtetë, ka “frikë” të kalojë në fuqinë e mishit të tij. Njeriu krenar, i provon gjërat njëra pas tjetrës, por të gjitha pa dobi.

RRUGA E DREJTË S’ËSHTË GJITHMONË
DISTANCA MË E SHKURTËR DREJT SYNIMIT

Ka një rrugë që njeriut i duket e drejtë, por në fund ajo të nxjerr në udhët e vdekjes.

Fjalët e Urta 16:25

Duhet të mësojmë se në mjedisin frymëror, ndonjëherë, rruga e drejtë nuk është distanca më e shkurtër mes nesh dhe asaj ku duam të shkojmë. Ajo mund të jetë distanca më e shkurtër drejt shkatërrimit!

Duhet të mësojmë të jemi të duruar dhe të presim në Zotin, edhe nëse duket sikur Ai po na sjell rrotull për te destinacioni ynë i dëshiruar.

Ekzistojnë shumë të krishterë jo të gëzuar e të pa plotë në botë, thjesht sepse përpiqen të bëjnë diçka, në vend që të presim me durim, që Perëndia t’i sjellë gjërat në kohën e Tij dhe sipas mënyrës së Tij.

Kur përpiqeni të prisni në Zotin, djalli do t’ju godasë vazhdimisht mendjen duke ju thënë “të bëni diçka”. Ai do t’ju shtyjë drejt zellit të mishit sepse e di se mishi nuk përfiton asgjë (Gjoni 6:63; Romakëve 13:14).

Ashtu siç e kemi parë, padurimi është një shenjë e krenarisë, dhe e vetmja përgjigje ndaj krenarisë është përulësia.

PËRULENI VETEN DHE PRITNI NË ZOTIN

Përuluni [uluni në pozitë, vlerësojeni më pak veten], pra, nën dorën e pushtetshme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë në kohën e duhur,

1 Pjetri 5:6

Shprehja “vlerësojeni më pak veten” s’do të thotë të mendoni keq për veten. Thjesht do të thotë: “Mos mendoni se mund t’i zgjidhni të gjitha problemet me forcat tuaja”.

Në vend që t’i marrim situatat me krenari në duart tona, ne duhet të mësojmë të përulemi nën dorën e fuqishme të Perëndisë. Në kohën e duhur, Ai do të na përlëvdojë dhe do të na ngrejë lart.

Ndërsa presim në Perëndinë dhe refuzojmë të veprojmë sipas zellit të mishit, ndodh ajo që quhet “vdekja e vetes”. Ne fillojmë të vdesim ndaj mënyrave tona dhe kohës tonë dhe bëhemi të gjallë ndaj vullnetit dhe rrugës së Perëndisë.

Gjithmonë duhet të bindemi menjëherë të bëjmë çfarëdo që Perëndia na kërkon, por gjithashtu duhet të kemi frikë të perëndishme ndaj krenarisë së mishit. Mos harroni: krenaria qëndron në rrënjë të padurimit. Njeriu krenar thotë: “Mos më bëj të pres, meritoj çdo gjë tani!”

Kur tundoheni në zhgënjim dhe padurim, ju rekomandoj të thoni: “Zot, dua vullnetin tënd në kohën tënde. Nuk dua të ec para Teje, as të jem mbrapa Teje. Më ndihmo, At’, që të pres me durim në Ty!”

Kapitulli

21

*“Sjellja ime mund të jetë e gabuar,
por nuk është faji im.”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #6

*“Sjellja ime mund të jetë e gabuar,
por nuk është faji im.”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #6

*Kapitulli
21*

Mosmarrja e përgjegjësisë së veprimeve, fajësimi i dikujt tjetër për çdo gabim, është shkak kryesor i jetesës në shkretëtirë.

Ky problem është shfaqur që nga fillimi i kohës. Kur u përballën me mëkatin e tyre në Kopshtin e Edenit, Adami dhe Eva fajësuan njëri-tjetrin, Perëndinë dhe djallin, duke iu shmangur kështu përgjegjësisë së veprimeve të tyre.

Njeriu u përgjigj: «Gruaja që ti më vure pranë më dha [frutin] nga pema dhe unë hëngra».

... Gruaja u përgjigj:

«Gjarpri më mashtrroi [ma hodhi, u tregua më dinak] dhe unë hëngra prej saj»

Zanafilla 3:12-13

TI E KE FAJIN!

Por Sarai, gruaja e Abramit, nuk i kishte dhënë asnjë fëmijë. Ajo kishte një shërbyese egjiptase që quhej Agar.

Kështu Sarai i tha Abramit: «Ja, ZOTI më ka ndaluar të kem fëmijë; oh, hyr te shërbyesja ime, ndofta mund të kem fëmijë prej saj». Dhe Abrami dëgjoi zërin e Sarait.

Kështu pra, Sarai, gruaja e Abramit, pasi ky i fundit kishte banuar dhjetë vjet në vendin e kanaanëve, mori shërbyesën e saj Agarin, egjiptasën, dhe ia dha për grua burrit të vet Abramit.

Dhe ai hyri tek Agari, që mbeti me barrë; por ajo kur u bind se kishte mbetur me barrë, e shikoi me përbuzje zonjën e saj.

Atëherë Sarai i tha Abramit: «Përgjegjësia për fyerjen që m'u bë le të bjerë mbi ty. Kam qenë unë që të hodha në krahët e shërbyesës sime; por që kur e mori vesh që

është me barrë, ajo më shikon me përbuzje. ZOTI le të jetë gjykatës midis meje dhe teje».

Abrami iu përgjigj Sarait: «Ja, shërbyesja jote është në dorën tënde; bëj me të ç'të duash». Atëherë Sarai e nëpërkëmbi dhe ajo iku nga prania e saj.

Zanafilla 16:1-6

I njëjti skenar që ndodhi mes Adamit dhe Evës, shihet edhe në debatin mes Abramit dhe Sarait. Ata ishin kaq të lodhur duke pritur plotësimin e premtimit të Perëndisë për një fëmijë, saqë vepruan në mish dhe vepruan “sipas mënyrës së tyre”. Kur gjërat u kthyen për keq dhe shkaktuan probleme, ata filluan të akuzonin njëri-tjetrin.

Në të kaluarën, e kam parë këtë skenë, me mijëra herë në shtëpinë time mes Dave dhe meje. Dukej se i shmangeshim vazhdimisht çështjeve të jetës duke mos dashur kurrë të përballeshim me realitetin.

Më kujtohet që lutesha shumë që Dave të ndryshonte. Lexoja Biblën dhe shihja shumë gabime të Dave dhe se shumë duhej të ndryshonte! Ndërsa lutesha, Zoti më foli dhe më tha: “Joyce, nuk është Dave problemi...problemi je ti.”

U shkatërrova fare. Qava me të madhe. Qava për tre ditë sepse Perëndia më tregoi ç’do të thoshte të jetoje në të njëjtën shtëpi me mua. Më tregoi si përpiqesha të kontrolloja çdo gjë që ndodhte, si mërzitesha dhe ankohesha, sa e vështirë ishte të kënaqesha, sa negative isha – e kështu me radhë. Ishte një valë tronditëse për krenarinë time, por gjithashtu ishte fillimi i rigjenerimit në Zotin.

Si shumë njerëz, unë fajësoja një person tjetër ose rrethanat që ishin përtej kontrollit tim. Mendoja se sillesha keq për shkak të abuzimit, por Perëndia më tha: “Abuzimi mund të jetë arsyeja që ti vepron në këtë mënyrë, por mos e lejo të bëhet një shfajësim për të qëndruar kështu!”

Satani punon shumë në mendjet tona – duke ngritur fortësa që

na pengojnë të përballemi me të vërtetën. E vërteta do të na bëjë të lirë dhe ai e di këtë!

Nuk mendoj se ka ndonjë gjë më të dhimbshme emocionalisht sesa përballja me të vërtetën mbi vetveten dhe sjelljen. Duke qenë se është e dhimbshme, shumë njerëz i shmangen. Është shumë e lehtë të përballesh me të vërtetën për dikë tjetër, por kur bëhet fjalë për veten, na duket shumë herë më e vështirë.

NË QOFTË SE ...

Populli, pra, foli kundër Perëndisë, kundër Moisiut, duke thënë: «Pse na nxorët nga Egjipti që të vdesim në këtë shkretëtirë? Sepse këtu nuk ka as bukë, as ujë, na vjen neveri për këtë ushqim të keq [të përbuzshëm, jo i vërtetë]».

Numrat 21:5

Siç ju kujtohet, izraelitët u ankuan dhe thonin se të gjitha problemet u erdhën për faj të Perëndisë dhe Moisiut. Ata, në mënyrë të suksesshme, shmangën çdo përgjegjësi personale të qëndrimit aq të gjatë në shkretëtirë. Perëndia më tregoi se kjo ishte një nga mentalitetet kryesore të shkretëtirës që i mbajti aty për dyzetë vjet.

Gjithashtu kjo ishte një nga arsyet kryesore që kalova kaq shumë vite duke u sjellë rreth të njëjtëve maleve të jetës sime. Lista e shfajësimeve përse po sillesha keq ishte e pafund:

“Nëse nuk do të isha abuzuar në fëmijëri, s’do të kisha këtë gjendje të keqe.”

“Nëse fëmijët e mi do të më ndihmonin më shumë, do të sillesha më mirë.”

“Nëse Dave nuk do të luante golf të shtunave, s’do të mërzhitesha aq shumë me të.”

“Nëse Dave do të fliste më shumë me mua, s’do të ndihesha kaq e vetmuar.”

“Nëse Dave do të më blinte më shumë dhurata, s’do të isha kaq negative.”

“Nëse nuk do të më duhej të punoja, s’do të isha kaq e këputur dhe e lodhur.” (Kështu e lashë punën dhe pastaj ...)

“Nëse do të dilja pak më shumë nga shtëpia, s’do të ndihesha kaq e mërzhitur.”

“Nëse do të kishim ca më shumë para...”

“Nëse do të kishim një shtëpi në pronësinë tonë...” (Kështu, e blemë një shtëpi dhe pastaj ...)

“Nëse s’do të kishim kaq shumë fatura për të paguar...”

Nëse do të kishim komshinj më të mirë ose rreth shoqëror të ndryshëm...”

Nëse! Nëse! Nëse! Nëse! Nëse! Nëse! Nëse! Nëse! Nëse! Nëse!

POR ...

ZOTI i foli Moisiut, duke thënë:

«Dërgo njerëz të këqyrin [për ju] vendin e Kanaanit që unë po u jap bijve të Izraelit. Do të dërgoni një nga çdo fis i etërve të tyre; të gjithë të jenë nga princat e tyre».

Kështu Moisiu i nisi nga shkretëtira e Paranit, sipas urdhrit të ZOTIT; të gjithë këta ishin krerë të bijve të Izraelit.

Mbas dyzet ditësh ata u kthyen nga vëzhgimi i vendit, dhe shkuan të takojnë Moisiun, Aaronin dhe tërë asamblenë e bijve të Izraelit në shkretëtirën e Paranit, në Kadesh; para tyre dhe tërë asamblesë paraqitën një raport dhe u treguan pemët e vendit.

Kështu para tij raportuan duke thënë: «Ne arritëm në vendin ku na dërgove; aty rrjedh me të vërtetë qumësht dhe mjaltë, dhe këto janë pemët e tij.

Por populli që banon në këtë vend është i fortë, qytetet

janë të fortifikuara dhe shumë të mëdha; dhe aty pamë edhe pasardhësit e Anakut [me shtat të lartë dhe kurajozë].

Numrat 13:1-3; 25-28

“Nëse” dhe “por” janë dy fjalët më mashtruese që Satani mbjell në mendjet tona. Dymbëdhjetë spiunët që u dërguan në Tokën e Premtuar për të eksploruar vendin, u kthyen me një tufë verigash rrushi kaq të mëdha sa që duhej të mbahej nga dy persona, por raporti që i dhanë Moisiut dhe njerëzve të tjerë ishte negativ.

Ishte një “por” ajo që i mposhti ata! Ata duhet t’i mbanin sytë te Zoti dhe jo te problemi i mundshëm.

Një nga arsyet se përse problemet na mposhtin është se i mendojmë më të mëdha se vetë Perëndia. Kjo mund të jetë gjithashtu arsyeja përse kalojmë një kohë të vështirë kur përballemi me të vërtetën. Nuk jemi të sigurt se Perëndia mund të na ndryshojë, kështu fshihemi në vend që ta shikojmë veten jemi në të vërtetë.

Tani, s’e kam aq të vështirë të përballem me të vërtetën që Perëndia më thotë në lidhje me mua, sepse e di se Ai mund të më ndryshojë. Tashmë e kam parë se ç’mund të bëjë dhe i besoj Atij. Megjithatë, në fillim të ecjes time me Të, e kisha shumë të vështirë. Pjesën më të madhe të jetës e kam kaluar duke u fshehur nga një gjë ose nga një tjetër. Kisha jetuar në errësirë për një kohë kaq të gjatë saqë s’e kisha aspak të lehtë të dilja në dritë.

E VËRTETA NË QENIEN E BRENDSHME

Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sipas mirësisë sate; për dhembshurinë e madhe që ke, fshiji të ligat që kam bërë. Më pastro tërësisht [në mënyrë të rregullt] nga paudhësia ime dhe më pastro nga mëkati im.

Sepse i pranoj të ligat që kam bërë dhe mëkati im më rri gjithnjë përpara.

Kam mëkatuar kundër teje, vetëm kundër teje, dhe kam bërë atë që është e keqe në sytë e tu, me qëllim që ti të njihesh i drejtë kur flet dhe i ndershëm kur gjykon.

Ja, unë jam mbujtur në [gjendjen e] paudhësi dhe nëna ime më ka ngjizur në mëkat [edhe unë jam gjithashtu mëkatar].

Por ty të pëlqen e vërteta që qëndron në thelb, dhe më mëson urtësinë në fshehtësinë e zemrës.

Psalmi 51:1-66

Te Psalmi 51, Mbreti David po i përgjërohej Perëndisë për mëshirë dhe falje sepse Zoti po merrej me mëkatin e tij me Bath-Shebën dhe vrasjen e bashkëshortit të saj.

Besoje ose jo, mëkati i Davidit kishte ndodhur një vit para se ky psalm të shkruhej, por ai s'ishte përballur kurrë dhe nuk e kishte pranuar atë. Ai s'po përballej me të vërtetën dhe për aq kohë sa refuzonte ta bënte këtë, s'do të mund të pendohej me të vërtetë. Dhe për aq kohë sa s'mund të pendohej me të vërtetë, Perëndia nuk mund ta falte.

Vargu 6 i këtij pasazhi është një varg i fuqishëm. Aty thuhet se Perëndia dëshiron të vërtetën “në qenien e brendshme”. Kjo do të thotë se nëse duam t'i marrim bekimet e Perëndisë, ne duhet të jemi të ndershëm për veten tonë dhe mëkatet tona.

RRËFIMI I PARAPRIN FALJES

Po të themi se nuk kemi mëkat [të refuzojmë të pranojmë se jemi mëkatarë], gënjejmë vetveten dhe e vërteta [që Ungjilli paraqet] nuk është në ne [nuk banon në zemrat tona].

Po t'i rrëfejmë [lirisht] mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë [i vërtetë ndaj natyrës dhe premtimeve të Tij]

që të na falë mëkatet [të heqë paligjshmërinë tonë] dhe [vazhdimisht] të na pastrojë nga çdo paudhësi [nga çdo gjë që nuk pajtohet me vullnetin e Tij në qëllim, mendim dhe veprim].

Po të themi [shpallim] se s'kemi mëkatuar, e bëjmë atë gënjeshtar dhe fjala e tij nuk është në ne [mesazhi hyjnor i Ungjillit, nuk është në zemrat tona].

1 Gjoni 1:8-10

Perëndia është i shpejtë të na falë nëse pendohemi me të vërtetë. Por, nuk mund të pendohemi me të vërtetë nëse s'përballemi dhe s'e njohim të vërtetën e asaj që kemi bërë.

Të pranojmë se kemi bërë diçka të gabuar, dhe pastaj të nxjerrim një justifikim për të, s'është mënyra e Perëndisë për t'u përballur me të vërtetën. Në mënyrë të natyrshme ne duam të justifikojmë veten dhe veprimet tona, por Bibla thotë se justifikimi ynë gjendet vetëm te Jezu Krishti (Romakëve 3:20-24). Ju dhe unë jemi bërë të drejtë me Perëndinë vetëm me anë të gjakut të Jezusit dhe jo nga justifikimet tona.

Më kujtohet kur një komshie më telefonoi një ditë dhe më kërkoi ta çoja menjëherë në bankë, para se të mbyllej, sepse nuk po i ndizej makina. Unë isha e zënë duke bërë disa “gjëra të miat” dhe nuk doja t'i lija në mes, kështu që, u tregova e pasjellshme dhe e paduruar me të. Sapo e mbylla telefonin, e dija se isha sjellë shumë keq dhe duhej t'i telefonoja, t'i kërkoja të falur dhe ta çoja në bankë. Kisha plot justifikime që mund t'i thosha: “Nuk ndihesha mirë...”, “Isha e zënë...”, “Po kaloja një ditë të keqe vetë...”.

Por thellë në frymën time, mund të ndieja Frymën e Shenjtë që më thoshte të mos thoja asnjë justifikim!

“Thjesht telefonoi dhe i thuaji se ishe gabim, pikë! Mos thuaj asgjë më tepër se “E kisha gabim dhe nuk ka asnjë justifikim për sjelljen time. Të lutem më fal dhe më lejo të të çoj në bankë.”

Mund t'ju them se ishte e vështirë për ta thënë. Mishi po më

shpërthente! E ndieja këtë gjë të vogël të endej nëpër shpirtin tim, në mënyrë dëshpëruese, për të gjetur një vend për t'u fshehur. Por s'mund të fshihesh dot nga e vërteta, sepse e vërteta i nxjerr gjërat në dritë.

E VËRTETA I NXJERR GJËRAT NË DRITË

Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte me Perëndinë, dhe Fjala ishte Perëndi.

Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë.

Të gjitha u bënë me anë të tij (fjalës), dhe pa atë nuk u bë as edhe një nga ato, që janë bërë.

Në të ishte jeta; dhe jeta ishte drita e njerëzve.

Dhe drita ndrit në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi.

Gjoni 1:1-5

E vërteta është një nga armët më të fuqishme kundër mbretërisë së errësirës. E vërteta është dritë dhe Bibla thotë se errësira kurrë s'e ka mbizotëruar dritën dhe s'do mund ta mbizotërojë kurrë.

Satani do t'i mbajë gjërat e fshehura në errësirë, por fryma e Shenjtë do t'i nxjerrë ato në dritë dhe të merret me to, në mënyrë që ju dhe unë të jemi vërtet të lirë.

Jezusi tha se e vërteta do të na bëjë të lirë (Gjoni 8:32). Kjo e vërtetë zbulohet nga Fryma e të Vërtetës.

FRYMA E SË VËRTETËS

Kam edhe shumë për t'ju thënë, por tani ju nuk mund t'i mbani.

Por, kur të vijë ai, Fryma e së Vërtetës [Fryma-Vërtetë-Thënëse], do t'ju prijë në gjithë të vërtetën [të gjithë të vërtetën, të vërtetën e plotë] ...

Gjoni 16:12-13

Jezusi mund t’u kishte treguar dishepujve të gjitha të vërtetat, por Ai e dinte se ata s’ishin gati. Ai u tha se do t’u duhej të prisnin derisa të vinte Fryma e Shenjtë, nga qielli, për të qëndruar dhe banuar në ta.

Pasi Jezusi u ngrit në qiell, Ai dërgoi Frymën e Shenjtë të punonte me ne, për të na përgatitur që lavdia e Perëndisë të shfaqej nëpërmjet nesh.

Si mund të veprojë Fryma e Shenjtë në jetët tona nëse ne nuk përballemi me të vërtetën? Ai quhet “Fryma e së Vërtetës.” Një aspekt kryesor i shërbesës së Tij është të na ndihmojë të përballemi me të vërtetën – të na çojë në të vërtetën sepse vetëm ajo do të na bëjë të lirë.

Diçka nga e kaluara juaj – një person, ngjarje ose rrethanë që ju ka lënduar – mund të jetë burimi i sjelljes dhe qëndrimit tuaj të gabuar, por mos e lejoni atë të bëhet justifikimi për të qëndruar në atë mënyrë.

Pjesa më e madhe e problemeve në sjelljen time, pa dyshim, erdhën si pasojë e abuzimit seksual, verbal dhe emocional që më ishte bërë për vite me radhë – por, për sa kohë që e përdorja abuzimin si justifikim, unë gjendesha e kapur në kurthin e sjelljes së gabuar. Kjo është njësoj si të mbrosh armikun duke thënë: “E urrej këtë gjë, por ja përse e mbaj!”

Ju mund të përjetoni liri të madhe nga çdo skllavëri. Nuk keni përse të kaloni dyzet vjet duke u endur në shkretëtirë. Ose, nëse tashmë keni kaluar dyzet vjet, apo më shumë, sepse nuk e dinit se “mentalitetet e shkretëtirës” po ju mbanin aty, sot mund të jetë dita juaj e vendim-marrjes.

Kërkojini Perëndisë t’ju tregojë të vërtetën mbi veten tuaj. Kur Ai ta bëjë këtë, mbahu fort! Nuk ka për të qenë e lehtë, por mos harroni, Ai ka premtuar “Nuk do të të lë, as nuk do të të braktis” (Hebrenjve 13:5).

Ju jeni rrugës duke dalë nga shkretëtira. Shijojeni Tokën e Premtuar!

Kapitulli
22

*“Jeta ime është kaq e mjerë!
Më vjen keq për veten sepse vuaj kaq shumë
shpirtërisht!”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #7

*“Jeta ime është kaq e mjerë!
Më vjen keq për veten sepse
vuajkaq shumë shpirtërisht!”
Mentaliteti i Shkretëtirës #7*

*Kapitulli
22*

Izraelitët u erdhi jashtëzakonisht keq për veten e tyre. Çdo shqetësim, u bë një justifikim i ri për t’u ndier edhe më keq.

Më kujtohet kur Zoti më foli gjatë një prej atyre “festave të mia të keqardhjes”. Ai më tha: “Joyce, ti mund të jesh për të ardhur keq ose e fuqishme, por s’mund të jesh të dyja.”

Ky është një prej kapitujve që nuk dua ta kaloj shumë shpejt. Është *jetike* të kuptojmë se *s’mund të argëtojmë demonët e vetë-keqardhjes dhe në të njëjtën kohë të ecim në fuqinë e Perëndisë!*

*Atëherë tërë asambleja
ngriti zërin dhe filloi
të bërtasë; dhe atë natë
populli qau.
Dhe të gjithë bijtë e Izraelit
murmurisnin kundër ...
Numrat 14:1-2*

NGUSHËLLONI DHE NDËRTONI NJËRI-TJETRIN

Prandaj ngushëlloni [inkurajoni, këshilloni] njëri-tjetrin dhe ndërtoni [fuqizoni dhe ngrini lart] njëri-tjetrin ashtu sikur edhe bëni.

1 Thesalonikasve 5:11

E kisha të vështirë të hiqja dorë nga keqardhja. E kisha përdorur për shumë vite me radhë për të ngushëlluar veten kur lëndohesha.

Në momentin kur dikush na lëndon, në momentin që përjetojmë zhgënjim, djalli cakton një demon për të na pëshpëritur gënjeshtër mbi mënyrën e padrejtë jemi trajtuar.

Gjithçka që duhet të bëni është të dëgjoni mendimet që ju vijnë në mendje gjatë këtyre momenteve dhe do ta kuptoni menjëherë se si djalli e përdor vetë-keqardhjen për të na mbajtur në skllavëri.

Mirëpo, Bibla nuk na e jep lejen të ndihemi keq për veten. Përkundrazi, ne duhet ta inkurajojmë dhe ndërtojmë njëri-tjetrin në Zotin.

Ekziston një dhuratë e vërtetë dhembshurie që është keqardhja e perëndishme për të tjerët që na lëndojnë dhe na përdorin për të çliruar vuajtjen e tyre. Por vetë-keqardhja është e keqe sepse, ndjenjën që Perëndia e ka caktuar për t’iu dhënë të tjerëve, e kthen ndaj vetes.

E njëjta gjë është edhe me dashurinë. Romakëve 5:5 na thotë se dashuria e Perëndisë është derdhur në zemrat tona nga Fryma e Shenjtë. Ai e ka bërë këtë, për të na treguar sa shumë Perëndia na do dhe që ne të mund të jemi në gjendje t’i duam të tjerët.

Nëse dashurinë e Perëndisë që ishte caktuar për t’u dhënë, e kthejmë drejt vetes, ajo bëhet egoiste, egocentrike dhe shkatërruese. Vetë-keqardhja është idhujtari – kur i drejtohem vetes, përqendrohemi te ne dhe te ndjenjat tona. Ajo vetëm sa na ndërgjegjëson për veten tonë, nevojat dhe shqetësimet tona – dhe sigurisht që është një jetë shumë mendje-ngushtë.

MENDONI PËR TË TJERËT

Të mos shikojë secili [thjesht] interesin e vet, por edhe atë të të tjerëve.

Filipianëve 2:4

Kohët e fundit. një nga takimet tona u anulua në mënyrë të papritur. Ishte një nga ato takime që mezi e prisja dhe, në fillim, u mërzita pak. Ka qenë një kohë kur një incident i tillë do të më kishte flakur në një pëllg vetë-keqardhjeje, kritike, gjykimi për të tjerët si dhe në të gjitha llojet e mendimeve dhe veprimeve negative. Që atëherë kam mësuar se, në situata të tilla, duhet të ruaj qetësinë. Është më mirë të mos thuash asgjë, sesa të thuash gjënë e gabuar.

Ndërsa u ula me qetësi, Perëndia filloi të më tregonte situatën nga pikëpamja e njerëzve të tjerë. Ata s’kishin mundur të gjenin një godinë në të cilin të zhvillonin takimin dhe Perëndia më tregoi se sa zhgënjyese ishte edhe për ata. Ata besonin se do të takoheshin, madje mezi po e prisnin dhe tani s’mund ta bënin dot.

Është e mahnitshme sa e lehtë është të mos biesh në vetë-keqardhje nëse shohim edhe këndvështrimin e tjetrit, jo vetëm tonin. Vetë-keqardhja mbështetet nga mendimet drejtuar vetëm drejt vetes dhe askujt tjetër.

Ndonjëherë, e lodhim veten në përpjekje për të fituar simpati. Po, vetë-keqardhja është një kurth i madh dhe një prej mjeteve të preferuara të Satanit për të na mbajtur në shkretëtirë. Nëse nuk jemi të kujdesshëm, në fakt, mund të krijojmë varësi prej saj.

Varësia është përgjigje automatike ndaj disa stimuluesve – një model i mësuar sjelljeje që është bërë zakon.

Sa kohë kaloni në vetë-keqardhje? Si u përgjigjes zhgënjimeve?

I krishteri ka një privilegj të rrallë kur përjeton zhgënjim – ai mund të rigjenerohet. Me Perëndinë gjithmonë ka një fillim të ri. Megjithatë, vetë-keqardhja na mban të mbërthyer në të kaluarën.

LËRINI GJËRAT TË SHKOJNË, LEJONI PERËNDINË TË VEPROJË!

Mos kujtoni [me zell] më gjërat e kaluara, mos shqyrtoni më gjërat e lashta.

Ja, unë po bëj një gjë të re; ajo do të lëshojë degë; nuk do ta njihni ju? Po, do të hap një rrugë nëpër shkretëtirë, do të bëj që lumenjtë të rrjedhin në vendet e vetmuara.

Isaia 43:18-19

Kam kaluar kot kaq shumë vite të jetës sime duke u ndier keq për veten. Kam qenë një nga ato rastet e varësisë. Përgjigjja ime automatike ndaj çdo lloj zhgënjimi ishte vetë-keqardhja. Satani ma

mbushte mendjen menjëherë me mendime të gabuara dhe duke mos ditur si “të mendoja rreth gjërave që po më vinin në mendje”, thjesht i mendoja ato. Sa më shumë mendoja, aq më shumë keqardhje ndieja.

Shpesh tregoj histori nga vitet e para të martesës. Çdo të dielë mbasdite, gjatë sezoneve të futbollit, Dave donte të shikonte ndeshjet në televizor. Nëse nuk ishte sezoni i futbollit, atëherë do të ishte ndonjë tjetër “sezon topi”. Dave kënaqej duke parë, ndërsa unë as që doja t’ia hidhja sytë asnjë prej lojërave. Atij i pëlqente çdo gjë që kishte një top e që kërcente. Ai mund të mbërthehej kaq keq pas ndonjë ndeshjeje sporti saqë s’e vinte re praninë time.

Një herë qëndrova para tij dhe i thashë shumë qartë: “Dave nuk ndihem hiç mirë. Më duket se po vdes.”

Pa i ngritur fare sytë nga ekrani, ai m’u përgjigj: “Ëhë, ëhë, shumë mirë e dashur.”

Kam kaluar shumë të diela në mërzitje dhe në vetë-keqardhje. Sa herë që mërzitesha me Dave, pastroja shtëpinë. Po përpiqesha ta bëja atë të ndihej fajtor që po kënaqej ndërsa unë isha në gjendje të mjeruar. Për orë të tëra e ngrija shtëpinë përmbys, përplasja dyert dhe sirtarët, kaloja para-mbrapa në dhomën ku ndodhej edhe ai, me fshesën me korent në dorë bëja zhurmë për të treguar sa shumë po punoja.

Sigurisht, po përpiqesha t’i tërhiqja vëmendjen, por ai zor se më vinte re. Dorëzohesha, shkoja në kopshtin mbrapa shtëpisë, ulesha në dyshtin e tualetit dhe qaja. Sa më shumë qaja, aq më shumë keqardhje kisha për veten. Kohë më vonë, Perëndia më zbuloi përse një grua shkon në tualet për të qarë. Aty ndodhet një pasqyrë e madhe dhe pasi ka qarë për një kohë të gjatë, ajo mund të ngrihet në këmbë dhe të shohë me vëmendje veten e saj. Aty sheh se vërtet është bërë për të ardhur keq.

Ndonjëherë dukesha kaq keq saqë kur shikoja fytyrën time në pasqyrë, filloja të qaja edhe më shumë. Më në fund, pikëllimin tim

e çoja në dhomën ku ishte Dave, duke ecur ngadalë, me më shumë keqardhje se ndonjëherë tjetër. Zakonisht ai m'i ngulte sytë gjatë për të më kërkuar t'i çoja çaj të ftohtë nëse më binte rruga nga kuzhina.

Ideja e gjithë kësaj është: nuk funksionoi! E shkatërrova veten emocionalisht – shpesh kisha dhimbje fizike si rezultat i emocioneve të gabuara që kisha përjetuar gjatë gjithë ditës.

Perëndia nuk do t'ju çlirojë me dorën tuaj, por me të Tijën. Vetëm Perëndia mund t'i ndryshojë njerëzit! Askush përveç të Plotfuqishmit s'mund t'ia hiqte dëshirën Dave të shihte aq shumë sporte sa shihte ai. Ndërsa mësova t'i besoj Zotit dhe të pushoja së zhgërryeri në vetë-keqardhje kur nuk bëhej sipas mënyrës sime, Dave ishte më i ekuilibruar lidhur me ndeshjet e sportit.

Ai akoma kënaqet me to dhe tani nuk bezdisem fare. Gjatë asaj kohe, unë bëj gjëra që më japin kënaqësi. Nëse me të vërtetë dua ose më duhet të bëj diçka tjetër, e pyes Dave me ëmbëlsi (jo me inat) dhe në shumë raste ai është i gatshëm t'i ndryshojë planet. Megjithatë, ka edhe raste – dhe gjithmonë do të ketë – kur s'bëhet ajo që dua unë. Sapo ndiej që emocionet fillojnë të ngrejne krye, lutem: “Oh Perëndi, më ndihmo ta kaloj këtë provë. Nuk dua t'i bie më rrotull këtij mali, jo më!”

Kapitulli

23

*“Nuk i meritoj bekimet e Perëndisë
sepse nuk jam i denjë.”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #8

Pasi Jozueu i udhëhoqi izraelitët drejt Tokës së Premtuar, Perëndia donte të bënte diçka para se ata të sulmonin dhe pushtonin qytetin e tyre të parë, Jerikon.

Zoti urdhëroi që të gjithë meshkujt izraelitë të rrethpriteshin. Kjo gjë nuk ishte bërë gjatë të gjithë dyzet viteve që ata ishin endur në Shkretëtirë. Pasi u bë, Zoti i tha Jozueut se Ai e kishte “rrethprerë dhe flakur” fajin e Egjiptit nga populli i Tij.

Disa vargje më poshtë, në kapitullin 6, fillon tregimi se si Perëndia i udhëhoqi Bijtë e Izraelit në sulm për të marrë në dorë qytetin e Jerikos. Përse duhej, në fillim, të largohej faji nga ata? Çfarë është faji?

Atëherë ZOTI i tha Jozueut: «Sot ju hoqa turpërimin e Egjiptit», dhe ai vend u quajt Gilgal deri në ditët e sotme.

Jozueu 5:9

PËRKUFIZIMI I FAJIT

Fjala *faj* do të thotë “turpërim ... humbje e nderit: turp.”¹ Kur Perëndia tha se do të “hiqte” fajin e Egjiptit nga izraelitët, Ai po u jepte një mesazh. Egjipti përfaqëson botën. Pas disa vitesh në botë dhe shndërimin në njerëz të botës, të gjithë ne kemi nevojë të na hiqet faji.

Për shkak të gjërave që kisha bërë dhe çfarë më kishte ndodhur, kisha një natyrë ku në themel ishte turpi. Fajësoja veten për atë që më kishte ndodhur (edhe pse më kishte ndodhur në fëmijëri dhe s’mund të bëja asgjë për ta ndaluar).

Kemi thënë se hiri është fuqia e Perëndisë që vjen te ne, si një dhuratë falas, për të na ndihmuar në gjërat që s'mund t'i bëjmë dot vetë. Perëndia dëshiron të na japë hir, ndërsa Satani dëshiron të na japë turpin, një fjalë tjetër që shpjegon fjalën faj.

Turpi më thoshte se nuk isha e mirë, e padenjë për dashurinë dhe ndihmën e Perëndisë. Turpi kishte helmuar njeriun tim të brendshëm. S'ndihesha në turp vetëm për atë që më kishin bërë, por edhe për veten time. Thellë brenda meje, nuk e pëlqeja veten time.

Perëndia na e largoi fajin dhe kjo do të thotë se secili nga ne duhet të pranojë faljen që Ai ofron, për të gjitha mëkatet e së kaluarës.

Duhet të kuptoni se s'mund t'i meritoni kurrë bekimet e Perëndisë – s'mund të jeni kurrë i denjë për to. Ju mund t'i pranoni ato në përlësi, t'i vlerësoni dhe të mahniteni që Ai është kaq i mirë dhe se sa shumë ju do.

Vetë-urrejtja, vetë-refuzimi dhe mospranimi i faljes së Perëndisë (duke e falur vetë vetveten), moskuptimi i drejtësisë nëpërmjet gjakut të Jezusit dhe të gjitha problemet që lidhen me të, pa dyshim do t'ju mbajnë ende në shkretëtirë. Mendja juaj duhet të ripërtërihet në lidhje me drejtësimin nëpërmjet Jezusit – dhe jo nëpërmjet veprave tuaja.

Jam e bindur, pas shumë vitesh në shërbesë, se rreth 85 përqind e problemeve burojnë nga mënyra si ndihemi për veten tonë. Këdo person që njeh, i cili po ecën në fitore, ai gjithashtu ecën në drejtësi.

E di se nuk i meritoj bekimet e Perëndisë, por gjithsesi unë i marr ato, sepse jam një bashkë-trashëgimtare me Krishtin (Romakëve 8:17). Ai i fitoi ato dhe unë i marr duke vendosur besimin tim në Të.

TRASHËGIMTAR APO PUNËTOR?

Prandaj ti nuk je më skllav [shërbëtor i lidhur], por bir; dhe në qoftë se je bir, je [rrjedhimisht] edhe trashëgimtar i Perëndisë, përmes Krishtit.

Galatasve 4:7

A jeni bir apo skllav – trashëgimtar apo shërbëtor i lidhur? Trashëgimtari është ai që merr diçka, jo me meritë, por pasuria kalon nga një person te një tjetër nëpërmjet një testamenti. Një shërbëtor i lidhur ose punëtor, në kuptimin biblik, është ai person që është lodhur së ndjekuri Ligjin. Kjo fjalë do të thotë punë të rëndë dhe shqetësim të madh.

Jam endur në shkretëtirë për vite me radhë si një punëtores, duke u përpjekur për të merituar atë që Perëndia donte të ma jepte lirshëm, nëpërmjet hirit të Tij. Mendoja gabim.

Së pari, mendoja se çdo gjë duhej fituar dhe merituar: “Askush s’të jep asgjë falas”. Këtë parim e kisha mësuar prej vitesh. Këtë fjalë e kisha dëgjuar herë pas here ndërsa rritesha. Më kishin thënë se kushdo që më ofronte diçka, po më gënjente dhe në fund do të përfitonte prej meje.

Përvoja e jetës në botë nga tregon se duhet të meritojmë çdo gjë që marrim. Nëse duam miq, na është thënë se duhet t’i mbajmë të lumtur gjatë gjithë kohës, ndryshe do të na refuzojnë. Nëse duam një ngritje pozite në punë, atëherë të gjithë thonë se duhet të njohim njerëzit e duhur, t’i trajtojmë në një mënyrë të caktuar dhe ndoshta një ditë do të na jepet shansi për të ecur përpara. Kur të kemi përfunduar punë me botën, faji i saj do të shtrihet rëndë mbi ne, faj i cili patjetër duhet të flaket tutje.

SI E SHIHNI VETEN?

Përveç kësaj aty pamë gjigantë (pasardhësit e Anakut rrjedhin nga gjigantët), përballë të cilëve na dukej se ishim karkaleca, dhe kështu duhet t'u dukeshim atyre».

Numrat 13:33

Mbi supet e izraelitëve rëndonte ky faj. Fakti që ata kishin një opinion negativ për veten e tyre shikohet në këtë varg. Dhjetë nga dymbëdhjetë spiunët që u dërguan me mision grumbullimin e informacionit për Tokën e Premtuar, u kthyen duke raportuar se toka banohej nga gjigandë të cilët i shikonin ata si karkalecë – kështu e shihni ata veten e tyre.

Kjo na tregon qartë se çfarë mendonin këta njerëz për veten.

Ju lutem, kini parasysh se Satani do t'ju mbushë mendjen (nëse e lejoni) me të gjitha llojet e mendimeve negative për veten tuaj. Ai e ka nisur herët punën e tij. I ka ngritur fortesat, shumë prej tyre janë gjëra negative mbi veten tënde apo mendime negative të njerëzve të tjerë. Ai gjithmonë thur situata në të cilat ju përjetoni mohim dhe kështu ju kujton dhimbjen, edhe pse përpiqeni të ecni përpara.

Frika e dështimit dhe e mohimit mbajnë shumë njerëz në shkretëtirë. Skllavëria e gjatë në Egjipt dhe jeta nën kushte të mjerueshme keqtrajtimi, të gjitha këto kishin lënë gjurmën e tyre tek izraelitët. Është interesante të vëmë re se, pothuajse asnjë nga brezat që doli së bashku me Moisiun, nuk hyri në Tokën e Premtuar. Ishin bijtë e tyre ata që u futën. E megjithatë, Perëndia u tha se duhej të hiqte fajin prej tyre.

Shumë prej tyre lindën në shkretëtirë pasi prindërit ishin larguar nga Egjipti. Si mund të mbanin ata fajin e Egjiptit në s'kishin jetuar fare atje?

Gjërat që gjenden te prindërit e tu, mund të kalojnë edhe te ju. Qëndrimet, mendimet dhe modelet e sjelljes mund të trashëgohen.

Një qëndrim i gabuar i prindërve tuaj mund të bëhet qëndrimi juaj. Mënyra si ata mendojnë për një subjekt të caktuar mund të transmetohet te ju dhe ju as që e dini përse mendoni në atë mënyrë.

Një prind që ka vetëvlerësim të ulët, një qëndrim ”nuk jam i denjë” dhe qëndrimin “unë nuk i meritoj bekimet e Perëndisë”, pa dyshim që këtë qëndrim mund ta kalojnë te fëmijët e tij.

Edhe pse për këtë gjë kam folur më parë në këtë libër, sepse është një fushë kaq e rëndësishme, më lejoni të përmend sërish se duhet të jeni të ndërgjegjshëm për çka ju vjen në mendjen në lidhje me veten. Perëndia është i gatshëm t’ju japë mëshirë për dështimet tuaja nëse jeni të gatshëm ta merrni. Ai nuk shpërblen të përsosurit që nuk kanë ndonjë të metë e që nuk gabojnë kurrë, por ata që besojnë dhe mbështeten te Ai.

BESIMI JUAJ NË PERËNDINË E KËNAQ ATË

Edhe pa besim është e pamundur t’i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet [patjetër] të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblyesi i atyre që e kërkojnë atë.

Hebrenjve 11:6

Ju lutem, kini parasysh se pa besim nuk mund t’i pëlqeni Perëndisë. Kështu, pavarësisht sa “vepra të mira” ofroni, Perëndia s’do të kënaqet nëse ato janë bërë për të “fituar” pëlqimin e Tij.

Çfarëdo që bëjmë për Perëndinë, duhet ta bëjmë nga dashuria për Të, jo për të përftuar diçka prej Tij.

Ky varg i fuqishëm thotë se Perëndia është shpërblyesi i të gjithë atyre që e kërkojnë me gjithë zemër. U gëzova shumë kur e lexova këtë varg! E di që kam bërë shumë gabime në të kaluarën, por gjithashtu di se kam kërkuar Zotin me gjithë zemrën time. Kjo do të thotë se kualifikohem për të marrë shpërblimet. Kohë më parë, vendosa të merrja çdo bekim që Perëndia dëshironte të më jepte.

Zoti donte t'i çonte izraelitët në Tokën e Premtuar dhe t'i bekonte përtej imagjinatës së tyre, por së pari, Atij i duhej të largonte fajin e tyre. Ata s'do mund të merrnin prej Tij, siç duhej, për sa kohë që ishin të ngarkuar me turp, faj dhe çnderim.

MBI ÇDO KRITIKË

Sikurse [në dashurinë e Tij] na zgjodhi [na zgjodhi për veten e Tij] në të përpara themelimit të botës, që të jemi të shenjtë [të shenjtëruar dhe të vënë mënjanë për Të] dhe të patëmetë përpara tij në dashuri.

Efesianëve 1:4

Ky është një varg i mrekullueshëm! Zoti na tregon se ne jemi të Tijët dhe përcakton atë që dëshiron për ne –të dimë se na do, se jemi të veçantë, me vlerë dhe se duhet të jemi të shenjtë, pa të meta dhe mbi çdo kritikë.

Natyrisht, ne duhet të bëjmë çmos për të jetuar në shenjtëri. Por faleminderit Perëndisë, se kur gabojmë, mund të gjejmë falje dhe të ripërtërihemi në shenjtëri, duke u bërë edhe një herë të pafajshëm, mbi çdo kritikë – të gjitha këto “në Të”.

PA U KRITIKUAR DHE PA U QORTUAR

Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtësia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, edhe atij do t'i jepet.

Jakobi 1:5

Edhe ky është një varg i fuqishëm që na mëson të marrim nga Perëndia pa u qortuar.

Jakobi, më parë, po u fliste njerëzve që po kalonin sprova dhe tani po u thotë se nëse donin urtësi, duhej t’ia kërkonin Perëndisë. Ai i siguron ata se Perëndia nuk do t’i fajësojë apo kritikojë– Ai thjesht do t’i ndihmojë.

Kurrë nuk do të dilni nga shkretëtira pa pasur një ndihmë të madhe nga Perëndia. Por, në rast se keni një qëndrim negativ për veten tuaj, edhe kur Ai të përpiqet t’ju ndihmojë, ju nuk do ta merrni dot ndihmën.

Nëse dëshironi të keni një jetë fitimtare, të fuqishme dhe pozitive, atëherë s’mund të jeni dot negativ për veten tuaj. Mos shihni vetëm sa rrugë keni përpara, por sa shumë keni ecur deri tani. Vlerësojeni progresin tuaj dhe kujtoni Filipianëve 1:6 “**...duke qenë i bindur për këtë, se ai që nisi një vepër të mirë në ju, do ta përfundojë [këtë vepër të mirë] deri në ditën e Jezu Krishtit [pikërisht deri në kohën e rikthimit të Tij].**”

Mendoni dhe flisni pozitivisht për veten tuaj!

Kapitulli
24

*“Përse nuk duhet të jem xheloz dhe ziliqar
kur të gjithë të tjerët janë shumë më mirë se unë?”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #9

*“Përse nuk duhet të jem xheloz dhe
ziliqarkur të gjithë të tjerët janë
shumë më mirë se unë?”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #9

Kapitulli

24

Te Gjoni 21, Jezusi po bisedonte me Pjetrin në lidhje me mundimet që do t'i duhej të duronte për t'i shërbyer dhe për ta lavdëruar Atë. Sapo Jezusi ia tha këto gjëra, Pjetri u kthye, pa Gjonin dhe menjëherë e pyeti Jezusin se cili ishte vullneti i Tij për të. Pjetri donte të sigurohej që nëse atij do t'i duhej të kalonte kohëra të vështira në të ardhmen, po kështu do t'i duhej edhe Gjonit.

Si përgjigje, Jezusi me mirësjellje i tha Pjetrit të shikonte punën e tij.

Ndërhyrja (të mbash mendjen) te punët e të tjerëve, do të na mbajë në shkretëtirë. Xhelozia, zilia dhe krahasimi i vetes sonë dhe rrethanave tona me të tjerët, është një mentalitet shkretëtire.

Kur Pjetri e pa [Gjonin], i tha Jezusi: «Zot, dhe me të ç'do të bëhet?».

Jezusi i tha: «Nëse dua që ai të rrijë [të mbijetojë, të jetojë] derisa të vij, ç'të duhet? [Ç'të duhet ty?] Ti ndiqmë!».

Gjoni 21:21-22

JINI TË NDËRGJEGJSHËM PËR XHELOZINË DHE ZILINË

Një zemër e shëndoshë është jetë për trupin, por smira është kalbja e kockave.

Fjalët e Urta 14:30

Zilia e bën njeriun të sillet në mënyrë të pashpirt dhe të vrazhdë –me raste, deri kafshërore. Zilia i bëri vëllezërit e Jozefit ta shisnin atë në skllavëri. Ata e urrenin Jozefin sepse babai i tij e donte shumë.

Nëse dikush në familjen tuaj duket se ka më shumë favore se

ju, mos e urreni. Besojini Perëndisë! Bëni atë që Ai ju kërkon – besojini Atij për favor – dhe do të përfundoni si Jozefi – i bekuar me shumicë.

Fjalori shpjegues i terminologjisë biblike An Expository Dictionary of New Testament Words i Vine e përkufizon fjalën greke *zili* si “ndjenjë pakënaqësie e prodhuar nga dëshmia ose dëgjimi i përparimit ose prosperitetit të tjerëve.”¹ *Xhelozia* përkufizohet nga Webster si “ndienjë zilie, frike ose hidhërimi.”² Unë e interpretoj këtë përkufizim si frika e humbjes së asaj që keni; mospëlqimi i suksesit të një tjetri, që burojnë nga ndjenjat e zilisë.

MOS U KRAHASONI AS KONKURONI

Dhe midis tyre u bë edhe një diskutim se cili vallë nga ata duhej të konsiderohej më i madhi.

Por ai u tha atyre: «Mbretërit e kombeve i sundojnë ata [duke sunduar si perandor-perëndi], dhe ata që kanë pushtet mbi ta, quhen bamirës.

Por me ju mos qoftë kështu; madje më i madhi ndër ju le të jetë si më i vogli dhe ai që drejton si ai që shërben.

Luka 22: 24-26

Në jetën time të mëparshme, kam pasur një mori betejash me xhelozinë, zilinë dhe krahasimin. Kjo është një veçori e përbashkët e pasigurisë. Nëse nuk jemi të sigurt lidhur me vlerën që kemi si individë, atëherë, në mënyrë të natyrshme, do ta gjejmë veten duke konkuruar me këdo që duket i suksesshëm dhe që ecën mirë.

Kur mësova se unë isha një individ (që Perëndia kishte një plan unik dhe personal për jetën time), kam përjetuar një nga liritë më të vyera dhe të çmuara që Zoti më ka dhënë. Perëndia më ka siguruar se s’kam përse ta krakasoj veten time (apo shërbesën time) me askënd tjetër.

Kur shoh dishepujt e Jezusit, se si ata luftuan me të njëjtat gjëra si unë, inkurajohem dhe them se ka shpresë edhe për mua. Te Luka 22, i shohim dishepujt të ziheshin mes tyre se cili ishte më i madhi. Jezusi iu përgjigj duke u thënë se, në fakt, më i madhi ishte ai që ishte i gatshëm të konsiderohej i fundit dhe ai që ishte i gatshëm të ishte shërbëtor. Zoti ynë kaloi shumë kohë duke u përpjekur t'u mësonte dishepujve se jeta në Mbretërinë e Perëndisë është e kundërt me mënyrën e botës apo të mishit.

Jezusi u mësoi atyre gjëra të tilla si “Por shumë të parë do të jenë të fundit dhe të fundit të parët” (Marku 10:31), “Gëzohuni bashkë me mua” (Luka 15:6-9), “Duajini armiq të tuaj ... lutuni për ata që ju keqtrajtojnë” (Mateu 5:44). Bota mund të thotë se ky është budallallëk, por Jezusi tha se kjo është fuqia e vërtetë.

SHMANGNI KONKURENCËN E BOTËS

Le të mos kërkojmë lavdi të kotë, duke provokuar njëri-tjetrin dhe duke pasur smirë njëri-tjetrin.

Galatasve 5:26

Sipas sistemit të botës, vendi më i mirë, është të jesh përpara kujtdo tjetër. Mendimi i përgjithshëm thotë duhet të përpiqemi të arrijmë në krye, pavarësisht se kë lëndojmë. Por Bibla na mëson se nuk ka paqe të vërtetë, derisa nuk çlirohemi nga mendimi i konkurimit me të tjerët.

Edhe në “lojërat e qejfit”, shpesh shohim se konkurenca del aq shumë në pah sa që njerëzit përfundojnë në grindje dhe urrjetje për njëri-tjetrin, në vend që të shlodhen dhe të kalojnë një kohë të mirë së bashku. Natyrisht, njerëzit s'luajnë për të humbur; secili do të bëjë më të mirën e tij. Por kur njeriu s'e shijon dot lojën nëse s'fiton, atëherë ai pa dyshim që ka një problem – ndoshta një problem me rrënjë të thella që po i shkakton probleme të tjera në shumë fusha të jetës.

Ne, pa dyshim, duhet të japim më të mirën në punë. Nuk ka asgjë të gabuar të dëshirosh të dalësh mirë dhe të ecësh përpara në profesionin që kemi zgjedhur. Por ju inkurajoj të mos harroni se, promovimi për besimtarin vjen nga Perëndia, dhe jo nga njeriu. Perëndia do të na japë favor me Të, dhe me të tjerët, nëse do t'i bëjmë gjërat sipas mënyrës së Tij (Fjalët e Urta 3:3-4).

Xhelozia dhe zilia janë tortura nga ferri. Kam kaluar shumë vite duke qenë xhelozë dhe ziliqare ndaj kujtdo që dukej më mirë se unë, apo që kishte dhunti që unë s'i kisha. Fshehtazi, jetoja në konkurrencë me njerëzit e tjerë që shërbenin. Për mua ishte shumë e rëndësishme që shërbesa “ime” të ishte më e madhe në numër, të ndiqej më mirë, më e begatë se e kujtdo tjetër. Nëse shërbesa e dikujt tjetër ia kalonte në ndonjë mënyrë të times, doja të isha e gëzuar për atë person, sepse e dija se ishte vullneti dhe mënyra e Perëndisë, por diçka në shpirtin tim nuk e lejonte këtë.

Ndërsa rritesha në njohuri kuptova se, kush isha në Krishtin (dhe jo në veprat e mia), më jepte liri të mos e krahasoja veten me asnjë njeri tjetër. Sa më shumë mësoja t'i besoja Perëndisë, aq më shumë liri gëzoja në ato fusha. Mësova se Ati im qiellor më do dhe dëshiron më të mirën – për *mua*.

Çfarë Perëndia bën për ju, ose për mua, mund të mos jetë e njëjta gjë që bën për dikë tjetër. Mos harroni çfarë Jezusi i tha Pjetrit: “Mos u shqetëso për atë që Unë zjedh të bëj me dikë tjetër – ti më ndiq Mua!”

Një herë, një mikësja ime mori një dhuratë nga Zoti. Unë kisha kohë që besoja se Zoti do ma jepte mua atë dhuratë, sepse e dëshiroja fort. Nuk e konsideroja këtë mikeshë të ishte aq “frymërore” sa unë. U bëra shumë xhelozë e ziliqare kur ajo plot gëzim erdhi te porta e shtëpisë time për të ndarë me mua çfarë Perëndia kishte bërë për të. Sigurisht, në prani të saj, unë u shtira e gëzuar për të, por në zemrën time nuk isha kështu.

Kur ajo u largua, brenda meje lindën qëndrime të cilat as që

i kisha menduar se i kisha! Në fakt, s'po e duroja dot bekimin e Perëndisë në të, sepse s'mendoja që ajo e meritonte. Pas gjithë kësaj, qëndrova në shtëpi, agjërova dhe u luta, ndërsa ajo doli me mikeshat e saj dhe të gjitha kaluan një kohë të mirë. E shikoni, unë isha një "farise", një fetare arrogante dhe as që e dija.

Shumë shpesh Perëndia i rrotullon ngjarjet në një mënyrë të tillë që ne të mos kemi mundësi zgjedhjeje, sepse Ai e di çfarë na duhet në të vërtetë. Mua më duhej të çlirohesha nga qëndrimet e këqija shumë më tepër sesa ajo për të cilën po lutesha. Perëndia e sheh të rëndësishme caktimin e rrethanave tona, në mënyrë që ne të përballemi me to. Ndryshe nuk kemi për të përjetuar liri kurrë.

Për sa kohë që armiku mund të fshihet në shpirtin tonë, ai gjithmonë do të ketë një masë të caktuar kontrolli mbi ne. Por kur Perëndia e ekspozon atë, ne jemi në rrugën drejt lirisë, nëse do t'i vendosim jetët tona në duart e Perëndisë dhe do ta lejojmë Atë të bëjë shpejt atë që Ai dëshiron të bëjë.

Në fakt, Perëndia tashmë i kishte dhënë jetës time qëllimin që shërbesa që Ai do të më jepte ta drejtoja, do të ishte shumë e madhe, dhe se do të arrinte miliona njerëz me anë të radios, televizionit, seminareve, librave dhe kasetave. Por Ai s'do të më çonte në plotësinë e saj, pa u "rritur" në Të.

KINI NJË QËNDRIM TË RI NË MENDJE

I dashur, uroj të kesh mbarësi në çdo gjë dhe të jesh shëndoshë, ashtu si ka mbarësi shpirti yt.

3 Gjoni 2

Shikojeni me vëmendje këtë varg. Perëndia *dëshiron të na bekojë edhe më shumë se sa ne kemi dëshirë të bekohemi*. Por, gjithashtu, Ai na do kaq shumë sa të mos na bekojë përtej kapaciteteve tona për ta trajtuar siç duhet bekimin dhe për të vazhduar t'i japim Atij lavdi.

Xhelozia, zilia dhe krahasimi me të tjerët është fëmënor. I përket tërësisht mishit dhe nuk ka të bëjë fare me gjërat frymërore. Por është një nga shkaqet kryesore të jetës në shkretëtirë.

Kini kujdes me mendimet tuaja në këtë fushë. Kur të dalloni modele të gabuara mendimi që fillojnë të rrjedhin në mendjen tuaj, flitni pak me veten. Thuaji vetes: “Çfarë të mire do të kem nëse do të jem xheloz për të tjerët? Nuk do të më sjellë asnjë të mirë. Perëndia ka një plan individual për secilin prej nesh dhe do t’i besoj Atij që të bëjë më të mirën për mua. Nuk është puna ime se çfarë Ai bën për njerëzit e tjerë.” Dhe pastaj lutu që ata të bekohen akoma dhe më shumë.

Mos kini frikë të jeni i sinqertë me Perëndinë për ndjenjat tuaja. Gjithsesi, Ai e di si ndiheni, kështu që mund të flisni me Të.

I kam thënë Zotit gjëra të tilla si: “Perëndi, lutem për _____ që ta bekosh akoma dhe më shumë. Jepi asaj begati; bekoje në të gjitha rrugët. Zot, unë lutem për të me besim. Në shpirtin tim ndihem inferiore dhe xheloze për të, por unë *zgjedh* ta bëj këtë sipas mënyrës Tënde pavarësisht nëse ndihem ashtu ose jo.”

Kohët e fundit dëgjova dikë të thoshte se, pavarësisht sa mirë mund të bëjmë diçka, gjithmonë do të dalë dikush që do ta bëjë edhe më mirë se ne. Kjo thënie pati ndikim të madh tek unë sepse e di se kjo gjë është e vërtetë. Dhe, nëse është e vërtetë, atëherë përse duhet të mundohemi gjatë gjithë jetës për të qenë përpara të tjerëve? Sapo arrijmë të jemi të parët, dikush tjetër do të jetë duke konkuruar me ne. Herët a vonë, do të shfaqet ai njeri që arrin të bëjë gjithçka pak më mirë se ne.

Mendoni për sportet: pavarësisht se çfarë rekordesh vendosin disa atletë, gjithmonë do të dalë një tjetër që do ta thyejë. Po në fushën e argëtimit? Ylli aktual është në krye vetëm për një periudhë të caktuar kohe dhe pastaj vjen dikush tjetër, i ri, dhe ia zë vendin. Çfarë mashtrimi i tmerrshëm është të mendosh se duhet të luftojmë gjithmonë për të qenë përpara kujtdo tjetër dhe pastaj të lutojmë

akoma dhe më shumë për të qëndruar aty.

Perëndia më tregoi, kohë më parë, që të kujtohesha se “meteorët” ngrihen shpejt dhe fitojnë vëmendje të madhe, por zakonisht shnaqeb vetëm për një periudhë të shkurtër kohore. Në shumicën e rasteve ata rrëzohen po aq shpejt sa edhe ngrihen. Ai më tregoi se është më mirë të jesh përreth për një kohë të gjatë – duke u mbajtur fort – dhe të bëj atë që Ai më ka kërkuar të bëj, në më të mirën e aftësisë sime. Ai më ka siguruar se do të kujdeset për reputacionin tim. Sa për vete, kam vendosur se çfarëdo që Ai të dojë prej meje, është në rregull me mua. Përse? Sepse Ai e di se çfarë unë mund të bëj, më mirë sesa vetë unë.

Ndoshta keni pasur një fortesë mendore për një kohë të gjatë në këtë fushë. Sa herë që takoni dikë që duket se ka më shumë sukses se ju, ju ndiheni xheloz, ziliqar apo ndjeni një dëshirë konkurrence me atë person. Nëse ju ndodh kështu, ju nxis të kini një qëndrim të ri në mendje.

Ndajeni mendjen të gëzoheni për të tjerët dhe besojini Perëndisë në veten tuaj. Kjo do t’ju kërkojë pak kohë dhe ngulmim, por kur ajo fortesë e vjetër e mendjes të rrëzohet përtokë dhe të zëvendësohet me Fjalën e Perëndisë, atëherë do të jeni duke dalë nga shkretëtira drejt Tokës së Premtuar.

Kapitulli
25

*“Do ta bëj siç di vetë,
ndryshe s’e bëj fare.”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #10

*“Do ta bëj siç di vetë,
ndryshe s’e bëj fare.”*

Mentaliteti i Shkretëtirës #10

Kapitulli

25

Izraelitët shfaqën shumë kokëfortësi dhe rebelim gjatë viteve në shkretëtirë. Ajo është ekzaktësisht çfarë i bëri ata të vdisnin aty. Ata nuk bënëin atë që Perëndia u thoshte të bënëin! I thirrën Perëndisë që t’i çlironte nga shqetësimi kur futeshin në telashe. Ata madje i përgjigjeshin udhëzimeve të Tij me bindje derisa rrethanat përmirësoheshin. Pastaj, në mënyrë të përsëritur, ktheheshin sërish në rebelim.

I njëjti cikël përsëritet dhe regjistrohet kaq shumë herë në Dhjatën e Vjetër saqë është e pothuajse e pabesueshme. Ashtu edhe ne, nëse nuk ecim në urësi, do të jetojmë duke bërë të njëjtën gjë.

Disa prej nesh janë nga natyra pak më shumë kokëfortë dhe rebelë se të tjerët. Sigurisht, duhet të marrim në konsideratë rrënjët tona dhe fillimet e jetës, sepse edhe ato gjithashtu ndikojnë në ne.

Unë kam lindur me një personalitet të fortë dhe ndoshta do të kisha kaluar shumë vite duke u përpjekur “t’i bëj gjërat sipas mënyrës time”. Por vitet që kalova e abuzuar dhe e kontrolluar - shtoi edhe personalitetin tim tashmë të fortë - u kombinuan së bashku duke formuar një mendësi se askush nuk do të më tregonte çfarë të bëja.

Është e qartë se Perëndisë iu desh të kujdesej për këtë sjellje të keqe para se të mund të më përdorte.

Zoti kërkon që ne të mësojmë të heqim dorë nga mënyrat tona, të jemi elastikë dhe të modelueshëm në duart e Tij. Për sa kohë që jemi kokëfortë dhe rebelë, Ai s’mund të na përdorë.

*Dhe të vendosin te
Perëndia besimin e tyre
dhe të mos harrojnë
veprat e Perëndisë, por të
respektojnë urdhërimet e
tij;
dhe të mos jenë si etërit e
tyre, një brez kokëfortë dhe
rebel, një brez me zemër
të paqëndrueshme dhe me
një frymë jobesnike ndaj
Perëndisë.*

Psalmi 78:7-8

Unë e përshkruaj “kokëfortësinë” si kryeneçësi; e vështirë për t’u trajtuar dhe për të punuar me të, dhe “rebelimin” si kontroll rezistues; korrigjim rezistues, i padisiplinueshëm; refuzim për të ndjekur udhëzimet e thjeshta. Të dy këto përkufizime më përshkruajnë mua, ashtu siç isha!

Abuzimi që kisha vuajtur në jetën time të hershme shkaktoi shumë probleme me qëndrimin ndaj autoritetit. Por, ashtu siç e thashë më parë në këtë libër, s’mund ta lejoja të kaluarën time të kthehej në justifikim për të qëndruar në kurthin e rebelimit, apo në ndonjë gjë tjetër. Jeta fitimtare kërkon nxitje dhe bindje të përpiktë ndaj Zotit. Ne rritim aftësinë dhe gadishmërinë për të lënë mënjane vullnetin tonë dhe për të bërë vullnetin e Tij. Është jetike të vazhdojmë të ecim përpara në këtë fushë.

Nuk mjafton të arrish një pikë të caktuar dhe të mendosh: “Kam arritur mjaftueshëm!” Duhet të jemi të bindur në të gjitha gjërat dhe jo të jemi të rezervuar në ndonjë gjë, ose t’i mbyllim Zotit ndonjë derë. Të gjithë i kemi ato fusha “të caktuara” që i mbajmë sa më gjatë sa të mundemi, por ju nxit të kujtoni se, një dru i shtrembër e prish të gjithë stivën (1 Korintasve 5:6).

PERËNDIA DËSHIRON BINDJE, JO SAKRIFICË

Samueli i tha [mbretit Saul]: «Ndoshta i pëlqejnë ZOTIT holokaustet dhe flijimet si bindje ndaj zërit të ZOTIT? Ja, bindja është më e mirë se flijimi dhe të dëgjosh me kujdes është më mirë se dhjami i deshve.

Sepse rebelimi është si mëkati i shortarisë dhe kryeneçësia është si kulti i idhujve dhe i perëndive shtëpiake. Duke qenë se ke hedhur poshtë fjalën e ZOTIT, edhe ai të ka hedhur poshtë si mbret».

1 Samuelit 15:22-23

Një ekzaminim i jetës së Saulit na tregon qartësisht se atij iu dha mundësia për të qenë mbret. Ai nuk e mbajti këtë pozitë për një kohë të gjatë për shkak të kokëfortësisë dhe rebelimit. Ai kishte idetë e tij në lidhje me gjërat.

Një herë, kur profeti Samuel po korrigjonte Saulin se nuk po bënte atë që ai ishte udhëzuar të bënte, përgjigjja e Saulit ishte “thashë me vete”. Ai pastaj vazhdoi të shprehte idenë dhe mendimet e tij si duheshin bërë gjërat (1 Samueli 10:6-8; 13:8-14). Përgjigjja e Samuelit për mbretin Saul ishte se Perëndia dëshiron bindje, jo sakrificë.

Shpesh ne s’duam të bëjmë atë që Perëndia kërkon dhe pastaj përpiqemi të bëjmë diçka për të kompensuar mosbindjen tonë.

Sa shumë bij të Perëndisë dështojnë “të mbretërojnë në jetë” (Romakëve 5:17; Zbulesa 1:6) për shkak të kokëfortësisë dhe rebelimit të tyre?

Hyrja në librin e Predikuesve në *Amplified Bible* thotë: “Qëllimi i këtij libri është të hetojë jetën si të tërë dhe të na mësojë se në analizën përfundimtare, jeta është pa kuptim nëse nuk tregojmë respektin dhe nderimin e duhur për Perëndinë.”

Duhet të kuptojmë se pa bindje, nuk ka respekt dhe nderim. Rebelimi i treguar nga shumë fëmijë sot, vjen nga një mungesë e respektit dhe e nderimit të duhur për prindërit e tyre. zakonisht, është faji i prindërve, sepse nuk kanë jetuar një jetë që të imponojë respekt dhe nder para syve të fëmijëve të tyre.

Shumë studiues bien dakord se libri i Predikuesit u shkrua nga Mbreti Salomon të cilit Perëndia më shumë urtësi se kujtdo tjetër. Nëse Salomoni kishte kaq shumë urtësi, si ka mundësi që bëri kaq shumë gabime të trishtueshme në jetën e tij? Përgjigjja është e thjeshtë: është plotësisht e mundur të kesh diçka dhe të mos e përdorësh. Ne kemi mendjen e Krishtit, po a e përdorim atë gjithmonë? Jezusi na ka dhënë urtësi nga Perëndia, por a e përdorim atë gjithmonë?

Salomoni donte të shkonte rrugës së tij dhe të bënte gjërat e tij. Ai e jetoi jetën duke provuar në fillim një gjë, pastaj një gjë tjetër. Ai kishte çdo gjë që paraja mund të blejë, më të mirën e çdo kënaqësie të botës, dhe në fund, ja se çfarë tha si konkluzion:

Të dëgjojmë, pra, përfundimin e gjithë ligjëratës: «Ki frikë nga Perëndia [nderojeni dhe adhurojeni Atë, duke ditur se Ai është] dhe respekto urdhërimet e tij, sepse kjo është tërësia e njeriut [qëllimi i plotë dhe i vërtetë i krijimit, objekti i sigurimit të Perëndisë, rrënja e karakterit, themeli i gjithë gëzimit, rregullimi i gjithë rrethanave joharmonike dhe i situatave nën diell].»

Predikuesit 12:13

Më lejoni t'ju them me fjalët e mia atë që kuptoj nga ky pasazh:

Njeriu u krijua me qëllim që të nderojë dhe adhurojë Perëndinë duke iu bindur Atij. Karakteri i perëndishëm duhet të jetë i rrënjësuar në bindje – ai është themeli i gjithë kënaqësisë. Askush nuk mund të jetë vërtet i lumtur pa iu bindur Perëndisë. Çdo gjë në jetët tona, që është jashtë rregullit, do të ndreqet nëpërmjet bindjes. Bindja është detyra kryesore e njeriut.

Për mua, ky është një varg madhështor nga Shkrimet dhe ju inkurajoj të vazhdoni ta studioni sipas mënyrës tuaj.

BINDJA DHE MOSBINDJA:

TË DYJA KANË PASOJA

Sepse, ashtu si nëpërmjet mosbindjes së një njeriu të vetëm, të shumtët u bënë mëkatarë, ashtu edhe nëpërmjet bindjes së një të vetmi, të shumtët do të bëhen të drejtë.

Romakëve 5:19

Zgjedhja jonë për t'u bindur ose jo vetëm që ndikon në ne, por edhe në shumë të tjerë. Thjesht mendoni për këtë: nëse izraelitët do t'i ishin bindur me përpikmëri Perëndisë, sa madhështorë do të kishin qenë. Shumë prej tyre, dhe fëmijët e tyre, vdiqën në shkretëtirë sepse nuk iu nënshtruan mënyrave të Perëndisë. Fëmijët e tyre u ndikuan nga vendimet e tyre, dhe po kështu ndikohen edhe të tanët.

Kohët e fundit, djali im i madh tha: “Mami, kam diçka për të të thënë dhe mund të qaj, por më dëgjo.” Pastaj ai vazhdoi të thoshte: “Kam menduar për ty dhe babin dhe vitet që keni kaluar në këtë shërbesë. Kam menduar për të gjitha rastet kur keni zgjedhur t'i bindeni Perëndisë dhe se si nuk ka qenë gjithmonë e lehtë për ju. Mami, e kuptoj se ti dhe babi keni kaluar nëpër gjëra që askush nuk i di, Dua ta dish se këtë mëngjes, Perëndia më ndërgjegjësoi se unë po përfitoj shumë nga bindja jote dhe të vlerësoj për këtë.”

Ajo që ai më tha ishte shumë domethënëse për mua. Fjalët e tij më solli në mendje Romakëve 5:19.

Vendimi juaj për t'iu bindur Perëndisë ndikon edhe te të tjerët. Edhe kur vendosni të mos i bindeni Perëndisë, kjo ndikon te të tjerët. Ju mund të mos i bindeni Perëndisë dhe të zgjidhni të jetoni në shkretëtirë, por ju lutem kini parasysh se nëse keni fëmijë (ose do të keni në të ardhmen), vendimi juaj ka për t'i mbajtur edhe ata në shkretëtirë, së bashku me ju. Ata mund të arrijnë t'ë dalin vetë kur të rriten, por ju siguroj se, ata do të paguajnë çmimin e mosbindjes tuaj.

Jeta juaj mund të ishte më e mirë tani, nëse dikush, në të kaluarën, do t'i ishte bindur Perëndisë.

Bindja është një gjë e arritshme. Ajo mbyll portat e ferrit dhe hap dritaret e qiellit.

Unë mund të shkruaj një libër të tërë mbi bindjen, por tani për tani, dua thjesht të përcjell idenë se një jetë mosbindjeje është fryt i një mendësie të gabuar.

SILLNI ÇDO MENDIM
NËN SUNDIMIN E KRISHTIT

Sepse armët e luftës sonë nuk janë mishërore [armë të mishit dhe gjakut], por të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortesat, që [përsa kohë ne] të shkatërrojmë mendimet dhe çdo lartësi që ngrihet kundër njohjes së [vërtetë të] Perëndisë dhe të bëjmë rob çdo mendim që t'i bindet Krishtit [Mesias, të Vajosurit].

2 Korintasve 10:4-5

Mendimet tona janë ato që na fusin shumë shpesh në telashe.

Tek Isaia 55:8 Zoti thotë: **“Duke qenë se mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja dhe as rrugët tuaja nuk janë rrugët e mia...”**. Pavarësisht se çfarë mund të mendojmë ju ose unë, Perëndia i ka shkruar mendimet që Ai ka për ne, në librin e Tij të quajtur Bibël. Ne mund të zgjedhim të shqyrtojmë mendimet tona nën dritën e Fjalës së Perëndisë, gjithmonë duke qenë të gatshëm t'i nënshtrojmë mendimet tona nën mendimet e Tij duke ditur se mendimet e Tij janë më të mira.

Kjo është saktësisht kuptimi i 2 Korintasve 10:4-5. Shqyrtoni çfarë gjendet në mendjen tuaj. Nëse nuk pajtohet me mendimet e Perëndisë (Biblën), atëherë flakini tej dhe mendoni sipas Tij.

Njerëzit që jetojnë në kotësinë e mendjes së tyre, jo vetëm që shkatërrojnë veten e tyre, por më shpesh, ata sjellin shkatërrim për të tjerët përreth tyre.

Mendja është fusha e betejës!

Është në këtë hapësirë të mendjes në të cilën ju ose fitoni ose humbni luftën që Satani ka nisur. Është lutja ime me gjithë zemër që ky libër t'ju ndihmojë të flakni tej imagjinatat dhe mendimet kryelarta që e ngrenë veten kundër njohurisë së Perëndisë duke sjellë çdo mendim nën sundimin dhe bindjen e Jezu Krishtit.

Shënime

Kapitulli 7

- 1 W. E. Vine, *An Expository Dictionary of New Testament Words* (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1940), Vol. IV., SET-Z, fq. 190.
- 2 James Strong, *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1984), "Greek Dictionary of the New Testament", fq. 24.
- 3 Webster's II, *New Riverside University Dictionary* (Boston: Houghton Mifflin Company, 1984), s.v. "meditate".
- 4 Vine, Vol. III. LO-SER, fq. 55.

Kapitulli 9

- 1 Webster's II, s.v. "wonder".
- 2 Webster's II, s.v. "wonder".

Kapitulli 10

- 1 Webster's II, s.v. "reason".

Kapitulli 11

- 1 Vine, Vol. I: A-DYS, fq. 355.
- 2 Vine, Vol. IV: SET-Z, fq. 165.

Kapitulli 12

- 1 Webster's II, s.v. "worry".
- 2 The Random House Unabridged Dictionary, 2nd ed. (New York: Random House, 1993), s.v. "worry".

Kapitulli 13

- 1 Vine, Vol. II: E-LI, fq. 281.
- 2 Vine, "Hebrew and Greek Words", Vol. II:E-LI, fq. 280.

Kapitulli 15

- 1 Webster's II, s.v. "depress".
- 2 Webster's II, s.v. "depressed".
- 3 Vine, Vol. II: E-LI, fq. 60.
- 4 Vine, Vol. IV: LO-SER, fq. 55.
- 5 Strong's New Exhaustive Concordance, "Hebrew and Chaldee Dictionary", fq. 32.

Kapitulli 23

- 1 Webster's II, s.v. "reproach".

Kapitulli 24

- 1 Vine, Vol. II: E-LI, fq. 37.
- 2 Webster's II, s.v. "jealousy".

Bibliografia

Random House Unabridged Dictionary, 2nd ed. New York: Random House, 1993.

Strong, James. The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1984.

Vine, W. E. An Expository Dictionary of New Testament Words. Old Tappan: Fleming H. Revell Company, 1940.

Webster's II New Riverside University Dictionary. Boston: Houghton Mifflin Company, 1984.

Dy Fjalë Rreth Autores

JOYCE MEYER është një nga mësueset kryesore praktike të Biblës në botë. Si autorja Nr.1 më e shitur e gazetës New York Times ajo ka shkruar më shumë se tetëdhjetë libra frymëzues, përfshirë këtu Kurrë mos u dorëzo, Sekreti i kënaqësisë së vërtetë, 100 mënyra për të thjeshtëzuar jetën tënde, gjithë grupin e librave Beteja e mendjes, si dhe nismën e saj në gjininë e romanit me titullin Qindarka dhe Çdo Minutë, dhe shumë të tjerë. Ajo gjithashtu ka transmetuar mijëra mësim audio, dhe ka tashmë një bibliotekë të plotë në video. Programet radio-televizive të Joyce Meyer, Të shijosh jetën e përditshme® transmetohen në mbarë botën, ndërkohë që ajo udhëton shumë për të mbajtur konferenca. Mesazhet e saj, ju mund t'i ndiqni në disa gjuhë të ndryshme në **tv.joycemeyer.org**. Joyce dhe bashkëshorti i saj, Dave, janë prindërit e katër fëmijëve të rritur dhe banojnë në St. Louis, Missouri.

Për të kontaktuar me autoren shkruani tek:

Shërbesa Joyce Meyer, Shqipëri
c/o AEP Box 50, KP 119
Tiranë
ose telefononi: 0692055966

Ju lutemi, kur të shkruani, përfshini dëshminë tuaj ose ndihmën që keni marrë prej këtij libri. Kërkesat tuaja të lutjes janë të mirëpritura.

Në SHBA, ju lutem shkruani:

Joyce Meyer Ministries
P.O.Box 655
Fenton, MO 63026
USA
(636) 349- 0303
www.joycemeyer.org

Në Kanada, ju lutem shkruani:

Joyce Meyer Ministries— Canada
Lambeth Box 1300
London, ON N6P 1T5
CANADA
1- 800- 727- 9673

Në Australi, ju lutem shkruani:
Joyce Meyer Ministries— Australia
Locked Bag 77
Mansfield Delivery Centre
Queensland 4122
AUSTRALIA
(07) 3349 1200

Në Angli, ju lutem shkruani:
Joyce Meyer Ministries— England
P.O. Box 1549
Windsor SL4 1GT
UNITED KINGDOM
01753 831102

Në Afrikën e Jugut, ju lutem shkruani:
Joyce Meyer Ministries— South Africa
P.O. Box 5
Cape Town 8000
SOUTH AFRICA
(27) 21- 701- 1056

LIBRA NGA JOYCE MEYER NË SHQIP

*Fushëbeteja e Mendjes**

Kur, o Zot, Kur?

Një Mënyrë e Re Jetese

Page

Pse, o Zot, Pse?

Revolucioni i Dashurisë

Thua Ji Se i Dua

NJË LUFTË ËSHTË NDEZUR.

Mendja Juaj është Fusha e Betejës.

Shqetësimi, dyshimi, pështjellimi, depresioni, inati dhe ndjenjat e dënimit...të gjitha këto janë sulme ndaj mendjes. Nëse vuani nga mendimet negative, merrni zemër! Joyce Meyer ka ndihmuar miliona njerëz dhe mund t'ju ndihmojë edhe ju t'i fitoni këto beteja kaq të rëndësishme. Në librin e saj më popullor e më të shitur ndonjëherë, autorja dhe shërbestarja e dashur tregon se si të ndryshoni jetën duke ndryshuar mendjen tuaj. Ajo ju mëson se si t'i trajtoni mijëra mendime të përditshme dhe ta përqendroni mendjen tuaj sipas mënyrës së Perëndisë. Ajo flet për provat, tragjeditë dhe fitoret në martesën, familjen dhe shërbesën e saj që e drejtuan tek e vërteta mahnitëse dhe jetë-transformuese—dhe na zbulon mendimet dhe ndjenjat e saj hap pas hapi.

Tani është radha juaj:

- Të fitoni kontroll mbi mendjen tuaj dhe të gjeni liri e paqe,
- Të dalloni mendimet dëmtuese dhe të ndaloni ndikimin e tyre në jetën tuaj,
- Të jeni të duruar me veten edhe kur bëni gabime,
- Të armatoseni me Fjalën e Perëndisë, me lavdërim, lutje dhe me armë të tjera të fuqishme frymërore,
- Të ndiqni dritën jashtë “shkretëtirës” mendore të qëndrimeve të gabuara dhe shfajësimeve—të cilat na mbajnë larg Perëndisë—dhe të gjeni lumturinë dhe plotësinë që nuk e keni ëndërruar ndonjëherë.

Mos iu dorëzoni dëshpërimit as edhe një ditë më tepër! Zbuloni sot se si të garantoni fitoren në FUSHËBETEJËN E MENDJES TUAJ!